COLECŢIA UMOR

MINERVA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TODORAN, ILEANA
Cum să ai succesuri în Estul sălbatic / Ileana Todoran. - Bucureşti : Minerva, 2013
ISBN 978-973-21-1002-7

821.133.1-31=135.1

Copyright © Ileana Todoran,
Copyright © prezentei ediţii 2013 Editura Minerva

MINERVA S.A.
Redacţia şi sediul social
B-dul Metalurgiei nr. 32-44, cod 041833, sector 4, Bucureşti,
O.P. 82 – C.P. 38
Tel.: (021) 461.08.08, 461.08.10; Fax: (021) 461.08.09
www.edituraminerva.ro

Tipărit la *GLOBAL VISION PRINT*

Ileana Todoran

Cum să ai succesuri în Estul sălbatic

Prefaţă de Alex Ştefănescu

Editura Minerva • Bucureşti 2013

Coperta: Victoria Argint

Redactor: Iuliana Voicu
DTP: Carmen Diana Mateescu

Talent

Nu mi-aş dori să fiu personaj în vreo carte semnată de Ileana Todoran. Această autoare are o imaginaţie dezlănţuită şi o vervă satirică de care te simţi luat pe sus, ca de o tornadă. Povestită de ea, biata ta viaţă de om din Est se transformă într-o epopee eroi-comică.

În schimb, îmi place să fiu cititor al textelor scrise de Ileana Todoran, care face existenţa noastră cotidiană, considerată de mulţi dintre noi anostă şi lipsită de orizont, să devină dintr-odată *interesantă,* în sensul dat de Kierkegaard acestui cuvânt. Iată chiar acest volum, *Cum să ai succesuri în Estul sălbatic,* care încă de la titlul năstruşnic şi provocator îţi trezeşte curiozitatea şi te îndeamnă – iar pe parcursul lecturii te determină – să i te abandonezi. Volumul cuprinde proză scurtă, dar efervescentă, un fel de şampanie epică, de care te ameţeşti pe neobservate.

Cea mai întinsă povestire din volum (de fapt, un roman, în care totul este filmat cu acceleratorul), *Profu, Bingo, satul şi oraşul. O poveste din Estul sălbatic,* cuprinde biografia deloc romanţată a unui profesor de istorie, Titus, de la un liceu din Bucureşti. Credeam că ştim totul despre

degradarea învăţământului românesc din vremea noastră. Nu ştim. Nu avem reprezentarea concret-intuitivă a ceea ce se întâmplă în şcoli. Cu privirea ei care pătrunde prin ziduri şi care îi radiografiază şi pe oameni, ajungând până la sufletul lor, Ileana Todoran compune pentru noi o imagine zguduitoare, care ne face să plângem în timp ce râdem. Termenul de comparaţie inteligent folosit este chiar personajul principal, un bărbat romantic, cu simţul datoriei, a cărui inadecvare la lumea de azi evidenţiază grotescul acestei lumi mai bine decât orice teorie despre decădere şi imoralitate. Dintr-un fel de ruralo-centrism sentimental specific cândva românilor, Titus caută salvarea la ţară, în satul bunicului său, dar spaţiul rural nu mai e un loc de refugiu, ca pe vremuri.

Toate povestirile din volum, indiferent de întinderea lor, chiar şi scurtisima istorioară *Obama doar latră, nu muşcă!,* sunt străbătute de deznădejde – deznădejdea unei colectivităţi captive într-o fostă ţară comunistă, pentru care eliberarea de comunism a însemnat de fapt o „dezgheţare a gunoiului". Autoarea îşi exprimă exasperarea prin ceea ce s-ar putea numi o volubilitate excesivă (care, şi ca tăcerea, reprezintă o formă de refuzare a realităţii).

În carte găsim mari cantităţi de viaţă reală amestecate cu mari cantităţi de viaţă fictivă. Prozatoarea nu rămâne niciodată fără materie primă. Dacă termină de folosit rezultatul observaţiilor sale, inventează pe loc oameni şi situaţii de care are nevoie, dovedind în privinţa aceasta mai multă fantezie chiar şi decât autorii de romane *fantasy.* Ilustrativă în acest sens este povestirea *Iadul criogenat, paradisul infestat de gândaci şi... deadline-ul,* care ar trebui

inclusă în *Guiness Book* ca o perfomanţă de excentricitate a fabulaţiei. Excedată de obligaţiile ei de la serviciu, Mari îşi lasă acasă farfuriile nespălate şi...

„Farfuriile nespălate uitate în chiuvetă creşteau zi şi noapte mai ceva ca vrejul de fasole al lui Jack. La un moment dat, Mari, aşa cum stătea aplecată asupra dosarelor de pe masa de la bucătărie, auzi o bubuitură. «Ah, o fi vreun vecin, poate am uitat apa deschisă la baie şi am făcut inundaţie».”

Aflăm însă repede că furios era nu un vecin, ci Dumnezeu însuşi, în urma faptului că teancul de farfurii nespălate ajunsese până în Rai.

Citind o carte atât de trăsnită nu ai când să te plictiseşti. Vrei mereu să afli ce se mai întâmplă. Deşi… se întâmplă exact ceea ce şi se întâmplă şi ţie, în fiecare zi.

Aceasta este, de altfel, o posibilă definiţie a talentului literar. Să poţi să faci un spectacol captivant, de o noutate ameţitoare, dintr-o realitate cunoscută de toată lumea.

Alex Ştefănescu

Cum să ai succesuri în Estul sălbatic

PARADISUL INFESTAT DE GÂNDACI, IADUL CRIOGENAT ŞI... DEADLINE-UL

Mari muşcă absent capătul bananei vineţii pe care o scosese din frigider, îl scuipă în coşul de gunoi, apoi înghiţi fructul repede, aproape fără să mestece. O dureau ochii, lacrimile îi curgeau fără oprire, fierbinţi şi tăioase ca nişte raze laser, ameninţând să găurească tastatura calculatorului. Cu ochii împăienjeniţi şi înlăcrimaţi vedea ca prin vis cum cifrele dansau sălbatic un halucinant şi dezlănţuit dans african pe monitor. Pierduse controlul, nu mai putea nici să tasteze la calculator, degetele îi atârnau inerte precum cojile de banană şi era numai miezul nopţii, ar mai fi putut lucra cel puţin două ore. Luă un dosar de pe birou şi-şi târşâi picioarele până la masa din bucătărie doldora de ceşti nespălate, cu mucuri de ţigări stinse în ele şi de dosare scorojite şi pătate, din care zburaseră peste tot foi cu urme de cafea, ceai şi scrum de ţigară, mâzgălite cu markere fosforescente. Nu-i nimic, dacă nu mai putea să lucreze la calculator, avea să scrie de mână: măcar câteva rânduri de sintaxă pentru raportare sau câteva întrebări de chestionar.

Îşi puse pe o farfurie din dulap o felie de pâine cu brânză topită, pe care o mâncă fără să o întindă cu cuţitul. Aruncă apoi farfuria cu tot cu ambalajul cubului de brânză topită direct în chiuvetă şi începu să lucreze la sintaxă.

Teancul de farfurii nespălate uitate în chiuvetă creştea zi şi noapte mai ceva ca vrejul de fasole al lui Jack. La un moment dat, Mari, aşa cum stătea aplecată asupra dosarelor de pe masa de la bucătărie, auzi o bubuitură. „Ah, o fi vreun vecin, poate am uitat apa deschisă la baie şi am inundat pe cineva".

– Salutare! Ce faci, Mari? se auzi din nou bubuitura şi un glas răsunător, dar, în acelaşi timp, cald şi suspect de prietenos pentru o voce de vecin.

– A, mă scuzaţi, s-a întâmplat ceva? zise Mari cam jenată de eventualele probleme produse şi, în acelaşi timp, uluită de forţa care răzbătea din glasul vecinului.

– Ce faci, Mari? Pot să te deranjez un pic? insistă vocea aceea puternică, la auzul căreia pereţii se cutremurau. Farfuriile tale murdare au ajuns până la mine, zise din nou vocea pe un ton de reproş.

– La dumneavoastră unde? întrebă Mari un pic ruşinată. La etajul 7?! se minună ea.

– Nu la 7, mai sus, răspunse vocea cu fermitate.

– Vai de mine, Doamne! Doar n-au ajuns până la 8! se minună Mari.

– Nu, mai sus, replică vocea.

– O, vai, mai sus de 8?! se lamentă Mari. E posibil să fii ajuns la 9 sau la 10?! Au ajuns până la vecinul de sus? exclamă Mari.

– A, nu, şi mai sus! tună vocea.

– Vai de mine, cât de sus? oftă ea descurajată, deşi nu prea înţelegea ce se întâmplă, era clar ceva ciudat, doar mai sus de 10 nu locuia nimeni.

– Până la Vecinul de sus de tot! Cu alte cuvinte, vrejul de farfurii nespălate a ajuns până la mine în cer, în grădina raiului şi... a umplut paradisul de gândaci, spuse vocea destul de încurcată.

– O, vai, cum?! Sunteţi... Dumnezeu?! abia putu Mari să articuleze cuvintele.

– Da, bineînţeles, şi, să ştii că, dacă nu mă crezi, poţi să vii să vezi cu ochii tăi ce-ai făcut. Hai cu mine, poate ne dai o mână de ajutor.

– Vai, nu vroiam să fac niciun rău, vroiam doar să câştig mai mult timp de lucru pentru proiecte, se scuză Mari şi se simţi tot atât de prost şi de vinovată ca atunci când, înainte de deadline, duminica, se spăla pe cap, sau îşi tăia unghiile, sau dormea până la nouă jumate, sau îşi făcea pâine prăjită, răpindu-şi din timpul preţios de lucru la alte proiecte.

Nu-i aşa, spunea ea, şocându-l chiar şi pe şeful ei, că deadline-urile sunt sfinte? Nimic nu e mai important ca un deadline, nici măcar Dumnezeu.

O mână fermă o trase pe Mari de la masă şi o purtă uşor, ca pe un fulg, până în grădina raiului. Vrejul de farfurii nespălate crescuse, într-adevăr, spectaculos până la cer şi ajunsese în paradis. Iar grădina raiului era invadată de gândaci care colcăiau peste tot, întunecând drumurile argintii şi înnegrind până la opacizare pereţii palatelor de cleştar, scormonind în fructierele pictate manual de Rafael, mângâind cu antenuţele lor bucatele alese de la mesele divine, legănându-se

ameţiţi în cupele cu vin, ajungând să lipăie până şi în fântâna de ciocolată sau în bazinul cu şampanie, încurcându-se în buclele diafane ale îngerilor sau cuibărindu-se în aripioarele lor moi şi pufoase. Oricât de şocată ar fi fost Mari de povestea cu vrejul de farfurii nespălate şi de întâlnirea (aparent nu tocmai providenţială) cu Dumnezeu, tot nu putea să nu constate ce dezastru produsese. Ar fi făcut orice pentru a-şi răscumpăra vina şi a readuce înapoi curăţenia şi liniştea în paradis.

– Doamne, da' n-ai încercat o deratizare... ă, pardon, o dezinsecţie? întrebă timid Mari.

– O dezinsecţie? Vai, habar n-ai cât costă o dezinsecţie pentru întreg paradisul. E criză, cu bugetul ăsta de austeritate nu ne permitem, oftă Dumnezeu.

– Nu ne-ar putea ajuta nimeni? Cineva care se pricepe... încercă din nou Mari.

– Cine să se priceapă în paradis la aşa ceva? A, stai, mi-a venit o idee! exclamă Dumnezeu, luminându-se brusc la faţă. Îl ştii pe cântăreţul din fluier din Hamelin care a ademenit şobolanii cu cântecul lui şi i-a înecat în râu? Am putea să apelăm la el, s-ar putea să se descurce şi cu gândacii! Şi nu ne-ar costa chiar aşa mult! se entuziasmă Dumnezeu. Doar că trebuie să meargă cineva după el în infern. Şi cred că persoana responsabilă pentru tot ce s-a întâmplat trebuie să se ducă!

– Vai de mine! se sperie Mari. Să mă duc în infern să-l caut pe psihopatul ăla pervers care a ademenit nu doar şobolanii, ci şi pe copiii localnicilor?!

– Nicio grijă, nu ţi se va întâmpla absolut nimic! o asigură Dumnezeu. Nu reprezinţi o tentaţie pentru el. E doar un pedofil. Uite, ţi-l dau şi pe Pegas ca să călătoreşti în

condiţii optime. Ţi-aş da o navă zburătoare, da', ştii, buget de criză... n-avem combustibil. Pegas consumă mai puţin şi e mai puţin pretenţios. În plus, nu se defectează niciodată şi poţi purta cu el o conversaţie... cu el treci de la papuaşii din Noua Guinee la FMI, BM şi BERD, de la Calul Troian la gadgeturi şi appstores, şi de la Apollo la Bach şi Lady Gaga.

Nu apucă Dumnezeu să clipească din ochi, că Pegas apăruse deja, fâlfâind din aripi. Îşi scutură coama de gândaci şi îi spuse cu glas cald şi foarte prietenos lui Mari să se urce în spinarea lui că e gata de drum.

– A, dacă mergem în iad, să nu uiţi să-ţi iei paltonul, căciula şi mănuşile de schi, îi zise Pegas lui Mari, făcându-i complice cu ochiul.

Mari era îngrozită de o călătorie în iad, dar, ca să nu-l mai supere pe Dumnezeu, după toate câte făcuse, îl ascultă pe Pegas şi se urcă în şa.

– La revedere! Sperăm să ne descurcăm. Ţine-ne pumnii, Doamne! strigă Mari, deşi nu i se părea că găsise cele mai bune cuvinte de rămas bun.

– Vă ţin, îi încurajă Dumnezeu. Succesuri multuri! râse el, făcându-le semn cu mâna şi scuturându-şi pletele de gândaci.

Coborâră în infern foarte rapid, căci Pegas părea foarte în formă şi ştia bine drumurile. Caron nu acceptă niciun bănuţ ca să-i trecă Styxul: era monitorizat să nu mai primească şpagă, cu atât mai mult de când echipa Domnului vizita infernul. Mai departe nu întâmpinară nicio piedică până în miezul infernului: niciun monstru, niciun drac, nicio gorgonă, graie, harpie, furie sau erinie, nici măcar Cerberul cu trei

capete la porţile lumii întunericului... Mari avusese ceva emoţii, dar totul părea pustiu. La prima vedere, chiar şi sala tronului lui Satana.

O sală imensă, decorată minimalist, chiar auster, întunecată şi surprinzător de rece. Totul părea îngheţat, încremenit. Viscolul şuiera, gerul era tăios, mâinile lui Mari înţepeniseră şi ele pe frâu cu toate că purta mănuşi de schi, iar urechile o înţepau. Ce bine că-l ascultase pe Pegas şi se îmbrăcase gros! Înaintând spre tron, Mari putu să zărească o masă informă de draci pricăjiţi, vineţi de frig, tremurând ca varga, stând chirciţi pe jos şi îngrămădindu-se unul în altul, în încercarea disperată de a se încălzi. Văzuţi mai de aproape, dracii aproape că inspirau milă prin înfăţişarea lor slăbită, coarnele lor roase, cu aspect bolnăvicios şi cozile atârnând fără vlagă. Pe tron, Satana abia putea fi zărit pentru că era încotoşmănat cu şapte cojoace, mai ceva ca baba Dochia.

– B-bine te-am găsit, În-în-tunecimea ta! zise Mari cam poticnit, o dată pentru că se temea, iar apoi pentru că se bâlbâia din cauza frigului şi nici nu ştia exact cum să i se adreseze.

Dură ceva vreme până când Satana să reacţioneze, dar Mari aşteptă răbdătoare şi spunându-şi în gând „Tatăl nostru”. Doi ochi de foc se aprinseră deasupra fularului uriaş roşu, dar, curând, flacăra lor se stinse şi deveniră gălbui ca de pisică. Apoi Satana îşi dădu cu mişcări lente şi nesigure fularul de pe nas şi din dreptul gurii. Se vedea că făcea eforturi să vorbească, dar nu reuşea să articuleze cuvintele. În cele din urmă, cu o sforţare, spuse ceva, dar Mari nu auzi, aşa că se apropie până ajunse chiar lângă tron.

– Ccc-ce-ce ccc-cauţi aaa-a-ici? şopti Satana.

– M-a trimis Dumnezeu să-l caut pe cântăreţul din fluier care a scăpat oraşul Hamelin de şobolani să vină să facă dezinsecţie în paradis! spuse Mari pe nerăsuflate, conştientizând că era puţin probabil ca Satana să fi reuşit să proceseze toate informaţiile.

– Cine? Ce? îngăimă Satana descumpănit.

Aşa că Mari se aşeză lângă Satana şi-i povesti totul din fir a păr, de la vrejul de farfurii nespălate şi călătoria în paradisul infestat de gândaci, până la sarcina primită de la Dumnezeu şi drumul în infern. Satana o asculta tot mai interesat şi mai însufleţit: ochii gălbui de fiară străluceau tot mai tare, ghearele îi creşteau, coada îi tresălta, părea că încet-încet revine la viaţă, de parcă povestea l-ar fi ajutat să se încălzească. Din când în când, chicotea de-i săreau cojoacele de pe el.

– Da' voi ce-aţi păţit? De ce e atât de frig? îşi făcu Mari curaj şi întrebă.

– Ce să păţim, afurisita asta de criză! Nu mai avem combustibil, am epuizat toate resursele. Iar acum energia e aşa de scumpă. In-ac-ce-si-bi-lă! se plânse Satana. Iar de energie „verde", regenerabilă, nu poate fi vorba: eoliană e doar în limburi, solară – nicio şansă la noi. Pentru centrale nucleare nu mai avem autorizaţie. Iar acum şi preţul barilului a crescut cu criza asta din Libia. Nu ştiu ce-o să ne facem, suntem condamnaţi la dispariţie! se lamentă Satana.

– E, poate rezolvaţi voi cumva, zise Mari aproape înduioşată. Mai întâi, să-l găsim pe cântăreţul din fluier şi să soluţionăm problema gândacilor din paradis. Apoi poate că o

să vă ajute Dumnezeu să încălziţi iadul din nou. Ai idee unde e cântăreţul din fluier?

– Cântăreţul din fluier zace acum degerat, dar pot să-l resuscitez cu o Stalinskaia, electroşocuri sau un cocktail Molotov, la nevoie. Uite, m-am gândit acum, aş putea să-i cer cântăreţului să cureţe paradisul de gândaci, dar, în acelaşi timp, te rog şi eu ceva, zise Satana, privind-o în ochi pe Mari şi strângând-o de braţ. Trebuie să ne apărăm identitatea şi, în acelaşi timp, să acceptăm diferenţele, nu? Poţi să faci ceva şi pentru noi, ca să nu dispară cultura şi civilizaţia noastră? Nu ar fi păcat?

– Cred că da, vorbi Mari pe un ton destul de şovăitor, gândindu-se la dispariţia culturii diavoleşti, dar Satana interpretă reacţia ei în sensul acceptării serviciului solicitat.

– Şi o să te ajutăm şi noi să scapi paradisul de gândaci, cu siguranţă cântăreţul se pricepe la asta! Să ştii că nu e mare lucru ce te rog eu, spuse Satana. E chiar o nimica toată, nu presupune niciun pericol şi se va rezolva cât ai clipi, mai ales că-l ai pe Pegas cu tine, vorbi Satana mieros. Aş vrea să ne aduci focul sacru al lui Zeus din Olimp.

Mari rămase cam descumpănită, asta nu i se părea o propunere tocmai uşoară, deşi, după câte i se întâmplaseră, nimic nu o mai şoca.

– La ce-ţi trebuie focul sacru? Cum să iau focul sacru al lui Zeus?! Vrei să-mi mănânce vulturul ăla scârbos ficaţii ca lui Prometeu?! izbucni Mari furioasă. Şi de ce nu te duci TU să iei focul sacru dacă ai nevoie? zise ea cu impertinenţă.

– Hei, hei, stai liniştită! Să-ţi explic mai întâi. Avem nevoie de focul sacru al lui Zeus din Olimp pentru că,

neputând apela la Dumnezeu, doar el ne mai poate ajuta să reaprindem iadul. Te rog, e ultima noastră speranţă, o imploră el cu o privire inocentă şi rugătoare de pisicuţă care abia aşteaptă să fie mângâiată sau să i se arunce o bucată de friptură pe sub masă. Să ştii că vulturul nu reprezintă un pericol, uite-l aici – statuia de gheaţă din capătul culoarului. Îţi promit că-l las aşa până te întorci cu focul. Să mor dacă nu aş merge io, da' nu am viză de Olimp, n-o să mă lase nimeni să trec. În plus, tu eşti cu Pegas care prezintă încredere şi cunoaşte toate cotloanele din Olimp, sigur n-o să ai nicio problemă. Cum ne aduci focul sacru, îl trezesc pe cântăreţ şi-l trimit cu tine în paradis la dezinsecţie, da' altfel să ştii că nu merge, zâmbi Satana, privind-o pe Mari cu ochi când jucăuşi-alunecoşi, când înduioşători, oscilând vizibil între atitudinea şantajistă şi cea umil-rugătoare.

– Eu zic să nu mergem în Olimp, nu mi se pare un moment potrivit să vizităm Grecia. Nu e cea mai recomandată destinaţie turistică, interveni Pegas, dar Satana îi aruncă o privire fulgerător-ucigătoare.

– Tu ce te bagi? Te-a întrebat cineva ceva? O excursie la munte, la aer curat e întotdeauna bine-venită! insistă Satana.

– Bine, mă duc, văd că nu am altă cale, oftă Mari. Ţine-ne pumnii! La revedere!

– Pa! Să veniţi repede că ne-au îngheţat şi coaiele şi cozile şi copitele şi nu mai putem!

Mari văzu ca prin vis cum Satana îi face semn cu vârful ascuţit al cozii, eliberat pentru câteva clipe de sub cojoace.

Excursia până în Olimp fu scurtă şi confortabilă, cu doar o mică pauză de Ouzo şi Sirtaki la poalele Olimpului şi

cu comentarii cam picante ale lui Pegas asupra preţurilor de criză... ale nimfelor autohtone. Vremea însă părea excelentă: muntele brun-roşcat, cu păduri răzleţe strălucea în lumina orbitoare a soarelui, marea era de un albastru neverosimil ca ochii de E.T. Mari nu-şi dorea decât să ajungă sus şi să intre în posesia focului sacru, apoi să se întoarcă imediat la Satana cu el, să-l ia pe cântăreţul din Hamelin şi să-l ducă în paradis să facă urgent dezinsecţia. Trebuia să se întoarcă odată acasă. Doar avea deadline marţi! Cu gândul la acesta simţea o transpiraţie rece ca gheaţa pe frunte şi pe tâmple.

Deodată, Pegas se clătină în zborul lui spre tronul lui Zeus de pe Mytikas, iar Mari crezu că i se trage de la Ouzo ori de la nimfe. Dar văzu apoi o bilă aurie în botul lui Pegas. Un măr de aur! Pegas se dezechilibrase fiindcă încercase (şi reuşise) să prindă din zbor mărul de aur.

– Doamne fereşte, zise Mari speriată, ăsta aduce ghinion, îşi mai aduce aminte cineva de Războiul Troian? Hai să-l aruncăm, Pegas, te rog!

Dar Pegas n-o ascultă, dimpotrivă, îşi întrerupse zborul spre Mytikas şi se întoarse chiar puţin din drum, căutând un loc retras în pădure. Un pârâiaş susura, tufişurile foşneau uşor, legănate de o adiere blândă, iarba era proaspătă şi umedă, părea locul ideal de întâlnire între un faun şi o nimfă. Dar Pegas nu mai avea chef de chestii romantice, iar Mari deja se enervase şi bătea din picior.

Ascuns în tufiş, Pegas desfăcu mărul de aur şi scoase de acolo un bileţel pe care scria: „Jos tiranul! Ne-am săturat de bugetul de criză, de distribuţia neechilibrată a ambroziei şi nectarului, de corupţie, de teroare, de toanele lui Zeus, de

libidoul lui incontrolabil, de infidelităţi, de răzbunări gratuite, de înşelătorii şi de fiţe! Ajută-l pe Ares să ajungă zeul zeilor! Dă-i pastila roz lui Zeus şi se va transforma într-un gândăcel pe care-l vei strivi sub copită! *We are the 99%. Occupy Olympus*! Te pupic dulce, Afrodita." Pegas lovi uşor cu copita mărul de aur şi din el sări o pastilă roz. Vru să-i facă vânt spre el, dar Mari fu mai iute, apucă pastila roz şi o vârî în buzunarul de la blugi.

– Ce faci, Pegas, ai înnebunit? se răsti Mari la el. Doar nu participi la conspiraţii, am venit aici cu un alt scop, îl atenţionă ea. Şi, te rog, să nu mai aud de gândaci! Ce, vrei să-l facem pe Zeus un gândăcel? Chiar acum o să ne trăsnească de pe Mytikas pentru neobrăzarea noastră! se sperie Mari.

– Draga mea, eşti prea mică şi preocupată de deadline-uri ca să înţelegi problemele serioase ale umanităţii! Zeus e un tiran şi trebuie înlăturat, ripostă Pegas. Şi, te rog, vorbeşte mai încet, am putea fi auziţi şi deconspiraţi.

Chiar atunci se auzi un zgomot în tufişul de alături, iar Pegas simţi că i se opreşte inima, în timp ce Mari strânse spasmodic pastiluţa roz din buzunar. Din tufiş ieşiră, cam stingheriţi, o nimfă şi un faun, ambii în pielea goală. Probabil fuseseră deranjaţi de intruziunea lui Pegas şi a lui Mari şi nu reuşiseră să savureze prea bine momentul de intimitate. Faunul avea obrajii rumeni şi ochii dilataţi, foarte scânteietori, de parcă pluteau în lacrimi. Într-o mână ţinea o cupă cu vin, iar într-alta un nai.

– D-d-d-da' eu cu cine votez? zise el, împleticindu-se şi râgâind. A-a-am auzit că discutaţi p-po-po-litică. A, io sunt Pan şi d-d-dumneaei e Thalia.

– Da, Thalia, muza comediei şi una dintre cele trei graţii, se recomandă ea cu voce suavă. Dumnealui mă ajuta să compun un imn pentru diseară, am spectacol cu Apollo.

– Ne cerem scuze pentru deranj, zise Mari, dându-i cu cotul lui Pegas, să-şi ceară iertare şi el şi s-o şteargă mai repede de acolo.

– A, niciun d-d-deranj! Ne f-face plăcere! Vă servesc cu un pic de vin? zise amabil Pan.

– Nu, nu în timp ce conduc, aş putea să-mi pierd permisul. Iar Pegas are deja alcoolemie de 2,5 la mie, rânji Mari.

– Aţi văz-, începu Pegas, dar nu reuşi să termine, căci Mari îi astupă botul.

– A, n-nu vă jenaţi! Ş-şi n-noi suntem c-c-contra d-d-dictaturii, nu-i aşa, iubire? Ne-am s-s-săturat de c-corupţie, t-teroare, f-fiţe, b-b-buget de a-a-austeritate, s-s-suprataxe, TVA m-mărit, tăieri de p-pensii, s-salarii şi a-a-alocaţii, de d-di-dis-dipso-...!

– Disponibilizări! întări Thalia.

– P-p-până şşşi mi-mie mi-au tă-tă-iat a-a-lo-lo-caţia! se lamentă Pan.

– Vai, dacă nu mai există respect, trebuie să-l recâştigăm! Tot Olimpul e în fierbere, vine revoluţia! anunţă Thalia entuziasmată. De data asta, s-a terminat cu tiranul! Aţi văzut câte revoluţii au izbucnit în Africa şi în Orientul Mijlociu, în ţările arabe? Acum a sunat ceasul dictatorilor, gata, s-a terminat, va începe o eră nouă a libertăţii şi democraţiei. De când eram

mică, visam la revoluţie şi iată că visul meu, în sfârşit, s-a împlinit! Anul asta – sfârşitul lumii voastre! declamă Thalia ca pe scenă.

– O-o-olimp, trezeşte-te! Jos g-guvernul! Jos Zeus! Jos d-d-dictatorul! Oc-c-cu-py Olympus! strigă Pan şi ridică paharul.

– Am auzit că voi aveţi ceva care va grăbi succesul revoluţiei, zâmbi Thalia, înghiontind-o prieteneşte pe Mari.

– Nu, nu avem nimic, zise Mari, care nu ştia ce să facă să scape de acolo şi, în acelaşi timp, cum să evite apropierea prea mare de Pan şi de Thalia care erau în pielea goală şi ameninţau să-i invadeze spaţiul intim.

– Ba da, o pastiluţă, zâmbi din nou Thalia şi ochii îi sticliră.

– Da, vorbi Pegas, avem o pastiluţă roz care-l va transforma pe tiran într-un gândac, dacă i-o dă cineva, paharnicul Ganimede, vreo nimfă sau o pământeană preferată, mă rog, cine s-o încumeta. Apoi o să-l calc eu cu copita, chicoti Pegas.

– Şi o să-l aduci pe Ares la putere! Vai, Pegas, nu te-ai gândit ce nenorocire e asta?! Crezi că Ares poate fi temperat, controlat? Crezi că se poate înţelege cineva cu el? Doar e zeul războiului! Crezi că are abilităţi de lider? O să aducă numai instabilitate! O să cădem direct în dictatură militară! izbucni Thalia.

– Ş-şi eu cred că un alt lider ar fi mai bun, ai d-d-dreptate, da' cine? o provocă Pan.

– Şi Pan ăsta al meu, aşa cum îl vezi, ar fi mai bun ca gagicul Afroditei.

– Hai, să nu exagerăm, nu are autoritate, nu te supăra, Pan, zise Pegas. Poate...

– Hefaistos nici atât, cum e el şchiop, corupt şi face trafic de arme... zise Thalia.

– Dionysos... hm, nu are atâta credibilitate, mai face excese şi nici nu cred că-şi doreşte puterea, îşi dădu Pegas cu părerea.

– De ce nu Atena? se băgă în vorbă şi Mari, pe care, brusc, începuse s-o capteze conspiraţia. Promovaţi o femeie.

– Nu, nu e încă momentul, o contrazise hotărât Pegas. Să ne gândim, spuse el, scormonind cu copita în pământ. Hades... e prea tenebros, n-ar fi prea deschis şi nici nu e bine organizat, am văzut noi în ce paragină a lăsat infernul... Poseidon... s-ar putea să nu se descurce pe uscat şi, oricum, preferă compania sirenelor şi a oceanidelor...

– B-b-băi, da' ş-ş-şefu' tău ce are? N-n-nu-i bun? Ş-şi am avea ş-şi noi a-a-avantaje! sări Pan.

– Genial! se bucură Thalia. Are dreptate micuţul meu Pan. Arată bine, e inteligent, rafinat, cultivat, are relaţii internaţionale, e bine văzut afară, are discurs, charismă, vocaţie de lider, e calm, calculat, bine organizat. Cred că ar fi foarte bine să-l punem pe Apollo. Şi am avea şi noi numai de câştigat... intelectualii lui Apollo!

– Ne dă Apollo focul sacru? făcu Mari o grimasă.

Cum Thalia şi Pan se uitau uluiţi la Mari, Pegas făcu o mică digresiune de la subiectul revoluţiei şi le povesti toată tărăşenia, de la vrejul de farfurii murdare la căutarea focului sacru. După ce ascultară toată povestea, Thalia şi Pan o asigurară pe Mari că va primi focul sacru de la Apollo, doar

acesta provenea din sceptrul regal şi se folosea în ziua încoronării, după detronarea lui Zeus.

Stabiliră apoi câteva detalii organizatorice. Nu părea să fie chiar atât de complicat: trebuia doar să se asigure că, în ziua mult aşteptată (adică ziua următoare), nu aveau să se afle în sala tronului decât persoanele „eligibile", adică Appolo. Unii zei (precum Hefaistos sau Hades) nu trebuia să fie deloc invitaţi; alţii, precum Ares, protejatul Afroditei, urmau să se afle acolo, dar să fie chemaţi cu treburi urgente chiar în mijlocul diversiunii: nu era chiar atât de greu să provoace un mic conflict undeva, destul de departe de Olimp, şi să-l trimită pe Ares să-l rezolve imediat. În final, trebuia să rămână doar Apollo pentru a prelua puterea. Chiar dacă urma să se facă ulterior un Consiliu sau să se organizeze alegeri, cum Apollo ar fi preluat puterea „temporar", până la alegeri, ar fi avut timp suficient să-şi consolideze poziţia şi să câştige alegerile detaşat.

Zis şi făcut. Începură pregătirile cu mult entuziasm, aşteptând cu sufletul la gură sfârşitul „tiranului". Ganimede, care era la rândul lui nemulţumit de comportamentul nerecunoscător şi condescendent al lui Zeus, de capriciile tot mai multe şi mai exagerate, de aventurile cu muritoare şi de tăierea sporului de paharnic favorit, se implică şi el. Contactat pe ascuns de Thalia, Ganimede promise să dizolve pastiluţa roz în cupa lui Zeus şi să se răzbune astfel pe „tiran". Totul părea să meargă conform planului, Afrodita fusese înştiinţată că totul era pregătit pentru ca Ares să preia puterea. Pegas jură că puteau să se bazeze pe el, avea destul sânge rece ca să strivească gândacul fără să clipească. În preajma revoluţiei, Mari trăia şi ea emoţii intense, oscilând între speranţa victoriei şi

disperarea pedepsei eterne a lui Zeus, ca să nu mai vorbim de cea a Satanei, a lui Dumnezeu sau de depăşirea deadline-ului la proiect. Acest ultim aspect era de natură să-i îngheţe sângele în vine.

În ziua stabilită, îşi făcură cu toţii apariţia în sala tronului care se ridica maiestuoasă deasupra norilor imaculaţi. Privit pe tronul său înalt şi somptuos de pe Mytikas, Zeus părea infailibil şi intangibil. Mari simţi un fior de gheaţă şi începu să tremure, riscând să atragă atenţia. Era costumată în muză (în locul Uraniei care anunţase că e răcită şi nu putea cânta) şi trebuia să ţină pasul cu celelalte. Apollo îşi aşeză muzele în faţa tronului, îşi luă lira şi începu un imn de slavă dedicat lui Zeus. Între timp, sosise şi Ares, la braţ cu Afrodita, dar nu apucă să se termine primul cântec al lui Apollo şi al muzelor, că Ares fu chemat de urgenţă să rezolve un conflict izbucnit subit în Siria. Unii zei nu fuseseră deloc invitaţi, iar Hermes anunţase singur că nu se simţea prea bine şi avea să stea acasă, îl dureau aripioarele după un adevărat maraton de livrare de mesaje.

Programul artistic continua, Apollo cânta netulburat, cu o detaşare incredibilă. Afrodita era tot mai agitată, neînţelegând de ce lipseşte aşa de mult Ares. Se trăgea de piercing-ul din nas şi-şi tot răsucea şuviţele, ameninţând să rămână cu ele în mână. La ultimul cântec, Ganimede aduse cupa (în care dizolvase pastiluţa roz) şi i-o întinse zâmbind candid lui Zeus, fără să i se clintească niciun muşchi al feţei. Sângele rece al conspiratorilor părea demn de admiraţie. Zeus bău, aruncându-i lui Ganimede o privire lubrică, şi, într-adevăr, se transformă imediat în gândac. Pegas strivi gândăcelul fără milă şi se pregăti să-l anunţe pe noul rege al zeilor:

– Şi acum, noul stăpân al zeilor, A...!

– Apollo! săriră Pan şi Thalia.

– Ares! strigă Afrodita.

– Cred că aţi greşit prima literă! Cred că vroiaţi să ziceţi Hermes, se auzi un chicot de râs chiar de pe tronul fostului tiran. *Sorry*, Apollo, am fost mai rapid şi m-am aşezat pe tron înaintea ta. Ştii că am aripi la picioare. Merci Afrodita, Ares, Pegas, Ganimede, Pan, Thalia şi tuturor celorlaţi pentru serviciile aduse! A, bună, Mari, merci şi ţie, poate vei primi focul sacru pentru ce ai făcut! Totuşi, nu vă grăbiţi să mă pupaţi, ă, adică să-mi pupaţi mâna, acum am şi sceptrul lui Zeus, mai bine păstraţi o distanţă rezonabilă, s-ar putea să arunc câteva fulgere şi trăsnete, măcar aşa, de dragul show-ului.

– Dar cum ai ve-, începu Pegas, dar simţi că se înăbuşă.

– Cum să nu vin? Era posibil să ratez aşa o ocazie? De la paşopt încoace... Am venit exact la momentul oportun. Ştiam tot, *hello*, cine monitorizează corespondenţa?! Cine i-a transmis mesajul Afroditei către Pegas? Chiar eu am pus biletul în mărul de aur şi ţi l-am dat, dragă Pegas. Şi, ulterior, am urmărit manevrele voastre ca să mă asigur că votează fiecare cum vrea şi din urnă iese cine trebuie, râse el diabolic, frecându-şi mâinile.

– Şi cum rămâne cu focul sacru, pot spera să-l primesc? îndrăzni Mari.

– Aş putea spune că eşti chiar tupeistă, zise Hermes şi ridică sceptrul. Uite focul sacru, chicoti el, aruncând câteva trăsnete şi fulgere spre Mari. Mai doreşte şi altcineva? *Anybody else*? Haideţi, nu fiţi timizi, e destul pentru toată lumea, râse noul stăpân al zeilor.

Mari şi ceilalţi se feriră din calea trăsnetelor şi fulgerelor care zburau aparent necontrolat din sceptrul nărăvaş. Pegas îi făcu semn lui Mari să se urce în şa şi-şi luă zborul, bombardat de trăsnete. Una dintre aripioare fu atinsă de focul sacru şi un miros puternic de ars înecă nările lui Mari, dar Pegas zbură mai departe, fără să scoată măcar un geamăt.

Când ajunseră în iad, totul părea şi mai amorţit ca prima oară. Trebuiră să-l zgâlţâie pe Satana vreo zece minute în şir pentru a-l resuscita. În cele din urmă, Satana întredeschise nişte ochi trişti şi spălăciţi, lipsiţi de culoare şi de strălucire ca nişte haine de călugăr Shaolin spălate de mii de ori fără Perwoll Color Magic. Îi apăruseră ţurţuri în loc de gene. Îşi adună cu un efort suprem ultimele puteri şi zise înăbuşit:

– A-a-aţi a-adus?

– Ce, focul sacru? Era cât pe-aci, dacă mi-ar fi ars mai mult aripioara, poate mai păstram o scânteie şi pentru tine. Din nefericire pentru tine şi din fericire pentru mine, aripioara mea atinsă de foc a supravieţuit, dar n-a mai rămas nicio scânteie din focul sacru, oftă Pegas.

Apoi începură să-i explice lui Satana tot ce se întâmplase. Pe măsură ce povestea avansa, în mod uimitor, la fel ca şi prima dată, Satana începu să se trezească şi să se încălzească, aşa că cei doi continuară terapia.

– Auăleu! strigă deodată Satana neaşteptat de puternic, iar ochii i se aprinseră. Sare iodată mi-aţi adus? Uite, azi trece norul radioctiv din Japonia deasupra noastră, şi mai e şi gaura din stratul de ozon... Vreau să iau şapte linguriţe, să fie număr cu noroc. Dacă mă iradiez?

– Sare iodată? râse Mari. Pentru radioactivitate? Crezi că o să aibă un impact fatal? Doar nu eşti la Fukushima! Ah, eşti mai ceva ca femeile alea cu drobul de sare din *Prostia omenească* a lu' Creangă! În fine, diferă atitudinea. Alea erau pasive şi aşteptau să cadă drobul de sare peste leagănul copilului. Tu, în schimb, adopţi o atitudine activă: vrei să înghiţi drobul de sare... iodată ce-i drept. Crezi că norul radioactiv e cea mai mare problemă a ta?

– Ai grijă cum vorbeşti cu Satana! Ce gură mare ai! Te-ai molipsit de la Pegas? zise el, dar începu imediat să tuşească. Hm, nu vrei să-mi dai puţină sare iodată, dacă tot n-aţi adus focul sacru? Sunt slăbit, am imunitatea scăzută, o să fiu iradiat mai repede.

– N-am fost la supermarket, am avut alte treburi şi era să ne trăsnească atât Zeus, cât şi Hermes, ai putea să fii măcar recunoscător pentru eforturile pe care le-am făcut, se supără Pegas.

– Eforturi fără rezultat, asta e eficienţă? Revoluţie v-a trebuit! Nu vă puteaţi uita la televizor sau pe net? Nu sunt deja prea multe revoluţii? S-a umplut infernul de dictatori îngheţaţi şi de suporterii lor, spuse îmbufnat Satana. Ca să nu mai spun că deadline-ul tău aproape a trecut, rânji el, iar ochii lui îşi recăpătară ceva din scânteia malefică de odinioară.

Mari tresări, auzind cuvântul „deadline", se albi la faţă, iar picioarele i se tăiară. O gheară ascuţită o strângea în coşul pieptului. Nu, nu trebuia să se lase pradă lamentaţiilor, nu trebuia să caute scuze şi justificări. NU era un eşec. Nu încă. Trebuia să se mobilizeze, să găsească rapid o soluţie.

Dar Satana nu părea prea cooperant în acest sens, ba se dovedi chiar instabil emoţional, schimbându-şi iar atitudinea, trecând de la reproşuri şi ameninţări la văicăreală:

– Unde e focul sacruuu?! se lamentă el ca o babă bocitoare. Vine sfârşitul lumii noastre, nu mai e nicio speranţă! Ce ne facem?! Auăleu, Doamne, de ce ne-ai părăsit?! se plânse iar Satana.

Mari se lumină brusc:

– Apropo de Doamne-Doamne, că l-ai invocat mai înainte, ce-ar fi să-l rugăm chiar pe el să ne ajute? Focul lui sacru este cu siguranţă mai bun ca al lui Zeus, iar capacitatea lui de înţelegere şi disponibilitatea pentru sprijin sunt superioare zeilor din Olimp. Ce-ar fi să vorbim cu Dumnezeu, mai ales că e direct interesat? propuse Mari.

– Ce-ar fi să vorbeşti tu cu Dumnezeu? Cine a umplut paradisul de gândaci? Te poate duce Pegas înapoi în paradis să vorbeşti cu Dumnezeu, să-ţi dea focul sacru şi apoi promit că-i împrumut cântăreţul din fluier pentru dezinsecţie.

Zis şi făcut. Mari încălecă pe Pegas şi zbură înapoi în paradisul devastat de gândaci. Pe drum spre Dumnezeu, fură cât pe ce să accidenteze un pieton chiar pe o trecere (se vede treaba că Pegas era destul de zdruncinat de eşecul revoluţiei şi de pierderea focului sacru).

– Scuze, spuse Pegas. Te-am lovit? Te pot ajuta cu ceva? Nici nu ştii ce rău îmi pare.

– A, dacă mă ajuţi să-mi găsesc mâinile, picioarele şi... urechea dreaptă, ar fi super, le pun imediat la loc, zise pietonul.

– Vai de mine! necheză pierdut Pegas.

– Stai liniştit, frăţioare, am glumit! râse pietonul. Toate sunt la locul lor, mai puţin ficatul, ştii tu, de când cu vulturul. Ce faci, băi, Pegas, nu mai recunoşti titanii?! Sunt eu, Prometeu!

Pietonul se ridică şi-şi scutură hainele şi pletele de gândaci. Un tânăr solid, cu plete ca abanosul, cârlionţate şi ochi mari, negri, scânteietori, îl îmbrăţişă puternic pe Pegas, apoi îl mângâie pe coamă şi-l bătu uşor pe spate, prieteneşte.

Pegas se simţea foarte prost. Îşi ceru din nou scuze, apoi îi povesti lui Prometeu toate lucrurile incredibile care se întâmplaseră: de la vrejul de farfurii murdare, la invazia gândacilor şi misiunea dată de Dumnezeu, trecând apoi la îngheţul iadului, revoluţia eşuată sau, mai bine zis, furată şi ratarea focului sacru din Olimp. Prometeu se tăvăli de râs auzind că Zeus a fost transformat în gândac şi strivit de Pegas cu copita. Apoi se înduioşă de soarta bieţilor călători aflaţi în misiune.

– O, săracii de voi! zise Prometeu cu caldă şi sinceră compătimire. A, am uitat să mă prezint, eu sunt Prometeu, titanul care a adus focul sacru muritorilor, spuse el şi-i întinse zâmbind mâna lui Mari.

– Iar eu sunt Mari, muritoarea care a infestat paradisul cu gândaci, spuse ea uşor ruşinată, cu glas tremurător, întinzându-i totuşi mâna lui Prometeu pentru a face cunoştinţă.

Atingerea lui Prometeu parcă o electrocută. Simţi că se îmbujorează şi evită să se uite în ochii lui.

– Săraca de tine! izbucni iar Prometeu, plin de solicitudine. Săracu' Pegas! Vă pot ajuta cu ceva? Ce pot face pentru voi?

Ochii lui Pegas se luminară brusc.

– Păi, cred că ai putea face ceva, frăţioare! zise Pegas. Cine are mai multă experienţă în privinţa focului sacru? Cine e specialistul paradisului în foc sacru?

– Hai, să nu exagerăm, interveni modest Prometeu.

– Ba da, tu eşti expertul nostru de top în foc sacru şi cred că ai putea să salvezi sau, cel puţin, să contribui decisiv la salvarea atât a iadului, cât şi a paradisului! spuse Pegas cu înflăcărare.

– Stai puţin, băi, Pegas, nu mai pronunţa cuvinte de-astea mari: „expert de top", „salvarea lumii"! îl temperă Prometeu. Mă simt prost. Parc-aş fi dat interviu la o multinaţională sau aş fi la un concurs de Miss şi ar trebui să-mi prezint discursul despre salvarea balenelor din Japonia! Apoi, nu ştiu dacă vreau să contribui la salvarea iadului. Crezi că merită? Şi mai e ceva, nu ştiu dacă îmi mai doresc să am de-a face cu focul sacru. Sunt destul de traumatizat după înlănţuirea din Caucaz. Mai ştii? Am stat sute şi mii de ani în ger şi arşiţă, înlănţuit, aşteptând îngozit să vină vulturul ăla oribil zi de zi să-mi devoreze ficatul, urlând în pustiu, fără ca nimeni să mă audă, fără ca nimănui să-i pese... Eu am oferit totul şi am primit, în schimb, „răsplata" asta. Tortura veşnică. Abandonul. Nu ştii ce înseamnă asta! Dacă nu avea drum Hercule în zonă, zăceam acolo şi-n ziua de azi. Şi-acum mai am semnele, spuse cu glas înăbuşit Prometeu.

Oftă adânc şi-şi ridică haina pentru a-şi arăta cicatricea. Mari se uită cu coada ochiului, în acelaşi timp curioasă, jenată şi plină de compasiune.

– Se vede urma ciocului, nu o să se şteargă vreodată, zise Prometeu, scuturat de un frison şi ducându-şi mâna la cicatrice de parcă ar fi încercat, fără succes, să scoată ciocul vulturului de acolo. Iar ficatul nu s-a regenerat niciodată integral. Şi tu vrei să mai am de-a face cu focul sacru?!

Mari simţi nevoia să-l îmbrăţişeze şi să-l lase să plângă pe umărul ei, dar nu îndrăzni.

– Ştiu, băi, frăţioare, că ţi-e greu, dar acum nu o să ţi se mai întâmple nicio nenorocire! Vorbeşti tu cu Dumnezeu să ne dea focul sacru (cu acordul lui, nu pe ascuns), mergem să-l instalăm în infern şi apoi îl aducem în paradis pe cântăreţul din fluier pentru dezinsecţie! O să fie totul OK! Tu eşti inteligent, bun şi curajos, o să-ţi depăşeşti trauma, îl încurajă Pegas. Dacă nu pentru paradis sau pentru infern, măcar pentru domnişoara asta căreia îi expiră deadline-ul la raport astă-seară! Deja o caută şefu' disperat pe mobil şi pe mail că e marţi, încă n-a ajuns la serviciu şi nu ştie în ce stadiu se află raportul! Trebuie să termine neapărat raportul în seara asta!

Auzind de serviciu, şef şi raport, Mari se schimbă la faţă: se făcu albă ca varul, iar gheara din piept o strânse şi mai puternic. Pegas avea dreptate, era deja marţi la prânz, şeful o căuta disperat, iar ea nu era de găsit, nu avusese ocazia nici să anunţe că e bolnavă sau să pretexteze ceva urgent de rezolvat. Şi totuşi, dacă ar fi reuşit să termine raportul în noaptea asta, poate i-ar fi făcut puţin scandal, dar nu ar fi dat-o afară! Niciodată nu întârziase la un deadline. Încă nu era totul pierdut, trebuia să-l găsească pe Dumnezeu imediat şi să rezolve problema cu focul sacru.

Prometeu acceptă în cele din urmă să-i însoţească, fie ca să nu-l refuze pe Pegas, fie din datorie pentru salvarea lumii, fie din cavalerism pentru domnişoara aflată în impas. Mari încălecă pe Pegas şi plecară mai departe, împreună cu Prometeu. Pe Dumnezeu îl găsiră la fântâna de ciocolată, aruncând absent cu alune şi stafide în bazin.

– Salutare! Ce faceţi, l-aţi găsit pe cântăreţul din fluier? Parcă nu prea seamănă cu cel pe care-l ştiam eu, zise Dumnezeu.

– Salutare! Nu, nu e cântăreţul din fluier. Sunt eu, Prometeu. Şi am venit împreună cu ei ca să te rugăm să ne împrumuţi puţin foc sacru.

– Ce-ai păţit, Prometeu? Iar te joci cu focul? zâmbi Dumnezeu. Ultima oară când te-ai jucat, au existat urmări destul de dramatice pentru tine.

– Vai, Doamne, te rog, nu mai turna paie peste foc... fie el şi sacru, zise Prometeu. Şi acum mă înţeapă ficatul. Tu înţelegi câte ceva, Doamne, că şi tu ai suferit pe cruce... câteva ore, dar eu simţit tortura asta atroce sute şi mii de ani, mi s-a părut... şi chiar era să fie eternă! Sincer, nu am chef de niciun foc sacru, dar iadul a îngheţat şi se pare că altfel nu poate fi readus la viaţă, iar cântăreţul din fluier nu vine să facă dezinsecţie fără focul sacru. Şi lui Mari îi expiră deadline-ul la proiect!

– Da, Prometeu, cred că înţeleg „câte ceva”, ştiu ce înseamnă suferinţa, chiar dacă am stat pe cruce doar „câteva ore”. Eu am simţit-o şi pe a ta. Şi poate că şi tu m-ai simţit alături, măcar în unele clipe din acele milenii de groază. Gata, s-a terminat, nu îţi va mai face nimeni niciun rău, zise

Dumnezeu, îmbrăţişându-l pe Prometeu. Dar ce-ai zis? A îngheţat iadul?! Chiar aşa? Cum? râse Dumnezeu cu poftă.

– De când s-a produs invazia gândacilor în paradis, Doamne, scuză-mă că-ţi zic, pari mai mult preocupat de insecte decât de problemele serioase ale infernului şi ale umanităţii, îi reproşă Pegas.

– Hai, exageraţi puţin, sunt la curent cu tot ce e pe pământ. Însă, recunosc, infernul l-am neglijat puţin. Oricum, nu intră în atribuţiile mele directe, ripostă Dumnezeu. Hai, luaţi şi voi o stafidă, o curmală, o alună, ceva de-aici, dacă reuşiţi să le dezlipiţi de gândaci, şi povestiţi-mi tot ce s-a întâmplat.

Aşa că Prometeu, ajutat de Pegas şi de Mari, rememoră odiseea din infernul îngheţat, călătoria în Olimp în căutarea focului sacru, revoluţia „furată", întoarcerea în infern şi accidentul providenţial de pe trecerea de pietoni.

– Nu vă mai potoliţi şi voi cu revoluţiile! N-ar trebui ca revoluţiile să se producă mai întâi în minţile voastre?! Să gândiţi cu capul vostru, nu cu cel al liderilor politici, să nu vă lăsaţi luaţi de valul, ce valul, mai bine zis, tsunami-ul maselor! Nu trebuie să vă eliberaţi, sunteţi liberi deja, v-am creat liberi. Trebuie doar să redescoperiţi libertatea şi să vă exprimaţi creator, fără să vă fie frică. Dar nu uitaţi că libertatea înseamnă şi responsabilitate. Oricum, s-a umplut paradisul de martiri şi nu avem acum condiţii igienice de cazare, cred că ar prefera să se ducă şi-n infern sau să bântuie prin Hawaii, pe plaje cu nisip argintiu, printre fetiţe sexy cu ghirlande la gât, zise Dumnezeu cam ambarasat.

– Atunci este timpul să luăm focul sacru şi să readucem infernul la viaţă, deşi, sincer, nu am niciun chef să dau ochii cu Zeus, fie el şi în formă de gândac şi nici ficatul meu nu arde de nerăbdare să se înfigă vulturul în el. Dar voi face asta, apoi vom dezinfesta paradisul şi o să arate impecabil pentru martirii proaspăt sosiţi. Să nu mai aşteptăm! Îmi dai focul sacru, Doamne, nu trebuie să-l iau pe ascuns de la tine, nu? zise Prometeu cu fermitate, zâmbind.

– Dragul meu, ţi l-aş da chiar acum, dar nu vrei să ne asigurăm mai întâi că îşi face treaba cântăreţul din fluier şi curăţă paradisul de gândaci? Nu vreau să picăm nici de fraieri, nici de şantajişti. Pur şi simplu, îl rog pe Satana să aibă încredere, măcar o dată, în mine. Eu mă ţin de cuvânt. Imediat după dezinsecţie, îi voi da focul sacru şi te voi trimite pe tine cu el în infern să-l instalezi.

– Da, Doamne, ai dreptate să fii prevăzător, şi eu mă gândeam că Satana ar putea să ne înşele, odată ce va avea focul sacru. Este mult mai probabil ca el să mintă, decât să minţi tu, Doamne. Scuză-mă, comparaţia e de-a dreptul jignitoare. Dar s-ar putea ca Satana să se simtă ofensat şi să nu accepte deal-ul, spuse Prometeu.

– Are de ales? zise Dumnezeu.

– Da' noi avem? ripostă Pegas.

– Eşti cam cârcotaş, dragul meu! râse Dumnezeu. Eu nu am niciun motiv să am încredere în Satana, dar el are toate motivele din lume să aibă încredere în mine. Nici măcar nu am cerut credinţă, doar un strop de încredere. De altfel, nu o să vă las singuri, o să merg cu voi să vorbesc direct cu Satana. Haideţi, că-mi fug martirii în infern sau să bântuie cine ştie

unde prin lume, să sperie turiştii şi expiră şi deadline-ul la raport!

Mari încălecă pe Pegas şi-şi luară zborul, iar Dumnezeu şi Prometeu îi urmară în drumul spre infern. Pe drum Prometeu murmură, ca pentru sine: „Nu mi-e frică de Zeus, nu mi-e frică de vultur, nu mi-e frică de Zeus, nu mi-e frică de vultur... Ba da, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur... Nu se poate, mi-e frică de Zeus, mi-e frică de vultur, dar am să-mi înving frica".

Ajunşi în iad, Pegas şi Mari ştiau la ce să se aştepte, dar Dumnezeu şi Prometeu simţiră un fior de gheaţă când intrară pe poarta infernului, păzită de un Cerber împietrit, ale cărui bale se transformaseră în ţurţuri la toate cele trei capete. Dumnezeu se apropie de jilţul Satanei şi întinse uşor mâna spre el, iradiind o lumină blândă şi caldă. Satana deschise ochii galben-spălăciţi, lipsiţi de strălucire şi-l privi uluit pe Dumnezeu, fără să poată rosti un cuvânt.

– Salutare! zise Dumnezeu. Era să-l pui pe Prometeu să fure focul sacru de la mine.

– Vai de mine! Aşa a vrut să facă? prinse glas Satana. Da' de ce nu luaţi un loc? Uitaţi aici, pe banchetă, făcu semn Satana.

Bancheta era undeva foarte jos comparativ cu jilţul Satanei, aşa că, dacă s-ar fi aşezat, Dumnezeu ar fi părut cu siguranţă foarte mic, aproape imperceptibil.

– Merci, prefer să stau în picioare, zise Dumnezeu.

– Bine, dacă nu vrei să stai, treaba ta! Şi zi, a vrut să-ţi fure focul sacru? Nu mă miră nimic, asta e recidivă, băga-mi-aş pula, dacă Hercule n-a avut ce lucra şi l-a eliberat pe titanu'

ăsta obraznic şi nespălat! Ştii ce i-a făcut lui Zeus? I-a furat şi lui focul sacru, l-a înşelat, l-a dezonorat şi, mai rău, a dat focul împuţiţilor de muritori. Bine a făcut Zeus că l-a pedepsit! Apropo de Zeus, zise Satana cu ochii scăpărând, ştii ce i s-a mai întâmplat? A fost transformat într-un gândac şi strivit tocmai de Pegas pe care-l trimisesem în misiune să ia focul sacru din Olimp. Misiune îndeplinită, nu? Micuţul Zeus e aici, uite-te la el, ţi se rupe inima, un biet gândac îngheţat pe marginea jilţului, zise Satana, dezvăluind pentru o clipă o gânganie negricioasă, împietrită pe mânerul scaunului şi întinzându-şi apoi instinctiv protector gheruţele pentru a-l ascunde, în eventualitatea în care o copită nărăvaşă s-ar afla în apropiere. Cum poţi să ai încredere în greci? Cu atât mai mult cu cât respectul lor faţă de autorităţi este nul, spuse Satana, încruntându-se şi privindu-l pe Dumnezeu pe sub sprâncene.

– Dar tu ai încredere în evrei? îl încercă Dumnezeu, zâmbind. Dacă ai nevoie de focul sacru, de ce te complici cu Zeus sau cu toţi tiranii din Olimp, de ce nu mi-l ceri mie direct? Dar, repet, ai încredere în evrei?

– O, Doamne, te consideri jidan? se încruntă Satana.

– Tu ce crezi? Da, sunt sută la sută „jidan" şi ceva mai mult decât asta! Îmi afirm cu mândrie etnia, dar o depăşesc. La fel de bine, sunt şi neamţ, rus, american, japonez sau român! Contează? În cine ai încredere? Ar trebui să fiu poate japonez...

– Hai, Doamne, lasă vrăjeala, nu am încredere în nimeni! izbucni Satana.

– Asta şi pentru fatul că tu la rândul tău nu prezinţi şi nu oferi încredere. Mi-e chiar milă de tine, zise Dumnezeu. Dacă

vrei focul sacru, va trebui să ai încredere în mine. Mă vei ajuta să scap paradisul de gândaci, iar eu îţi voi da focul sacru. După ce cântăreţul din fluier va face dezinsecţie.

– Şi dacă nu sunt de acord? Dacă vreau întâi focul sacru şi apoi îţi trimit cântăreţul?

– Cred că tu nu prezinţi suficiente garanţii, pe când eu da. Şi, apoi, problema noastră nu e chiar atât de gravă, pe când a voastră e de supravieţuire. La urma urmei, pot suplimenta bugetul şi apela la o altă ofertă de dezinsecţie. Tocmai am primit câteva oferte foarte tentante. Tu ce o să faci? Ai nevoie de focul sacru acum, mâine s-ar putea să fie prea târziu, spuse ferm Dumnezeu. Trimite-mi-l pe cântăreţul din fluier să meargă acum cu mine.

– Da chiar, cheamă-l acum pe cântăreţ, de ce mai pierdem vremea? interveni Pegas. Fata asta are deadline la raport.

– Ce se bagă mereu calu' ăsta scârbos? Ciocu' mic, adică botu' mic! Era o discuţie privată între mine şi Dumnezeu, sări Satana.

– Calul ăsta se numeşte Pegas, spuse Dumnezeu. Nu a vrut decât să ne grăbească şi asta cred că e mai ales în interesul tău şi al iadului.

Satana se înverzi de ciudă, dar cu greu putea găsi alte argumente: situaţia era, într-adevăr, disperată. Uitându-se mai bine, avu neplăcerea să-i observe lângă Dumnezeu, nu doar pe Pegas şi pe Mari, ci şi pe Prometeu, aşa că-l acoperi pe Zeus şi mai strâns cu gheruţele.

– A, am uitat să ţi-i prezint pe prietenii mei: el e Prometeu, titanul care a adus focul muritorilor, specialistul

nostru numărul unu în foc sacru, iar pe Mari şi Pegas cred i-ai cunoscut, zise Dumnezeu împingându-i pe cei trei mai în faţă. Apropo, am glumit, Prometeu nu a recidivat, nu a vrut să-mi fure focul sacru şi cred că nici prima oară intenţia lui nu a fost rea, gestul său a fost foarte curajos şi demn de admirat, iar pedeapsa total disproporţionată. Iar Pegas nu a vrut decât să alunge tiranul din Olimp, îi pare rău că l-a călcat, îl scuză Dumnezeu.

Pegas dădu din cap în semn de negare, scuturându-şi coama şi nechezând puternic.

– Mari chiar a vrut să-ţi aducă focul sacru, continuă Dumnezeu, nu e complotistă de felul ei, a devenit revoluţionară *ad-hoc* şi a venit cu propuneri feministe, dar prea evoluate şi încă prea greu de ingerat de societatea puţin cam misogină din Olimp, nu-i aşa, Mari?

Mari ridică din umeri, neştiind exact ce ar fi trebuit să facă şi să spună.

– Vai, Doamne, nu ştiu ce-i cu tine, te-ai înhăitat cu toţi golanii, cu toţi viermii şi ciumpalacii, cu rebeli de-ăştia anonimi, jegoşi, obraznici şi nerecunoscători! Aţi răsturnat totul cu susul în jos, aţi aruncat lumea în haos. Da, da, voi, nu eu. Mie îmi plac ordinea şi disciplina, zise scârbit Satana.

– Şi tu-ţi petreci timpul cu toţi dictatorii frustraţi şi eşti obsedat de control. Pe termen mediu şi lung ai mari şanse să „îngheţi în proiect”. Da’ ce spun eu „şanse”? După cum se vede, ai îngheţat deja. Iar un pic de haos nu strică, e creator, va genera noi energii şi visuri şi va ajuta lumea să evolueze, răspunse Dumnezeu, privindu-l în ochi, surâzând.

Prometeu zări vulturul îngheţat la capătul culoarului şi-şi acoperi instinctiv cu mâna dreaptă ficatul, iar cu stânga îl strânse pe Dumnezeu de braţ spasmodic. „Nu-i nimic, n-o să-mi facă nimic, e doar o statuie de gheaţă. Dar de ce trebuie s-o readucem la viaţă? Nu putem lăsa iadul aşa cum e? Iar Zeus e gândacul ascuns sub ghearele Satanei, de ce trebuie să-l resuscităm? Mai bine i-ar arde Pegas o copită. De ce trebuie să contribui eu la salvarea iadului şi a torţionarilor mei?" se frământă Prometeu. Simţea furnicături în tot corpul şi o senzaţie de sufocare. Inima îl înţepa şi părea gata să-i sară din piept. Pegas parcă îi citise gândurile şi se tot învârtea în jurul jilţului Satanei, aşteptând să-şi ridice gheruţele de pe Zeus, pentru a-i da o ultimă copită fatală.

– Hei, Pegas, Prometeu, Mari, bine aţi venit în iad! strigă Satana. Aţi atentat la ordinea divină şi meritaţi pedeapsa eternă! Dacă nu vă pedepseşte Dumnezeu, o s-o fac eu! Prometeu, o să te înlănţuiesc din nou în Caucaz să-ţi sfâşie vulturul ficatul în fiecare zi, după vechiul program, şi, dacă ţi se pare plictisitor, o să mai adaug şi alte ingrediente: şocuri electrice făcute de graie (care nu văd prea bine fiindcă au toate trei un singur ochi, aşa că s-ar putea să dureze şi să mai greşească), viol de către centauri sau ciclopi, la alegere, smulsul unghiilor că şi aşa sunt cam murdare, sărutul otrăvit al eriniilor, tatuaje cu veninul Hidrei din Lerna, chiloţei cu căpuşe... sunt pe trend, nu? Pot să chem şi iepele lui Diomede, alea carnivore, canibale, dacă ţi se pare că îţi rămân prea multe părţi din corp întregi. În plus, pentru atmosferă, îţi voi oferi ceva de suflet: manele la maxim, non-stop. Iar Pegas o să facă mai întâi o cură de hamburgeri de la McDonald's şi de

Cola, că poate aşa îi mai tace botu'. Apoi o să-şi pârjolească aripioarele împreună cu Mari în focul Gheenei, pe muzică de Lady Gaga – o singură melodie la nesfârşit, „Poker face", am auzit că sunteţi fani, rânji Satana, ţintindu-i cu ochii săi galbeni de fiară.

– Termină, Satana, nu ne sperii pe niciunul dintre noi, interveni Dumnezeu cu aceeaşi voce caldă şi, în acelaşi timp, foarte hotărâtă. Care foc? Deocamdată, nu aveţi resurse nici să încălziţi un gândac ca Zeus şi nu vreau să discut acum despre carenţele unui management autoritar, ultracentralizat şi planificat. Dacă vrei focul sacru, termină cu ameninţările, nu-l mai stresa pe Prometeu, că şi-aşa a rămas cu sechele, poartă-te civilizat, cere-ţi scuze şi dă-ni-l imediat pe cântăreţul din fluier! Dacă nu, plecăm acum!

Satana înţelese că nu putea împinge gluma mai departe, îşi ceru scuze printre dinţi, cu jumătate de gură, apoi se dădu jos cu greu din jilţ (luându-l pe gândacul Zeus în palmă) şi se târî, târşâindu-şi picioarele, spre un culoar întunecos care se deschidea în dreapta, în capătul sălii. Acolo îl găsi pe cântăreţul din fluier încremenit caraghios, într-o poziţie de contorsionist, cu picioarele răsucite peste cap. Dumnezeu veni şi el până acolo şi-l învălui în lumina sa blândă şi diafană, trezindu-l la viaţă. Cântăreţul din fluier îi privi buimac pe Satana, dar mai ales pe Dumnezeu, pe care-l recunoscu, dar nu înţelese ce căuta acolo. Cântăreţul părea mic şi pipernicit, palid, cu trei fire de păr zburlite pe cap, ochi cenuşii, alunecoşi şi un neg proeminent în bărbia ascuţită. Înota în mantia lungă, de un albastru spălăcit, împiedicându-se în ea ca Mutulică din „Albă ca Zăpada". Picioarele îi tremurau. Din

cauza slăbiciunii, părea să nu fie în stare nici să-şi ridice fluierul căzut pe podea. Dumnezeu îi ridică fluierul şi-l luă de braţ (cu mâna stângă, pentru că dreapta îi era acaparată de Prometeu, care rămăsese lipit de el ca o ventuză şi-l strângea, în continuare, cu putere).

Mari se apropie şi ea, încercând să-l dezlipească pe Prometeu de Dumnezeu şi spunându-i la ureche: „Nu-ţi fie frică. Totul o să fie bine. Eu am încredere în tine". Prometeu se desprinse de Dumnezeu, se întoarse spre Mari şi o privi cu cei mai mari, mai adânci şi mai scânteietori ochi negri pe care ea îi văzuse. Mari îşi plecă genele, tremurând uşor. Simţea fluturi în stomac, obrajii îi ardeau, iar inima i-o luase razna. Îi întinse timid mâna lui Prometeu, iar acesta i-o strânse convulsiv, cu putere. Atingerea lui fierbinte păru să însufleţească tot iadul pentru o clipă, riscând să trezească monştrii adormiţi. Plecară împreună, ţinându-se de mână, cu degetele încolăcite ca pruncii de mamele lor.

Din urmă veneau Dumnezeu şi cântăreţul din fluier, împiedicându-se în mantie. Satana rămăsese pe culoar. Îşi luară la revedere de la acesta şi se îndreptară spre paradis, povestindu-i pe drum cântăreţului tot ce se întâmplase şi pregătindu-l pentru misiunea importantă de dezinsecţie.

Ajunşi în paradis, cântăreţul se sperie de proporţia dezastrului: gândacii mişunau peste tot, nestigheriţi, intrându-i chiar şi în fluier, iar sarcina părea imposibil de îndeplinit. Cântăreţul îl întrebă mai întâi pe Dumnezeu dacă putea să se debaraseze de fântâna de ciocolată pentru că urma să o folosească drept momeală pentru gândaci. După ce îi obţinu acordul, îşi pregăti recuzita pentru dezinsecţie: două

pahare de vin „Rai de Murfatlar”, un badge cu „Cântăreţul din Hamelin. Vizitator autorizat al paradisului”, pentru a avea mai multă autoritate, şi, bineînţeles, fluierul. Nici n-apucă să guste din vin, că se plânse că a pierdut ochelarii şi că are nevoie de unii de miopie cu dioptrii minus cinci, fumurii (pentru că în paradis era prea multă lumină, în ciuda gândacilor) şi cu factor de protecţie de minim patru sute, dar să fie de firmă... şi ultima modă. După ce i se aduseră ochelarii, ceru şi un costum Armani pe mărimea lui, fiindcă se împiedica în mantie şi nu putea să se concentreze. După ce primi şi costumul, protestă că-şi pierduse pălăria şi că o să facă insolaţie dacă mai stă Dumnezeu lângă el. I se aduse o pălărie asortată la costum, iar Dumnezeu se dădu mai în spate ca să nu-l incomodeze. După ce solicită şi o geantă şi pantofi potriviţi cu costumul şi pălăria, cântăreţul bău paharele de vin pe nerăsuflate.

Vinul îi produse foame, aşa că ceru ambrozie şi nectar, dar Dumnezeu ripostă că acestea nu se găseau în paradis, ci numai în Olimpul zeilor unde atât Mari, cât şi Pegas ori Prometeu aveau interdicţie. Putea să-l servească doar cu o friptură proaspătă, fără coloranţi şi conservanţi, de pui, porc, vită sau miel şi cu o salată asortată. Cântăreţul insistă că un adevărat artist are nevoie de ambrozie şi nectar ca să se hrănească şi să se inspire, aşa că Dumnezeu trebui să trimită o nimfă (care era în graţiile lui Hermes) tocmai în Olimp pentru a i le aduce.

Călătoria mai dură câteva ore, timp în care Dumnezeu se plimbă înainte şi înapoi pe alee, iar Mari se juca cu degetele lui Prometeu şi-i strânse mâna caldă, transpirată, mai ales atunci când îşi amintea de deadline. Până şi Pegas tropăia nervos.

Nimfa fu cât pe ce să fie răpită şi violată de centauri, prieteni cu Ares, dar scăpă în ultima clipă şi se întoarse cu ambrozia şi nectarul cerute. Cântăreţul le savură cu nimfa pe genunchi, dar mai ceru şi o ţigară cu marijuana şi doi-trei îngeraşi bucălaţi, minori să facă un joint. Dumnezeu îi dădu ţigara, dar îl atenţionă să se ţină la distanţă de îngeraşi. În sfârşit, după ce fumă ţigara, cântăreţul spuse că se pune pe treabă. Dumnezeu oftă uşurat. Prometeu, prinzând curaj, o luă pe Mari de după gât, iar Pegas se aşeză la picioarele lor, vizibil mai relaxat.

Din păcate, cântăreţul tot nu începu lucrul. Anunţă subit că a uitat partiturile şi că nu o să poată cânta nimic, dar, în cele din urmă, îşi aduse aminte „Grand Valse Brillante" Nr. 1, op. 18 în mi bemol major de Chopin şi începu să-l cânte. Gândacii se dovediră receptivi şi începură să se rotească fermecaţi în jurul fântânii de ciocolată, dar se vede treaba că erau doar câţiva educaţi, cu ceva cultură muzicală, pentru că restul, marea masă nu părea să reacţioneze la muzică şi să vibreze în ton cu ea. „Ah, trebuie să găsesc ceva mai popular, mai de suflet", îşi zise cântăreţul deja uşor plictisit şi atacă o manea mai antrenantă de Florin Salam, „7 trandafiri". Gândacii se îmboldiră în jurul fântânii, ţopăind, rezonând clar ceva mai bine la acest gen de muzică. Da, acum părea să aibă mai mult succes, însă încă nu atinsese apogeul, mai erau destui gândaci care nu păreau atraşi, încă stăteau deoparte. Cum să facă să aibă audienţă universală? Cântăreţul se gândi puţin şi apoi începu cu şi mai mare fervoare o melodie de Lady Gaga: „Poker Face". Dacă Lady Gaga era cea mai populară de pe planetă (cu peste nouă milioane de vizualizări pe net), trebuia

să-i vrăjească pe toţi gândacii. Dacă Lady Gaga nu avea efect, nimic n-ar mai fi putut schimba soarta paradisului şi a infernului deopotrivă. Cântecul lui Lady Gaga, într-adevăr, reuşi să-i atragă ca un magnet miraculos pe toţi gândacii şi, dansând frenetic, transpuşi, aceştia veniră din toate colţurile paradisului şi se aruncară drept în fântâna de ciocolată. Misiune îndeplinită!

Dumnezeu sări şi el în sus de bucurie, Pegas necheză fericit, chiar dacă nu o suporta pe Lady Gaga, iar Prometeu şi Mari se sărutară îndelung pe ultimele acorduri din „Poker Face". Mari îl încolăcise ca o liană, îl săruta pătimaş, sorbindu-i şi muşcându-i buzele, explorându-i limba şi mângâindu-i buclele negre. Prometeu se lăsă furat de valul seducţiei, o strânse şi el pe Mari în braţe, ba chiar simţi nevoia să-i pună mâna pe fund, dar se abţinu deocamdată, în faţa lui Dumnezeu şi a lui Pegas.

– Bravo, cântăreţule! Bine gândit şi excelent executat! îl lăudă Dumnezeu. La început, m-am temut fiindcă ai făcut prea multe fiţe, dar apoi am avut încredere. Şi cred că ai câştigat, pe drept, focul sacru pentru stăpânul tău. Dacă vrei să rămâi aici, poţi să rămâi, ai fi bine-venit cu condiţia să te schimbi. Aici nu suntem stăpâni şi sclavi, suntem toţi prieteni sau fraţi.

– Mulţumesc, Doamne, dar cred că mă simt mult mai bine în iad, mai ales dacă o să-l reaprindem iarăşi. Acolo e casa mea. Şi iartă-mă, dar prefer clar infernul. La noi sunt mai mult stăpâni. Sclavii au rămas în paradis, îi răspunse cântăreţul.

– Dragul meu, tu ai o viziune cam stereotipică. Ţi-am spus că noi nu gândim relaţiile interumane în termeni d-ăştia:

stăpâni şi sclavi. Oricum, la noi în paradis e mare diversitate şi încercăm să nu clasificăm oamenii în tipologii, să nu etichetăm. Dar, ca să vorbesc în termenii tăi, şi „stăpânii" ca voi pot ajunge în paradis, dacă vor să se schimbe. Nimic nu e obligatoriu, voi decideţi... Bine, mulţumesc încă o dată pentru ajutor! Uite, aici, în casetă, ţi-am pus focul sacru, i-l dau acum lui Prometeu, vă ajută el să-l instalaţi.

Dumnezeu se întoarse spre Prometeu, cu caseta albă de fildeş în care pusese focul sacru.

– Hei, Prometeu, luaţi focul sacru, e aici, în casetă şi mergeţi cu el în iad, îl strigă Dumnezeu, întrerupând cam brutal magia dragostei. Pardon, scuze de deranj, cred că am stricat puţin momentul. Uite şi harta iadului, o ai şi pe iPhone, ai şi GPS, ca să-ţi fie mai uşor să instalezi focul sacru. Nu-ţi fie frică. Eşti puternic, am încredere în tine. La fel şi Mari. Sigur o să te descurci. Eu voi fi mereu alături de tine, zise Dumnezeu, făcându-i cu ochiul. Apropo, Mari, acum o să fac să dispară vrejul de farfurii murdare, dar, te rog, pe viitor, indiferent de deadline, să-ţi speli farfuriile. Pe măsură ce le foloseşti. Îţi mulţumesc şi ţie, ai făcut treabă bună! Drum bun!

Prometeu şi Mari luară caseta cu focul sacru şi, împreună cu Pegas şi cântăreţul din fluier, se îndreptară spre infern. Pe drum, Prometeu consultă de mai multe ori harta iadului ca să fie sigur unde urma să amplaseze şi să instaleze focul sacru.

– Misiune îndeplinită! strigă vesel cântăreţul din fluier la intrarea în iad. *Home, sweet home*! Ce faci, Satana, trezeşte-te! Am adus focul sacru! Ce zici, nu merit măcar o petrecere în cinstea mea?

Satana ţâşni de pe tron şi începu să ţopăie asemenea gândacilor în jurul fântânii de ciocolată.

– Pe bune? Bă, Prometeu, instalează imediat focul sacru, să ne dezmorţim şi noi! se bucură Satana.

– Imediat! îi răspunse Prometeu. Trebuie instalat în câteva puncte cheie ale iadului. Dacă mă lăsaţi să mă concentrez şi nu o să ne mai cânte cântăreţul din fluier Lady Gaga, o să fie gata cât ai clipi.

– Nu mă-nnebuni? Le-ai cântat gândacilor Lady Gaga? se tăvăli de râs Satana. Şi a funcţionat?

– Irefutabil! Vrei să-ţi cânt din Paraziţii? râse cântăreţul, adresându-i-se lui Prometeu.

– Nu, vreau să mă laşi să mă concentrez, cred că e interesul vostru în primul rând, zise Prometeu. Şi al nostru în al doilea rând, ca să plecăm mai repede de-aici, şopti Prometeu ca pentru sine. Hei, Mari şi Pegas, sunteţi siguri că vreţi să veniţi cu mine? S-ar putea să fie periculos.

– Sigur că venim cu tine! Nu suntem noi ca cei trei muşchetari? Toţi pentru unul şi unul pentru toţi! îi răspunse Mari.

Cu harta iadului deschisă pe iPhone şi cu GPS-ul pornit, cei trei porniră să exploreze iadul care arăta la fel de îngheţat şi sinistru oriunde s-ar fi aflat. În fiecare punct semnalat pe hartă, Prometeu aprinse, cu o tehnică doar de el ştiută, focul sacru din caseta de fildeş şi primi ca semnal al succesului acţiunii câte o flacără albă, imaculată care se ridica uşor din cutie şi a cărei putere creştea treptat, cuprinzând zona respectivă şi încălzind-o. În curând, toate punctele importante erau acoperite, iar Prometeu, de mână cu Mari, se întoarse în

sala tronului. Acolo, plutea o lumină diafană, albă, aproape ca în paradis, iar căldura începuse să devină tot mai puternică, topind gheaţa şi trezind toate făpturile la viaţă. Spre deosebire de prima vizită, acum sala tronului forfotea, clocotea de viaţă. Unele creaturi ale infernului ţopăiau de bucurie, în timp ce altele, deşteptate dintr-un somn mai adânc decât al curtenilor din palatul Frumoasei Adormite, se întindeau, îşi trosneau oasele, îşi pocneau degetele şi inspirau adânc, cu poftă aerul cald şi umed.

Ochii lui Prometeu se luminară. Zâmbi satisfăcut. Mari îl îmbrăţişă şi-l sărută. Acesta închise ochii de plăcere când simţi braţele ei albe în jurul gâtului şi buzele ei lipite de ale lui. Parcă era mângâiat şi protejat de aripi de înger. Pegas necheză de bucurie.

– Hei, stăpâne, ai putea să spui „Mulţumesc”, zise cântăreţul din fluier. Prometeu a făcut treabă bună.

– Ce-ai păţit, bă? Te-ai molipsit din paradis? Data viitoare, nu te mai trimit în delegaţie. M-ai mai auzit pe mine spunând aşa ceva? se supără Satana.

– Lasă, Prometeu, dacă el nu vrea, îţi mulţumesc eu în numele infernului pentru tot ce ai făcut pentru noi, spuse cu căldură cântăreţul. Şi voi cânta ceva în cinstea ta, a lui Mari şi a lui Pegas. Stravinski, „Pasărea de foc”.

Deodată, lângă tronul Satanei, Prometeu zări un gândac mic, negru şi... şi... şi... un vultur. În carne şi oase. Îi putea asculta respiraţia sacadată, aripile fremătând şi ghearele râcâind podeaua. Fiecare sunet se auzea lent, distinct şi hipertrofiat, bubuind terifiant în timpanele lui. Simţi cum i se taie răsuflarea. Nu se mai putu ţine pe picioare. Crezu că se prăbuşeşte de

spaimă, dar brusc îşi dădu seama că vulturul era cel care-l punea la pământ, privindu-l cu ochi hipnotici. Stătea lipit de podea, imobilizat, fără nicio şansă de a evada şi se uita halucinat, cu o groază care-i consuma întreaga fiinţă, în ochii păsării. Poate era doar un coşmar. Dar, nu, era real, vulturul se repezi asupra lui şi Prometeu, întins pe jos, nu schiţă nici cel mai mic gest de apărare. Vulturul îi sfâşie haina şi se aruncă nesăţios asupra ficatului, înfingându-şi ciocul adânc în carne. Prometeu acceptă totul, fără să scoată un sunet, ca pe o fatalitate. Dar, dintr-odată, durerea deveni acută, mai ascuţită ca tăişul unei lame şi-i veni să urle, să se cutremure tot iadul.

Văzu însă cu surprindere că vulturul se prăbuşeşte şi el sub lovitura unei copite, chiar lângă el.

– Dacă vrei, îl strivesc şi pe el, îl calc în picioare până nu mai rămâne nimic din el, să nu-ţi mai facă rău niciodată, zise Pegas tremurând de furie.

– Lasă-l, şopti Prometeu, înecându-se. E doar o pasăre înfometată.

– Tu nu poţi să-ţi ţii pasărea în colivie? strigă Mari spre Satana. El ţi-a salvat iadul şi tu aşa îi mulţumeşti? Cum te simţi, iubitule?

– Nu ştiu, am trăit totul foarte intens preţ de câteva secunde, dar acum nu mai simt nimic. Poate dacă vii tu lângă mine, voi reîncepe să simt ceva.

Mari se aşează jos lângă Prometeu şi-l cuprinse în braţe, mângâindu-i buclele şi sărutându-l. Era târziu, deadline-ul expirase, dar nu mai conta. Îşi aminti râzând cum spunea ea însăşi că deadline-ul este mai important decât Dumnezeu.

Totul i se părea aşa străin şi îndepărtat. Îşi lipi capul de pieptul lui Prometeu şi închise ochii. Simţi respiraţia lui fierbinte şi îi ascultă bătăile inimii. Ar fi vrut să stea acolo la nesfârşit, pe podeaua încinsă, în acordurile dezlănţuite ale „Păsării de foc", îmbrăţişaţi în infern.

ODISEEA UNUI BRAD IMPERIAL

O ofertă tare pe Zumzi: brad imperial cu 60% discount, doar 54 lei! Cum să-i rezist? Şi, oricum, am nevoie de brad. Achit on-line costul bradului şi aştept febril să mi se livreze comanda.

În sfârşit, vine curierul (de la Cargus) şi spune că trebuie să plătesc doar pentru transport. Normal, doar am achitat deja bradul on-line. O sumă modică. Numai 150 lei.

Stai puţin... 150 de lei! Transportul costă de trei ori cât bradul! Sună SF. Ei, dar mai aştept o comandă livrată tot prin Cargus, în valoare de fix 150 de lei, poate că au inclus-o şi pe aceasta în colet. Tot ce e posibil. Scot banii şi plătesc. Doamne fereşte, dacă e vreo greşeală, recuperez banii mai târziu. Verific coletul şi, spre marea mea bucurie, nu descopăr acolo decât bradul.

Nu-i nimic, sun la call center. De ce sunt pe lume serviciile pentru relaţiile cu clienţii şi call centerele? La Cargus, la call center, până răspunde cineva, poţi „să-l aştepţi pe Godot", s-o freci ca acuzatul la uşa avocatului în „Procesul"

lui Kafka ori să stai să se mai alinieze planetele de nouă sute optzeci şi şapte de ori.

După jde mii de intervenţii la Cargus (pe mail, că la call center nicio şansă), vina e pasată la comerciant. Trebuie luată legătura cu Spectrul. Mesajul sună exact aşa: „Aceşti bani au fost ceruţi de către Spectrul. Banii (sic!) au fost trimişi către dânşii, avem marea rugaminte să luaţi legătura cu ei pentru a vă trimite banii înapoi."

Spectrul?! Am ceva reţineri să contactez spectrele.

Oricum, ca orice spectru respectabil, al nostru nu are site, ci doar pagină de Facebook.

Cum arată Spectrul? Păi, aparent foarte prietenos, pe pagina de Facebook ne întâmpină o poză cu „smiling face".

Comentariile de la oferta Zumzi nu sunt însă la fel de încurajatoare: o ţeapă, un jaf, totul cade, s-a scuturat deja, seturi incomplete, adică fără beculeţe etc. De fapt, nu contează dacă sunt complete sau nu, pentru că se scutură instant. Când l-am instalat, jumătate din crengi au căzut imediat, iar pe restul le-a aranjat pisica într-o fracţiune de secundă. Nu-i nimic, beculeţele (pe care noi, în chip miraculos, chiar le-am primit), deşi nu sunt termopane Qfort, rezistă şi le putem agăţa de lustră sau la geam.

Şi totuşi, de ce trebuie să vorbesc eu cu spectrele? Mă trec frisoane. Nu spunea Alice în „Ţara Minunilor": „Dar de ce trebuie să vorbesc eu cu nebunii?", atunci când îşi manifesta reţinerile de a-i contacta pe Pălărierul Nebun şi pe Iepurele de Martie, tot un nebun. Iar Pisica de Cheshire (care

era bine integrată şi avea un răspuns pentru toate) o încuraja: „Pentru că aici toţi suntem nebuni”.

Poate că şi aici suntem toţi nişte spectre cu „smiling faces”.

Îmi fac curaj şi sun. O dată, de două ori... de 10 ori. Spectrul necontactabil. Să aştept Halloween-ul? Mai sunt încă circa trei sute de zile până atunci. Poate că merită să insist. Bradul meu e unul imperial, nepreţuit. „*My precious*”, cum zicea Golum în „Stăpânul inelelor”. Poate că şi de-asta a costat atât transportul. În sfârşit, Spectrul răspunde. Nu-mi vine să cred! Spune că nu e vina lui şi că n-are cont ca să-i livreze Cargus banii acolo. Site-ul ca site-ul, dar măcar cont ar trebui să aibă orice spectru respectabil. Apoi, Spectrul reia discuţia şi acuză Cargus că a încurcat comanda şi taxele. Îşi pierde „smiling face”-ul: „ce dobitoci şi incompetenţi!”. Oricum, se va interesa la Cargus să vadă ce s-a-ntâmplat. Zice să sun şi eu la call center. Păi, mărturisesc, am mai încercat şi nu am reuşit decât să-mi consum toate minutele Orange şi Vodafone aşteptând. În ritmul ăsta, se stinge soarele (adică circa cinci miliarde de ani), vine sfârşitul lumii pe bune şi o să am o factură aşa de mare că nu mi-ar ajunge zece lumi viitoare s-o plătesc.

Nu mă deranjează dacă era o greşeală la Cargus, mai ales în contextul sărbătorilor, dar s-o recunoască, să-şi ceară scuze şi să dea banii înapoi. *Errare humanum est*. O greşeală aş fi tratat-o cu înţelegere, dar minciuna nu. *Errare humanum est, perseverare autem diabolicum*.

Peste încă trei săptămâni, iar trebuie să vorbesc cu fantomele. Mă sună însuşi Spectrul să-mi spună că a făcut scandal la Cargus şi că cei de acolo au găsit o soluţie de compromis care le permite să-şi menajeze imaginea: i-au promis că-i vor livra banii în cont, iar apoi el mi-i va trimite mie imediat. După o altă săptămână, într-adevăr, recuperez banii indirect, prin Spectru, fără niciun cuvânt de scuze de la serviciul de curierat. Mă bucur pentru bani, dar cum rămâne cu onoarea mea,vorba coanii Leanca? „Cine mi-o repereză?" Bine că nu mi-am pierdut „smiling face"-ul.

LADY HANNAH

I

„Scarlett O'Harra nu era frumoasă", dar Lady Hannah da. Şi dacă Scarlet a ajuns celebră „pe aripile vântului", Lady Hannah a beneficiat de cele mai prozaice, dar mai protectoare şi cu potenţial de zbor mai înalt (graţie bateriilor tip Duracell, încărcate foarte bine în acumulatorul FNI) fapte ale lui Vântu. Acesta a sponsorizat unul dintre primele concursuri de frumuseţe pentru copii din România, dându-i, astfel, o inestimabilă şansă Hannei să se lanseze.

Hannah este blondă, cu pielea de porţelan, părul lung, ondulat şi cu ochii mari, albaştri şi inocenţi. Genul angelic. Încă nu s-a perimat în cazul copiilor, ba unii pedofili îl consideră chiar trendy. Iar buclele pot fi oricând disciplinate cu ajutorul plăcii de îndreptat părul. Şi, dacă pare prea banal, culoarea ochilor se poate schimba cu ajutorul lentilor de contact – acum, de pildă, violetul este o culoare la modă. Bineînţeles, culoarea pielii poate fi şi ea uşor modificată, chiar fără a schimba pigmentul, printr-o simplă şedinţă la solar.

Încă de când avea un an jumate şi se pregătea să meargă la primul casting, mama ei i-a explicat că o fată nu poate reuşi

în viaţă fără să fie fotomodel, indiferent ce ar vrea să facă mai târziu. Uite, chiar şi fata preşedintelui, EBA, actualmente europarlamentar şi fostă şefă a Tineretului Democrat Liberal a fost fotomodel înainte de a avea lunga serie de „succesuri" politice, iar preşedinta Camerei Deputaţilor, Roberta Anastase a fost Miss România. Ce să mai vorbim de ministrul Turismului, Elena Udrea, care a pozat în Playboy (aici mama se înşela, dar ce mai conta, era suficient să te uiţi cum arată Udrea şi cum e gestionată imaginea ei în media)! În timpul campaniei pentru alegerile prezidenţiale din 2009, de exemplu, erau o grămadă de jocuri pe net de tipul „scufundă flota lu' Băse complet ca să se dezbrace Udrea". Dacă reuşeai să scufunzi suficient de multe ambarcaţiuni în timp util, câştigai multe puncte, iar Elena Udrea făcea striptease pentru tine. Nu ştim dacă Hannah a perceput mesajul chiar de atunci, dar era, în genere, un copil ascultător (genul angelic, nu?) şi s-a conformat cerinţelor mamei ei. Cum am spus, Hannah a participat la primul casting pentru o reclamă când avea doar un an jumate. Deşi purta un sarafan nou-nouţ, foarte trendy, de catifea, cu pietre semipreţioase (peruzele şi ametiste) brodate cu fir argintiu, Hannah a fost foarte agitată pe drum spre casting. Şi a izbucnit într-un plâns sfâşietor chiar în timpul machiajului când i se aplica fardul de pleoape şi, cu tot rimelul rezistent la apă, culorile s-au amestecat pe faţa ei, iar fetiţa a fost respinsă la casting. Mama nu a înţeles ce a deranjat-o, cu atât mai mult cu cât încă nu era necesară pensarea care ar fi putut fi un pic cam neplăcută la vârsta aceea. A atenţionat-o însă, debusolată:

– O adevărată vedetă nu plânge nici la machiaj, nici pe podium, nici pe scenă, ci varsă graţios o lacrimă doar atunci când se duce să-şi ridice premiul (de frumuseţe, de popularitate şi aşa mai departe).

O adevărată Miss trebuie, mai întâi de toate, să se asigure că are dimensiunile necesare, corespunzătoare standardelor, altfel nu va putea să câştige niciodată un concurs, să prezinte moda pe podium, să fie fotomodel sau să apară în reclame. De exemplu, pentru a participa la concursul de Miss categoria 10 ani, Hannah trebuie să cântărească fix 25 kg şi să aibă o înălţime de minim 145 cm. Mama ei are grijă s-o hrănească adecvat ca să se încadreze în aceste standarde. Lady Hannah are o dietă zilnică foarte strictă: dimineaţa un iaurt natural, la prânz 150 g de pui (grătar), o felie de pâine integrală, o roşie, un castravete, un măr, o portocală, seara 200 ml de lapte UHT, plus o sticlă de un litru şi jumătate de apă plată (cu lămâie, bineînţeles). Nu are voie sub niciun chip să mânânce ciocolată sau bomboane. Excepţiile care confirmă regula sunt foarte elocvente: Hannah savurează o bomboană Rafaello (căreia îi păstrează pe ascuns ambalajul) o dată pe an, de Crăciun, mănâncă o felie de cozonac italienesc tradiţional „Balocco” cu stafide şi portocale de Paşti şi, desigur, primeşte o feliuţă subţire (tăiată de mama) din tortul de ziua ei (tortul cu poza ei, nu a Hannei Montana ori a lui Lady Gaga).

Hannah locuieşte pe Mihai Bravu, chiar în blocul cu cofetăria Alice. În cofetărie nu are voie să intre decât atunci când îşi comandă tortul de ziua ei, dar, din când în când, mai reuşeşte să facă o escapadă, după şcoală, la ore nu foarte aglomerate, eventual când mama ei dă o fugă până la florăria

de lângă biserică ca să-şi completeze colecţia de plante exotice. Intră în cofetărie ca într-o biserică, merge în vârful picioarelor, nici nu îndrăzneşte să respire şi priveşte transpusă, ca pe icoane, prăjiturile expuse. Le priveşte doar, nu comandă niciodată vreuna. Uneori, schiţează cu degetul ei în vitrină conturul unor prăjituri, de parcă le-ar mângâia şi urmăreşte cum dispar uşor urmele lăsate pe geam de atingerea ei delicată.

De cele mai multe ori însă Hannah trebuie doar să-şi imagineze cofetăria, cu forfota ei multicoloră şi efervescentă. Uneori îşi creează propriile variante de poveşti clasice Disney, cu prăjituri de la cofetăria Alice în rolurile principale. Astfel, Zâna-Naşă-Savarina (durdulie, pufoasă, cu un trandafir roşu în păr şi aproape pierzându-se în volanele de frişcă ale rochiţei) o ceartă pe micuţa Cenuşăreasă-Prăjitura de Casă cu Brânză Dulce şi Stafide:

– Dacă ai fi mai atentă la dieta şi ţinuta ta, hm, dacă ai apărea în compania prinţilor şi a doamnelor de la curte, ai putea să fii şi tu o prinţesă adevărată, nu o fată simplă, necizelată (Hannah auzise acest ultim cuvânt la mama ei, când vorbea despre fetele de la ţară şi, deşi nu înţelegea întocmai, ştia că nu e de bine). Ai putea ajunge chiar o prăjitură Boema, stilată, rafinată, cu un corp delicat, subţire, creol (datorită bronzului obţinut la solar), din blat însiropat, glasat în fondant şi cremă jofre, o prăjitură împodobită mereu mai luxos ca o mireasă, cu rochiţă lungă, parcă interminabilă şi vaporoasă din frişcă. Ce ar fi aşa de greu? zice zâna, mişcând bagheta oarecum ameninţător, ca pe o nuia. Ar trebui să fii mai

elegantă, mai cizelată... Şi să-ţi alegi mai bine prietenii, zâmbi zâna în colţul gurii aşa ca mama ei când îi face morală.

– Dar eu mă simt bine ca Prăjitură de Casă cu Brânză Dulce şi Stafide şi aş vrea să rămân aşa. Sunt suficient de dulce (fără să-i fac nimănui greaţă), gustul meu e natural, sunt simpatică, toată lumea mă place şi nu se murdăreşte nimeni când mă atinge. Zână-Naşă, lasă-mă să rămân aşa! se rugă ea.

Dar zâna ridică neîndurătoare bagheta.

***

Hannah are douăzeci şi cinci de păpuşi Barbie cu nenumărate accesorii (de la palate şi căsuţe complet utilate la rochiţe, pălăriuţe, eşarfe, pantofiori şi bijuterii), colecţie pe care mama ei o invidiază foarte tare pentru că, în copiliăria ei din „Epoca de aur", păpuşile Barbie nu se găseau. Doar nu aveau să-şi împartă raftul cu maimuţa toboşar chinezească, cu păpuşa doctor/asistentă medicală care purta un halat alb-gălbui din material supraelastic de proastă calitate, avea gura strâmbă, ochii saşii şi era aproape cheală, deşi pentru Barbie ar fi meritat să stai la coadă trei zile şi trei nopţi. Toate păpuşile din perioada comunistă erau confecţionate grosier, de parcă ar fi fost cizelate cu „secera şi ciocanul", iar rujul de pe buze se decolora imediat şi arăta precum unghiile femeilor de la ţară (cel puţin, din ce văzuse ea). Mama avea numai o păpuşă Barbie, trecută prin mai multe mâini, primită de la o mătuşă care mai călătorea prin Occident. Iar Lady Hannah îşi permitea acum să-şi cumpere păpuşi Barbie ultima modă, originale, noi, doar nu se uitau la banii când era vorba de asta.

Hannah nu este însă atât de ataşată de păpuşi, cât de unele jucării mai bizare pe care mama nu prea le tolerează în colecţia ei: un presse-papier ciobit, cu fulgi de nea şi o păpuşică mică (nu mai mare de un deget), reprezentând-o pe Velma din Scooby Doo: fata „urâtă", ochelaristă, demodată, dar foarte deşteaptă, care contribuie decisiv la rezolvarea misterelor poliţiste. Hannah o ţine pe Velma ascunsă într-o căsuţă de păpuşă Barbie, în dulapul din dormitor.

Presse-papierul era să-l piardă pentru totdeauna. Mama îl aruncase la gunoi, dar Hannah a scormonit cu mânuţele ei albe ca laptele printre hârtii lipicoase, coji de cartofi şi de ouă, mucuri de ţigări, resturi râncede şi bucăţi de pâine mucegăită şi l-a recuperat. Acum îl ţine sub saltea. Se uită la el doar când nu e mama acasă. Atunci, indiferent cât de greu îi e să manipuleze salteaua, îl scoate şi priveşte fascinată, cu ochii mari, prin sticla spartă şi cam prăfuită, fulgii argintii care cad neîncetat. Niciodată nu se satură să privească dansul fulgilor de nea, întotdeauna mama ei vine prea devreme, întrerupându-i contemplaţia şi obligând-o să-l ascundă.

Hannah mai are şi un ambalaj vechi de la o bomboană Raffaello (de la Crăciunul trecut) pe care-l ţine în caseta de bijuterii a păpuşii Barbie. Din când în când, îl scoate de acolo şi inhalează parfumul de cocos al unor ţărmuri îndepărtate, acoperite de nisip fin, argintiu şi de orhidee gigantice, halucinante, unde ea şi Velma rezolvă mistere de nimeni desluşite.

II

Mama îi mulţumi taximetristului, îi lăsă ceva şpagă şi o ajută pe Hannah să coboare din maşină (se tot împiedica în trena imensă a rochiei roşii, sclipitoare, de seară, cu o despicătură într-o parte). Se pare că tocurile de doar şapte cm o incomodau mai puţin decât trena.

Picioarele îi tremurau, dar, nu-i nimic, mai era puţin, ajunseseră acasă şi, în curând, se va putea schimba în haine lejere de casă. Panoul electronic al liftului afişa însă numărul 18 în loc de „P". Era clar, în bloc erau doar 16 etaje, avea să urce pe jos până la etajul 11, cu o mână ţinându-se de balustradă şi cu alta ridicându-şi trena, rugându-se, în acelaşi timp, să nu-i cadă pantofii aurii din picioare sau să nu calce strâmb.

Urca parcă de secole întregi şi, la etajul trei, simţea deja că nu mai poate. Mama îi ţinea şi ea o bucată din trenă, încercând să n-o morfolească prea tare, dar Lady Hannah continua să calce pe ea sistematic, riscând să alunece pe scări în jos. Iar în picioare simţea mii de înţepături.

– Mami, pot să mă descalţ? întrebă ea cu jumătate de gură.

– Şi ce, vrei s-o vadă oamenii ăştia din bloc pe proaspăta Miss Bucureşti desculţă? Mai avem puţin.

– Mami, măcar dacă trena asta s-ar transforma într-un covor fermecat care să ne ducă până sus, la apartamentul nostru...

– Nu ştiu de ce covor fermecat vorbeşti, trena asta înseamnă mult mai mult, spuse mama hotărât. E precum covorul roşu al vedetelor de cinema. Şi e primul tău pas adevărat spre

celebritate. Ai să-mi mulţumeşti mai târziu pentru cât m-am ocupat de tine.

Hannah urcă strângând din dinţi etaj după etaj, cu pauze tot mai dese, gâfâind, cu mâinile înfierbântate, încleştate pe trenă şi pe balustradă. La etajul şase, unul din pantofiorii aurii alunecă şi Hannah se pregăti să-l zvârle din picior şi pe celălalt. Mama însă culese pantofiorul rebel de pe jos şi i-l puse repede, la loc, în picior, speriată că vecinii ar putea să iasă oricând din casă şi să vadă pe hol o biată Cenuşăreasă desculţă în loc de noua Miss Bucureşti (categoria 10 ani). Vigilenţa mamei se dovedi inspirată pentru că, la etajul nouă, un vecin apăru într-adevăr pe palier. O văzu pe Miss Bucureşti lipită de zid, încă în picioare şi cu toate însemnele frumuseţii ei intacte (diadema cu ştrasuri, trena şi pantofiorii aurii). Îşi strângea însă trena în braţe convulsiv, picioarele îi tremurau, iar stropi de sudoare începeau să-i descompună machiajul. Şi printre ei, o lacrimă adevărată apăru în colţul ochiului stâng (lângă un cristal Swarovski aplicat pe pleoapă) şi alunecă uşor pe obrazul ca o petală de trandafir.

În cele din urmă, ajunseră la etajul 11, în faţa unei uşi trandafirii, făcute parcă din cuarţ roz. Hannah se prăbuşi fără vlagă în living, pe canapea, continuând să strângă spasmodic trena şi cu pantofii aurii încă în picioare.

Mama îi aduse un pahar de apă plată cu lămâie.

– Ai fost cea mai tare azi, Miss Bucureşti, felicitări! Cred că meriţi şi un cadou, îi zise mama încă gâfâind.

– Da, mami, încuviinţă Lady Hannah, dând pe gât pe nerăsuflate paharul cu apă. Da, mami, continuă ea, aş vrea,

dacă-mi dai voie, să iau o bomboană cu vişine din cutia pe care am primit-o odată cu premiul.

– O bomboană? se îngrozi mama exact ca fata din reclama la bomboane Solano, care crede că o bomboană obişnuită înseamnă să te umfli cât un balon. A, crezi că, dacă ai câştigat concursul, gata, poţi să mănânci toate porcăriile?! În curând, peste numai patru luni va avea loc etapa la nivel naţional. Doar nu vrei să strici totul, ai şansa să ajungi Miss România.

– Bine, oftă Hannah, dar putem să mergem afară în parc să mă joc cu copiii?

– Unde, în parc?! Să te înhăitezi cu toţi ţiganii? Să te tăvăleşti în mizeria aia de-acolo, în cloaca aia, să iei cine ştie ce boli? Să joci cine ştie ce prostie de joc şi să-ţi strici unghiile şi coafura, să te zgârii, să cazi şi să te umpli de vânătăi, să-ţi rupi mâinile, picioarele, ba poate şi gâtu'? se scandalizează mama. Mai bine îţi fac un cadou, îţi cumpăr ceva... îţi iau o păpuşă Barbie!

– Mami, am deja douăzeci şi cinci! ripostă Hannah.

– Da, dar nu ai ultima versiune de Barbie sirenă 4, cu tot cu accesorii!

Hannah schiţă un gest de lehamite. Trena îi alunecă din braţe.

– A, apropo, reveni mama rapid, fără să-i lase timp să intervină, ai văzut că fetiţa care s-a clasat pe locul doi a avut un scor mai mare decât al tău cu trei puncte pentru aspectul fizic. Bine, tu ai devansat-o cu cinci puncte pentru impresia artistică. Hm, cred că diferenţa au făcut-o sânii, zise mama gânditoare. Avea nişte sâni destul de proeminenţi pentru vârsta

ei. Ai văzut, chiar şi la grupe de vârstă mai mici, de exemplu la 3 şi la 6 ani, au fost concurente cu sâni. Nu-mi explic cum au reuşit performanţa asta, sigur reprezintă un avantaj. De altfel, am urmărit totul, punctajele lor pentru aspectul fizic au fost mai bune. Cred că trebuie să luăm şi noi măsuri. Şi corpul tău trebuie să fie perfect. Ştiu, va trebui să mergem să discutăm cu medicul tău pediatru, trebuie să existe o soluţie, zise mama hotărâtă, luminându-se brusc la faţă. Hannah, hai să mergem!

– Când, mami, acum?! Sunt foarte obosită, aş sta în pat şi m-aş uita la DVD-ul cu Alice în Ţara Minunilor pe care l-am primit ca premiu, suspină Hannah.

– Prinţeso, eşti prea mică pentru a înţelege, ierarhiza şi gestiona priorităţile. Mai târziu ai să apreciezi toate aceste eforturi, doar mi-am sacrificat viaţa pentru tine, ca să-ţi ofer un viitor şi uite ce departe ai ajuns. Hai să mergem, dacă mai întârziem o jumătate de oră, se închide cabinetul.

III

Medicul pediatru era relativ familiarizat cu dezvoltarea sânilor la fetiţe. Nu era mare şmecherie, pur şi simplu ţinea de nutriţie: puii consumaţi de copiii din toată ţara conţineau hormoni feminini, estrogeni, aşa că efectul nu era deloc surprinzător, dacă exista o alimentaţie adecvată. Doctoriţa văzuse chiar şi copii de un an cu sâni (unii dintre ei băieţi). Se pare că cel mai eficient aliment în acest caz era puiul Proteus de care gemeau rafturile din orice hypermarket.

– Vai, da' şi noi consumăm tot pui Proteus şi n-am văzut încă efectele! suspină mama.

Doctoriţa arătă că efectul nu se manifesta uniform la toţi copiii, dar sugeră că merita să încerce o doză mai mare. Mama dublă doza de pui Proteus şi elimină felia de pâine integrală din dieta Hannei, cu riscul ca fetiţa să ia excesiv în greutate. În fiecare seară, îşi aloca cel puţin un sfert de oră pentru o examinare minuţioasă a sânilor fetiţei: Hannah îşi scotea bluziţa la baie, iar mama se uita cu atenţie la mameloanele ei şi le palpa cu mâini tremurătoare. După aproape două luni, cu toată insistenţa şi perseverenţa mamei, nu se vedea încă niciun rezultat, iar mama intră în panică. Mai erau doar două luni până la faza naţională a concursului.

Hannah nu ştia dacă era mai indicat să consume pui cu hormoni sau fără hormoni şi dacă era mai bine cu sâni sau fără sâni la vârsta ei, dar nu acorda aceeaşi importanţă problemei sânilor ca mama ei. Se simţea la fel de bine şi fără. În ultima vreme, seara, după ce mama ei credea că se culcase, petrecea tot mai mult timp privind alunecarea fulgilor de nea din presse-papier, la lumina rece şi cam stridentă a lanternei telefonului mobil. Dacă ar fi fost şi ea uşoară ca un fulg, ar fi putut să-şi ia zborul oricând ar fi vrut. Dar ar fi dispărut la fel de uşor ca un fulg.

În cele din urmă, mama Hannei îşi dădu seama că era prea târziu pentru a mai aştepta efectele magice ale alimentaţiei cu pui cu hormoni, trebuia să forţeze natura. Asta însemna să apeleze la mijloacele chirugiei estetice şi să-i facă fetei implanturi cu silicon. Bine, costurile erau destul de mari (plus şpaga pentru doctor că doar opera o minoră şi trebuia să fie extrem de discret), dar nimic nu putea să stea în calea titlului de Miss România şi, cine ştie, poate şi de Miss Univers.

Oricum, pensia Hannei din partea tatălui ei era suficientă pentru ca să se întreţină amândouă şi să-şi permită cheltuieli destul de mari, fără să-şi calculeze ultimul bănuţ. Cât de inspirată fusese să se mărite cu un om de afaceri prosper şi apoi să-l părăsească după trei ani, la puţin timp după naşterea Hannei! Nu trebuia să lucreze şi se putea dedica exclusiv fetiţei.

Mama contactă o clinică, găsi un medic dispus să facă intervenţia, se întâlni cu acesta şi stabili toate detaliile: urma să realizeze o mamoplastie de augmentare cu implanturi mamare de 300 ml, în formă anatomică, cu gel siliconic coeziv, introduse prin incizie în şanţul submamar. Nu dura mult, efectele puteau fi văzute imediat şi pacienta era externată a doua zi. Iar riscurile – absolut nesemnificative: dureri minore (aşa ca de la o febră musculară), greaţă, căderea părului, hipersensibilitate, dar ce mai conta când putea deveni posesoarea unor sâni de invidiat – chiar şi de o vedetă Playboy?

Când auzi de mersul la clinică pentru mărirea sânilor şi de programarea intervenţiei, Lady Hannah protestă:

– Nu, mami, nu vreau să merg, încercă ea să scape, încă nevenindu-i să creadă că reacţiona aşa. Nu trebuie neapărat, niciun regulament nu solicită obligatoriu aşa ceva la categoria mea de vârstă!

– De unde ştii? sări mama ca arsă.

– M-am uitat pe net, l-am downloadat de pe site şi l-am şi printat! Uite-l, mami! strigă ea, agitând două foi în aer.

– Chiar presupunând prin absurd că nu ar scrie nimic explicit, noi ştim sigur, din practică, cum se punctează, ai văzut şi la etapa pe Bucureşti... Ai putea să fii tu cea avantajată la etapa naţională, ne-am asigura din start că vei avea un punctaj

foarte bun şi că te vei detaşa de celelalte concurente, insistă mama, privind-o în ochi şi strângându-i mâna.

– Mami, pentru numele lui Dumnezeu, de ce e aşa important concursul ăsta? La urma urmei, am putea să trăim şi fără el, zise Hannah, smulgându-şi mâna din cea a mamei.

– Vai, Hannah, mă dezamăgeşti, oftă mama. Am crezut că vrei să ajungi cineva. Cu şarmul tău şi cu ambiţia mea, am putea face minuni, am putea cuceri întreaga lume, zise mama cu ochi strălucitori. Vrei să fii unul din miliardele de copii obezi care zac la tembelizor sau la calculator, ronţăind chipsuri sau vrei să fii un copil unic, special ce va atinge perfecţiunea asemenea îngerilor? se dezlănţui mama. Vai, Hannah, vrei să fii o fată banală, comună, să nu te mai distingi de celelalte fetiţe din cartier, să te înghită mlaştina asta? Nu e păcat? Să risipeşti atâta frumuseţe şi graţie? Să dispari într-o gaură neagră?

– O fată obişnuită, da, aş putea fi, dar nu văd de ce nu şi unică, specială... Şi aş putea dărui frumuseţea şi graţia ţie, bunicului, colegilor şi prietenilor mei, şopti Hannah visătoare, şi, în acelaşi timp, curajoasă.

– Hannah, numai o vedetă e unică şi specială! Iar atitudinea ta denotă comoditate şi lipsă de respect faţă de mama ta care face atâtea pentru tine. Îmbracă-te să mergem la clinică, o să vezi, o să fie uşor, rapid şi o să te convingi singură de avantaje.

Degeaba încercă Hannah să protesteze, ba chiar să pretexteze că se simte rău (dacă nu se simţea bine, cu atât mai mult trebuia să meargă la clinică), mama nu se lăsă înduplecată. Pregăti un rucsăcel roz, cochet cu câteva lucruri de strictă necesitate: un capot albastru de catifea care avea drept model cerul înstelat, o pijama argintie de satin, o rochiţă de schimb,

două perechi de chiloţi, un prosop, o periuţă de dinţi, un pachet de şerveţele Zewa, o oglinjoară, un luciu de buze, un rimel natural de întreţinere a genelor şi o păpuşă Barbie Fairytopia.

Chemară un taxi, iar mama tremură tot drumul la gândul că s-ar putea întâmpla ceva care să le reţină pe traseu. Stropi de sudoare rece îi curgeau pe frunte. Se lăsase o linişte apăsătoare. Hannah nu mai vorbea, ci din când în când îşi înghiţea câte o lacrimă stingheră. Mama număra minutele, secundele... Parcă nu mai aveau să ajungă niciodată. Se opriră însă în faţa clinicii chiar mai repede decât se aşteptaseră, fără să se fi întâmplat absolut nimic.

Mama scoase un oftat de uşurare şi sări din taxi, aproape târând-o pe Hannah după ea. În faţă se vedea clinica: o clădire modernă, de sticlă, cu cinci etaje. Pacienta fu înregistrată imediat, se schimbă în pijamaua argintie şi în capotul de catifea albastră şi-şi lăsă lucrurile în dulapul din rezerva ei personală unde fusese repartizată. Mama se arătă entuziasmată că rezerva avea şi oglindă.

Doctorul veni să se asigure că Hannah se „cazase" bine şi că totul era în ordine. Era mic, gras, cu sudoarea şiroindu-i pe faţă, dar simpatic. Când râdea, făcea gropiţe în obraji. Părea şi destul de prietenos: îi oferise cu mâna lui transpirată o cutie de bomboane Toffifee. Hannah întinsese mânuţa ei albă de porţelan să ia o bomboană, dar mama îi dădu peste mână, refuzând categoric orice compromis. „Ce, crede că o să mă consolez dacă îmi mai cumpără o păpuşă Barbie versiunea nu ştiu care!... Aş da orice să scap de-aici", îşi zise Hannah suspinând.

Doctorul îi ceru mamei să rămână în salon şi o luă de mână pe Hannah spre sala de operaţie. Mama o strigă şi-i făcu semn cu mâna, dar Hannah nu întoarse capul.

Doctorul o conduse pe fiică în sala de operaţie. O lumină violentă, venită parcă dintr-o altă lume, o izbi puternic pe Hannah. Lumina asta suprareală, tulburătoare dezvăluia chiar şi cel mai mic detaliu ca, de pildă, şerveţelul pătat de ruj şi de cafea, aruncat cu cinci minute în urmă la gunoi de asistentă. În sala de operaţii nimic nu mai părea prietenos. Erau tot soiul de cutii şi de ustensile de metal şi un pat imens de spital, conectat cu tot soiul de cabluri şi fire la aparate bizare.

Lumina cobora în fascicule tăioase ca de laser de la două corpuri de iluminat situate deasupra patului. Acestea planau ameninţător, asemenea unor OZN-uri gigantice, dotate cu cea mai înaltă tehnologie, care-şi aruncau jetul de lumină paralizant pentru a răpi copiii şi a-i transporta pe navă. OZN-urile ar fi putut să-i scaneze aproape instantaneu şi cu o precizie diabolică întregul corp până la ultima celulă. Poate şi gândurile. Hannah fu scuturată de un fior de groază, imaginându-şi că ar putea fi pusă să se dezbrace şi să se aşeze pe patul acela, sub lumina nemiloasă a OZN-urilor. Lumina aceea intensă şi străină ar propulsa-o direct în nava spaţială, fără ca ea să poată schiţa cel mai mic gest de apărare. Dar dacă (şi acest al doilea gând o făcu să îngheţe) se afla deja pe navă şi urma să fie supusă experimentelor malefice?

Cu acelaşi zâmbet larg, american, doctorul îi ceru Hannei să se dezbrace. Ea era prea îngrozită ca să se mai opună, aşa că se conformă. Îşi scoase încet pijamaua argintie, capotul de catifea şi chiloţii. Îşi desfăcu părul şi buclele aurii

se rostogoliră în valuri pe umeri. Corpul ei micuţ de nimfă rămase gol-goluţ în lumina brutală a OZN-urilor. Câteva bucle neajutorate încercau să acopere stângaci mameloanele micuţe, cu sfârcuri roz, delicate ca nişte petale.

Doctorul îşi duse mâna la ochi, orbit pentru o clipă de atâta frumuseţe şi candoare. Apoi îşi reveni şi, cu acelaşi zâmbet profesional, veni lângă fetiţă şi începu s-o examineze. Mâinile sale grăsuţe şi încinse palpară îndelung mameloanele fetiţei. Hannah privea în pământ, inspectând romburile din modelul gresiei. Îi era ruşine, dar şi teamă ca nu cumva trăsăturile doctorului să se transforme şi să iasă la iveală un extraterestru.

O asistentă într-un halat verde, cu un decolteu sexy (probabil beneficiase şi ea de serviciile doctorului) se apropie de Hannah şi îi spuse că nu avea de ce să se teamă. Asistenta îi făcu şi câteva poze digitale înainte de operaţie, tachinând-o din când în când:

– Ce ţâţe mici ai!

Nu-i nimic, totul avea să fie remediat. Asistenta aduse apoi implanturile şi-i spuse Hannei să ia loc pe pat, pentru că urma să vină anestezistul. Hannah se aşeză, dar nu culcată, ci se ghemui ca un arici. Se încleştase atât de tare că trebui să intervină atât asistenta, cât şi anestezistul, ba chiar şi doctorul ca să o întindă pe pat. Se simţea strânsă în chingi de fier şi avea impresia că se sufocă. Pentru prima dată, Hannah începu să urle şi să se zbată ca o fiară încolţită, iar anestezistul se repezi să-i facă injecţia.

***

Hannah se văzu goală, imobilizată pe patul uriaş, conectată cu nenumărate cabluri încolăcite ca nişte şerpi de dispozitive şi aparate stranii. Mâinile şi picioarele îi erau legate în chingi de piele. Fasciculele laser de lumină din tavan îi străpungeau retina. Aflaţi lângă pat, mai mulţi medici o examinau. Unul dintre ei era doctorul grăsuţ, cu zâmbetul său jovial, american. După ce-şi plimbă îndelung degetele sale grase şi lipicioase peste sfârcurile ei micuţe, mângâindu-le şi trăgând uşor de ele, doctorul îşi puse mănuşile albe (fără să se spele pe mâini), luă un bisturiu şi se îndreptă spre Hannah. Zâmbetul îi dispăru, iar chipul său deveni brusc crispat şi întunecat. Hannah tresări. Doctorul îşi plimbă bisturiul în jurul mameloanelor ei delicate, îl atinse cu vârful lamei ascuţite pe cel stâng, apoi pe cel drept pe care îl şi crestă uşor. Hannah îşi înăbuşi un geamăt, căci doctorul îi şuierase să tacă.

Uitându-se mai bine la doctor, Hannah încremeni. Trăsăturile feţei începuseră să se deformeze, ochii se umflau, devenind bulbucaţi ca de broască râioasă, pielea i se îngroşa ca la reptile, se făcea solzoasă şi cenuşie, urechile i se ascuţeau ca lamele de ras sau ca bisturiul, zâmbetul larg, american se contorsiona într-un rânjet lubric, plin de bale. Din gura cu buze subţiri, vineţii, tremurătoare emana o răsuflare puturoasă de hoit. Doctorul-extraterestru mişcă bisturiul uşor, în jos, pe corpul ei, spre fanta delicată, rozé dintre picioare. Din bisturiu picurau stropi de sânge. De ce era trează? De ce trebuia să vadă asta? Nu-i spuseseră că i se va face anestezie generală? Se zbătu şi ţipă, dar o mână cenuşie, rece, acoperită de solzi îi astupă gura imediat. Laba monstrului îi apăsa gura, strivindu-i buzele. Simţea că se înăbuşă.

Deodată, în dreptul unuia dintre corpurile de iluminat în formă de OZN, o văzu pe micuţa Velma, balansându-se, legată de o coardă, precum cavalerii care îşi făceau intrarea cu o frânghie prinsă de candelabru în sala de bal, salvau prinţesa şi apoi coborau împreună cu ea pe fereastră. Hannah şopti: „Ştiam eu că ai să vii să mă salvezi". Vru să o strige, dar Velma îi făcu semn să tacă, să nu o deconspire. Doctorul-extraterestru îi spuse să desfacă picioarele mai bine. Bisturiul înaintă spre fanta rozé, netedă, fără niciun fir de păr. Hannah urlă, cutremurată de groază.

Dar, brusc, lumina aceea străină şi brutală se stinse şi bisturiul doctorului căzu la pământ. Prin întunericul adânc, Hannah se simţi trasă de Velma, care desfăcuse deja chingile de piele şi-i eliberase mâinile şi picioarele. Se dădu jos de pe pat împleticindu-se, dar făcu eforturi să o urmeze pe Velma cât putu de repede. Deschiseră uşa (mai exact trecură prin ea, pentru că avea un aspect gelatinos) şi o luară amândouă printr-un tunel îngust, pierdut în beznă, rece ca o criptă. Se simţea un miros tulburător de dude storcite, de omizi, de umezeală şi de mucegai. Velma o conducea, ţinând-o de mână, probabil că ştia bine traseul, poate avea firul Ariadnei precum Tezeu în labirintul Minotaurului. La un moment dat, simţiră în spate o răsuflare rece şi fetidă, o miasmă de cadavru în putrefacţie. Se apropiau extratereştrii. Se chinuiră să mai avanseze, târându-se pe burtă, zgâriind pereţii cu unghiile, dar nu mai aveau unde, părea că tunelul se înfundă. Balele creaturilor le împroşcară.

***

Hannah se trezi leoarcă de transpiraţie şi înfofolită în cearceafuri ca o mumie. Era noapte şi se afla în salon, în pat, îmbrăcată în capotul ei de catifea albastră, cu stelele şi luna. Pe fereastră cerul se întrezărea negru, fără lună sau stele, rece, impersonal.

Deodată, stelele şi luna de pe capot începură să se aprindă pe rând şi să strălucească feeric, iar unele să se înalţe pe geam afară, în beznă şi să-şi caute locul pe cer, în constelaţiile lor din Univers. Acum cerul era scânteietor ca vara la munte sau la mare, în Deltă, la Sf. Gheorghe: stea lângă stea, de parcă ar fi fost de un ocean nesfârşit de argint. Desprinsă de pe un buzunar al capotului Hannei, se zărea chiar şi Calea Lactee cu spirala ei de marcasite.

Hannah privi o vreme, vrăjită, cerul luminat de stelele de pe capotul ei de catifea. Apoi nările ei delicate se umplură de un parfum exotic, îmbătător, amestecat cu un miros de alge şi de sare. Inhală adânc. Putea auzi valurile oceanului ciocnindu-se de pereţi, ajungând până la fereastra ei. Stropi de spumă săriră şi se evaporară într-o clipă pe obrajii ei trandafirii. Velma îi făcu semn de pe plută. În depărtare, văzu o insulă fascinantă, cu nisip fin, cu palmieri, cu orhidee în culorile paradisului şi cu plante nemaivăzute, cu flori suculente, gigantice din care izvora în cascade nectarul. Păsările Colibri cântau fremătând din aripi. Hannah mai privi o dată spirala de marcasite a Căii Lactee şi apoi se aruncă în valuri.

***

A doua zi dimineaţa, Hannah se trezi strigată de o infirmieră drăguţă, cu părul lung, castaniu şi cu ochi visători, mari, de căprioară. Aceasta îi aduse micul dejun (pâine prăjită, unt, gem de zmeură şi ceai de fructe de pădure), îi admiră capotul de catifea albastră cu stelele şi luna şi-i fredonă un cântec ciudat: „*She wore blue velvet/Bluer than velvet were her eyes...*”.

Hannei i se aduse apoi rochiţa albastră şi fetiţa se schimbă în ea. În timp ce-şi punea rochiţa, simţi înţepături şi dureri ale sânilor şi văzu că-şi mişca mâinile cu dificultate. În plus, rochiţa o strângea şi o jena, deşi înainte i se păruse foarte largă şi comodă. În salon intră şi mama, zâmbind şi îmbrăţişând-o afectat:

– Ce faci, prinţeso? Dacă ştii ce ţi-am adus!? Nu, nu e o nouă păpuşă Barbie! Ţi-am luat un sutien Triumph supertare, negru cu dantelă roşie!

Hannah nu-i răspunse şi nu se atinse de sutienul despachetat în fugă de mamă, rămas cu eticheta şi preţul pe el.

Doctorul veni şi el în salon, cu acelaşi zâmbet larg, american pe faţă. O întrebă pe Hannah cum se simţea şi ea îi spuse despre înţepăturile şi durerile pe care le avea.

– Disconfortul resimţit la fiecare mişcare, aşa ca o febră musculară? Primul efect secundar. O nimica toată. O să dispară cu timpul.

Îi ceru apoi să-şi dea jos rochiţa şi începu să examineze noii sâni.

– O adevărată capodoperă, nicio vedetă Playboy nu are aşa ceva. Frumoşi, tari, cu o formă naturală, ce mai încoace şi încolo, perfecţi! spuse extaziat doctorul.

Mama jubila. Asistenta aduse o cameră foto şi făcu o poză digitală sânilor siliconaţi:

– Vi le dăm pe DVD să vedeţi diferenţa.

Doctorul poză şi el sânii Hannei cu telefonul mobil, să-i rămână amintire, iar mama îi urmă exemplul.

Apoi doctorul îşi plimbă îndelung, mândru, palmele masive şi năduşite peste sânii de silicon, parcă nemaiîndurându-se să se despartă de creaţia sa. Hannah schiţă o expresie de dezgust. Dar doctorul interpretă astfel:

– Al doilea efect secundar: greaţa. O nimica toată, o să dispară.

După consultaţie, Hannah îşi puse rochiţa, iar sfârcurile se întăriră brusc, la contactul cu materialul. Doctorul începu să râdă:

– Al treilea efect secundar: hipersensibilitatea mameloanelor. O chestie super. Nu o să dispară.

Hannah părăsi clinica de mână cu mama ei, încercând zadarnic, stângaci, să-şi acopere cu cealaltă mână sfârcurile super-excitate, întărite, care răzbăteau prin rochiţa albastră, cu volane.

IV

Deşi se mai obişnuise cu efectele secundare ale mamoplastiei, Hannah se jena încă de sânii ei proeminenţi, zbătându-se inutil să-i ascundă. Cel mai tare o deranja faptul că uneori sfârcurile se întăreau brusc sub bluziţa albă a uniformei, făcând toţi băieţii (inclusiv pe proful de religie) să se uite fix acolo, cu ochii umezi şi pupilele dilatate.

Fetele din clasă, ce-i drept, o invidiau. Unele încercau chiar s-o copieze, punându-şi sutiene push-up şi bureţei, fără a obţine însă efectul „natural" al sânilor Hannei. Colega ei de bancă, Cristina, mai bine zis Cris (care era mai dezvoltată decât celelalte fete şi avea deja menstruaţie), îşi cumpărase şi ea un sutien argintiu cu bureţei, pe care-l lăsa uneori să se vadă (mai ales înainte de ora de sport), descheind mai mulţi nasturi de la bluziţă decât era necesar şi captând instantaneu privirile fascinate ale băieţilor şi pe cele invidioase ale fetelor. Nu prea reuşea ea să-l încheie la spate şi se deschidea tot timpul (dar şi asta era „funny", chiar „hot", poate unul dintre băieţi se oferea s-o ajute).

Hannah fusese scutită de sport o lună pentru că acuza încă dureri ale mameloanelor şi inflamaţii. În plus, îi era ruşine să alerge aşa, cu sânii ei uriaşi, tresăltând sub tricoul mulat şi cu sfârcurile întărindu-se la cea mai mică variaţie de temperatură. Aşa că, în ora de sport, rămânea în clasă alături de colegul ei, Victor, care era şi el scutit de sport, însă din motive cardiace.

Victor era un băieţel şaten cu ochii mari, verzi, delicat, atât de slăbuţ încât părea aproape străveziu, dar foarte inteligent şi bun la învăţătură. Era singurul care citea din clasă, mă rog, altceva decât „Jurnalul unui puşti". Toţi ceilalţi se limitaseră la cartea cu benzi desenate pe care-o devoraseră volum după volum şi nu mai vroiau să audă de altă experienţă literară. Deşi destul de retras şi timid altminteri, Victor devenea uneori comunicativ, cald şi protector în prezenţa Hannei. Şi, în plus, era singurul băiat din clasă care „nu se holba la ţâţele ei" şi nici nu-şi întorcea brusc privirea către sânii ei când sfârcurile i se întăreau subit din cauza hipersensibilităţii.

Hannah şi Victor se distrau uneori conectându-şi împreună Tamagotchi-urile. Hannah nu avea voie să aibă o jucărie Tamagotchi, un „copil" electronic de care să aibă grijă, deşi toţi colegii ei deţineau aşa ceva (unii şi câte treizeci), pentru a nu-şi consuma timpul ei preţios cu nimicuri şi pentru a nu-i strica, cine ştie, somnul de frumuseţe cu piuieli, noaptea, la trei, „dacă-l apuca căcarea", cum spunea, de altfel, mama ei foarte direct. Victor, în schimb, avea doi Tamagotchi (unul alb şi unul albastru) pe care-i lua întotdeauna la şcoală. Victor i-l împrumutase Hannei pe cel albastru (îl chema Mr. Blue) şi îi dădea voie să aibă grijă de el la şcoală. Cel mai mult le plăcea să-şi conecteze copiii, să-i urmărească atent cum comunică şi să-şi facă împreună planuri de viitor (bineînţeles, în ce priveşte „copiii").

Uneori, planurile nu coincideau şi apăreau discuţii între „părinţi". Hannah, de pildă, şi-ar fi dorit ca Mr. Blue să ajungă detectiv sau explorator şi să se însoare cu o fată deşteaptă ca Velma care să-l însoţească în toate cercetările sau expediţiile lui, în timp ce Victor ar fi preferat ca el să fie cântăreţ şi să susţină spectacole alături de o cântăreaţă de fado sau morna precum Cesaria Evora. Cris, colega de bancă a Hannei, nu înţelegea cum putea să-i placă lui Victor Cesaria Evora („o cioară", „o babă" şi „o umflată" pe deasupra) şi-l mai tachina din când în când pe tema asta, ronţăind cristalele Swarovski ale pixului său (şi avea ce să ronţăie, căci pixul ei placat cu aur era încrustat cu o sută de cristale Swarovski de culori diferite!), în pauza de „corn şi lapte":

– Ce, mă, îţi place cioara aia de babă umflată? râdea Cris.

Ea una, cel puţin, ştia să aleagă: David Beckham, Luca Toni sau, hai, la o adică, merge şi Mutu.

Victor, de cele mai multe ori, nu zicea nimic, ci îşi rodea şi el creionul chinezesc, cu vârf bont (căci, dacă-l ascuţea un pic, s-ar fi rupt imediat). Uneori, când nu mai avea ce roade şi/sau se săturase de împunsăturile lui Cris, riposta cu o voce joasă şi întretăiată:

– Îmi place muzica ei. E o mare cântăreaţă. Însă nu-mi place cum vorbeşti tu de ea. Ce, eu ţi-am zis ţie ceva de fotbaliştii tăi?

– Păi, cum să-mi zici? Ce, tu te pricepi la fotbal, cardiacosule? Eşti varză. Nu că n-ai jucat, da' nici n-ai văzut vreo partidă, nu faci diferenţa între o minge de fotbal şi una de baschet! Te caci pe tine dacă aruncă cineva o minge spre tine. Şi nu ştii ce e la modă. Eşti dus! riposta Cris imediat, iar Victor se scufunda iar într-o tăcere adâncă.

În ce priveşte cântăreţele şi actriţele, bineînţeles, preferata fetelor (dar şi a băieţilor) era Hannah Montana, vedeta serialului cu acelaşi nume de pe Disney Channel, urmată de Selena Gomez şi Demi Lovato. Doar că Hannah noastră (care îi purta şi numele de scenă) o prefera în ipostaza mai naturală şi mai prietenoasă de Miley Cyrus, în timp ce Cris o plăcea mai mult în varianta mai trendy şi mai seducătoare de star – Hannah Montana. Toate fetele aveau îmbrăcăminte, accesorii şi rechizite cu Hannah Montana: tricouri, rochiţe, fustiţe, fundiţe, clame, insigne, pantofi, ghiozdane, penare, pixuri şi creioane cu actriţa şi cântăreaţa preferată... Plus păpuşi şi cosmetice Hannah, jocuri video pe PC şi PSP, iar acasă – postere, albume cu stickere şi colecţii întregi de reviste Hannah Montana...

Oriunde te-ai fi uitat, la hypermarket, în locurile de joacă, în parc, la şcoală sau acasă, la TV, cinema sau pe net, Hannah Montana îţi zâmbea de pretutindeni cu surâsul ei galeş şi uşor şugubăţ, cu mutrişoara ei drăgălaşă şi simpatică de căţeluş care a făcut sau e pe cale să facă o prostioară, dar te roagă anticipat să-l ierţi, să-l mângâi şi să-l răsfeţi... eventual cu un iPhone 4.

Lady Hannah avea şi ea un elegant pix muzical, de culoare violet, care reproducea melodia „Best of both worlds", pe care fetiţa o asculta şi o fredona obsesiv, fără să se sature vreodată. Melodia suna încurajator: ar fi putut trăi şi ea, ca actriţa şi cântăreaţa ei preferată, în două lumi, oscilând de la o identitate la alta, fie fata obişnuită, fie starul... Hannah Montana cum reuşea? Dar mama ei nu ar fi fost nici aşa mulţumită: şi-ar fi dorit ca Lady Hannah s-o înlocuiască pe Hannah Montana, iar numele ei să fie pe buzele tuturor de pe Glob.

Victor aducea întotdeauna la el cărţi cu fabule, din care citeau împreună în timpul orei de sport, la început în gând, iar apoi pe roluri, încercând să imite vocile animalelor. Încântat de joc, Victor continuă în acelaşi spirit cu „Momente şi Schiţe" de I.L. Caragiale. Făceau scenete şi se amuzau foarte tare, intrând în pielea personajelor. Se distrau inversând ulterior rolurile şi tachinându-se unul pe altul pentru micile greşeli sau inadvertenţe. Aveau amândoi talent actoricesc, iar Victor îşi descoperise o forţă ascunsă: când juca un rol, vocea lui nu mai suna slab şi bâlbâit, ci tare şi ferm. Nu mai era băieţelul şters şi pipernicit, acum putea să fie oricine vroia, în funcţie de rol. Şi asta îl bucura şi îi dădea putere.

Odată, Victor veni la şcoală cu „Vrăjitorul din Oz” şi citiră din el în timpul orei de sport. Era şi Cris, foarte satisfăcută că era scutită de sport pentru că se afla „în acea perioadă a lunii”, în ciuda durerilor de burtă.

Victor comenta entuziasmat:

– Vedeţi, e extraordinar, fiecare avea ceea ce căuta, dar nu ar fi găsit dacă nu ar fi căutat! Sperietoarea de Ciori – mintea, Omul de Tinichea – inima, iar Leul cel Laş – curajul.

Finalul pur şi simplu o bulversase pe Cris:

– Fată, ce proastă poate fi Dorothy aia să se întoarcă în Kansas-ul ei amărât, cu deşert, uragane şi case de le ia vântu’ pe sus şi unde nici măcar nu o aşteptau mă-sa şi ta-su, ci doar nişte prăpădiţi de unchi! se scandaliză Cris, lovind-o tare cu cotul pe Hannah.

– Acolo era casa ei! sări Victor. Voi ce aţi fi făcut?

– Eu aş fi rămas în Oz şi cred că şi Dorothy ar fi trebuit să stea acolo. Ce dracu’ să facă în Kansas? Era o şansă unică pentru ea, da’ proasta a ratat-o.

– Eu aş fi mers în Kansas, zise Victor. Acolo erau casa ei şi oamenii la care ţinea. Şi eu m-aş fi dus tot acasă.

Hannah tăcea, cu privirile în pământ.

– Şi tu, Hannah? Hannah, tu ce-ai fi făcut? încercă Victor s-o facă să răspundă.

Hannah vorbi greu, parcă după secole de aşteptare, aproape fără să-şi mişte buzele şi uitându-se, în continuare, în pământ:

– Ştiţi lanul cu maci? şopti ea. Eu aş fi rămas acolo.

– Hm, dar de ce? Acolo erau maci otrăvitori care te scufundau într-un somn cumplit ca un leşin... zise Victor contrariat.

– Da, şi nu te mai trezeai din somn niciodată, întări Cris spusele lui Victor.

Hannah rămase o vreme gânditoare, cu obrajii uşor îmbujoraţi şi genele plecate. Apoi spuse încet, dar ferm:

– Chiar asta vroiam: să dorm. Sunt obosită.

După o pauză aproape la fel de lungă ca şi celelalte, continuă cu glas scăzut, dar ridicându-şi genele şi privindu-i pe cei doi cu ochii săi mari, albaştri, luminoşi:

– Şi îmi place mai mult ce visez decât ce văd aici. În vis sunt mai fericită. Pot face absolut orice.

V

Cu o lună înainte de concurs, mama monitoriza foarte strict greutatea Hannei şi regimul ei alimentar, ca nu cumva să depăşească limita admisă, doar nu ar fi vrut să aibă o „greutate necorespunzătoare" exact înainte de marea finală. Apoi, i se păru că părul ei nu e destul de blond, aşa că o trimise la coafor să se decoloreze şi să se facă platinată. Iar ochii albaştri, visători ai fetei nu păreau destul de interesanţi, aşa că îi cumpără lentile de contact cosmetice violet, pe care o obligă să le poarte. Cu sânii siliconaţi, părul platinat şi ochii violet sigur avea mai multe şanse să câştige concursul de Miss la nivel naţional.

Indiferent de şansele pe care le avea la nivel naţional, global sau cosmic, Hannah fu, cu siguranţă, şi mai invidiată la şcoală, inclusiv de colega ei de bancă, Cris, care-şi făcu şi ea

şuviţe argintii, din păcate doar cu rimel de păr care se ştergea la primul spălat. Degeaba se plânse Cris părinţilor şi le promisese că ia numai calificative FB, nu reuşi să-i înduplece să-i cumpere nici măcar lentile cosmetice albastre sau verzi, darămite violet. Dar doamna învăţătoare era alături de Hannah, doar ea reprezenta mândria şcolii!

Agenda Hannei începuse să fie şi mai încărcată ca de obicei: şedinţe foto, interviuri, castinguri, filmări pentru reclame, masaj, solar, fitness cu un instructor personal, vizite la medic, shopping, probe pentru costume, toate într-un ritm ameţitor. Hannah era foarte obosită şi începuse să aibă coşmaruri, chiar dacă, înainte de culcare, privea îndelung unduirea fulgilor argintii de zăpadă din presse-papier şi adormea strângând puternic în mâini ambalajul motolit şi decolorat de bomboană Rafaello.

Într-o noapte, Hannah simţi înţepături puternice în sânii siliconaţi, la fel de dureroase ca imediat după operaţie. Ţâşni în picioare. Se trezi într-o sală imensă, parcă infinită, în faţa unor trepte înalte, îmbrăcate în catifea roşie, cu beculeţe aurii pe margini, aprinse feeric, în semiîntuneric, aşa ca în sălile de cinema de la mall. Din sală răzbătea un murmur nedefinit, dar insinuant şi neîntrerupt. Hannah avea mâinile legate la spate, cu cătuşe argintii, împodobite cu cristale Swarovski şi cu blăniţă roz de iepuraş. O flancau două personaje vânjoase şi ameninţătoare care păreau doi piraţi din Caraibe, aşa învăluiţi în mantii negre, cu pălăriile în formă de barcă, cu un craniu în mijloc şi cu săbii în mâini. Hannah urcă treptele spre scenă, clătinându-se, privind în jos, mai mult trasă sau împinsă de cei doi piraţi.

Când ajunse pe scenă, un reflector plonjă asupra ei, scăldând-o în lumină şi toată lumea din sală izbucni în aplauze. Dar Hannah se simţea stingheră şi îi tremurau picioarele. Nu, nu vroia să fie acolo, nu avea nevoie de aplauze, nu-şi dorea decât să doarmă. Mai bine s-ar fi căscat o gaură în scenă ca să dispară acolo. Oricum, bine că nu avea pantofii aurii, cu toc înalt în picioare, poate s-ar fi împiedicat... A, ba da, îi avea, ce ciudat! Doar nu adormise cu pantofii în picioare! Şi purta rochiţa aurie de seară, cea despicată într-o parte şi cu un decolteu suficient de generos pentru a-i pune în evidenţă sânii siliconaţi! Mai mult, în ciuda cătuşelor şi a bizarilor ei gardieni, Hannah era coafată şi machiată impecabil, ca la şedinţele foto sau la concursul de Miss. Purta chiar şi lentilele de contact cosmetice violet, cu care se mândrea atât de mult mama ei şi pentru care o invidiau colegele.

Hannah nu rămase mai mult de treizeci de secunde singură pe scenă. O draperie mare, roşie, de catifea din spatele ei, un fel de cortină, se dădu la o parte, în sunetul controversatei şi necenzuratei melodii a lui Lady Gaga: „Telephone". La o masă de prezidiu, capitonată şi ea în catifea roşie, stăteau aşezate şapte persoane îmbrăcate cu robe roz şi purtând peruci albe. Deasupra mesei trona un banner care reprezenta nişte cătuşe argintii ca ale Hannei, tot cu cristale Swarovski şi blăniţă roz, iar pe panoul publicitar scria mare, cu litere de foc: „Cătuşele SeXy te prind". La marginea scenei erau hostesse îmbrăcate în costume de baie aurii cu ştrasuri, împodobite cu pene de struţ multicolore, ca la cabaret. Tocmai împărţiseră evantaie cu numele băncii-sponsor şi acum îşi făceau şi ele vânt, plictisite.

La masa de prezidiu, persoanele îmbrăcate în robe roz aveau în faţă teancuri de dosare: nu, nu erau din cele de culoarea diareei, de tip vechi, cu şine, ci un fel de mape de prezentare lucioase, în culorile curcubeului, cu poza lui Lady Hannah de la încoronarea ei la concursul de Miss, etapa pe Bucureşti şi cu numele ei scris cu litere de aur, cu majuscule. De asemenea, aveau la dispoziţie foi roz (nuanţa zambilelor), format A4, iar alături se aflau pixuri transparente, branduite „SeXy", cu câte trei cristale Swarovski tot roz montate pe capac.

Persoana aflată în mijlocul prezidiului era îmbrăcată aparte, cu o robă albastră pe care fuseseră brodate delicat, cu fir de aur, stelele, soarele şi luna şi purta o pălărie ţuguiată, foarte înaltă. Părea mai curând o vrăjitoare. Avea faţa acoperită de o mască stranie, confecţionată din ambalaje de parfumuri. Încă se mai vedeau unele litere şi câteva nume de mărci puteau fi reconstituite: Nina Ricci, Bvlgari, Channel, Dior. În faţa ei se afla o sticlă de parfum Hugo XX, pe jumătate plină. Toate celelalte persoane purtau robe de un roz aprins şi stăteau aşezate trei câte trei, de o parte şi de alta a misterioasei vrăjitoare. Purtau la rândul lor măşti, însă realizate din materiale ceva mai puţin pretenţioase: din pungile de cadouri inscripţionate de la magazine ca Mengotti (Dolce & Gabbana, Versace, Gucci, Prada, Valentino), Zara, Ravioli, Nike, Levi's, Triumph etc. Toate persoanele aşezate la masă purtau peruci albe, de fapt blond-platinate şi parfumate dulceag, senzual, emanând arome florale exotice de ylang-ylang, mosc şi iasomie.

După ce privi invidios-admirativ poza Hannei de la concursul de Miss, prima dintre persoanele cu robă roz (din

stânga mesei) îşi deschise mapa, îşi testă pixul, zgâriind un pic colţul colii şi începu să mâzgălească ceva. A doua persoană de la masă îşi scoase buletinul şi, silabisind, trecu numele pe prima coală de hârtie din mapă. A treia persoană, văzând ce face a doua, începu să chicotească şi-i dădu un ghiont „vrăjitoarei" din mijloc:

– Uite, îşi scrie numele ca să nu-l uite, atunci când o să fie întrebată, râse ea.

– Scrie numele lu' Hannah? Cum?! Nu vi l-am trimis io pă mess? Şi nu-l aveţi în mapă pă prima foae?... Ţin minte că l-am pus acolo, ori pă hedăr ori pă futăr! Da, trebe să fie pă futăr, ia vedeţi! sări „vrăjitoarea".

– Nu, fată, nu numele lu' Hannah! Îşi scrie numele ei, să nu-l uite când se va face prezenţa, rânji a treia persoană.

– Ce-ai, fată? ripostă a doua persoană, cea care-şi scrisese numele pe hârtia roz. Eu am stat toată noaptea pă futăr şi n-am văzut niciun nume! Da' era lumina stinsă, poate, dacă o aprindeam, se vedea ceva!

Între timp, prima persoană cu mască şi perucă reuşise să termine ce avea de mâzgălit: desenase un cap de iepuraş drăgălaş, cu fundiţe, lângă care notase un număr de telefon şi un mesaj: „Sulămă sida! Misa lungit urechile dupe tine şi Lamburghiul tău!".

Ultima persoană cu perucă (aşezată la marginea din dreapta a mesei), care părea foarte agitată şi se foia încontinuu, împături o coală roz în patru, apoi rupse o bucăţică de mărimea unui post-it, scrise ceva pe ea şi-i dădu drumul să circule, din mână în mână, către celălalt capăt: „Undei tualeta?". În grupul de la masă se produse rumoare: bileţelul trecuse pe la

fiecare şi nimeni nu ştia să răspundă, nici măcar „vrăjitoarea”. Aceasta din urmă, cu mai multă experienţă şi prezenţă de spirit, dădu bileţelul mai departe către hostesse, în speranţa obţinerii unui răspuns rapid.

Doar a cincea persoană cu mască şi robă roz părea ceva mai relaxată şi asta pentru că avea în permanenţă grijă de imaginea ei, fără a mai merge la toaletă pentru retuşarea machiajului. Ea îşi ridica masca din cinci în cinci minute, se privea în ecranul-oglindă al telefonului mobil cu touchscreen şi-şi refăcea discret machiajul aplicând rujul, rimelul, fardul de obraz sau pe cel de pleoape.

În sală, lumea începu să se agite, nerăbdătoare să înceapă procesul. Doamnele îşi făceau vânt cu evantaiul. Una dintre ele îl lovi în cap cu evantaiul, din greşeală, pe un bărbat musculos, atletic, îmbrăcat sexy cu un maieu-plasă prin care i se vedeau pectoralii apetisanţi şi pielea lucitoare, bronzată la solar. Bărbatul se întoarse furios spre femeie, înjurând-o. Cu această ocazie, el observă că femeia avea o faţă tânără, luminoasă, frumos machiată şi un decolteu generos, dar mâinile îi erau uscate, pergamentoase şi noduroase, brăzdate de pete maro şi de vinişoare albăstrii.

– Puiule, îi zise tandru doamna, fără a lua în seamă înjurătura şi continuând să-şi facă vânt din evantai, săptămâna viitoare încep tratamentul special pentru mâini cu Galvanic Spa de la Nu Skin. Peste trei săptămâni te invit la vila mea, la Cornu.

O altă doamnă, asortată ireproşabil... îmbrăcată în ghips din cap până-n picioare, încât nici ochii nu i se mai vedeau, împărţea întruna cărţi de vizită:

– Uitaţi-vă la mine! Parcă am renăscut, practic am început o nouă viaţă, domnul doctor Echimozan face minuni! Vă rog, luaţi cartea lui de vizită! Eu sunt dovada vie. E şi dumnealui mai în faţă să vă dea detalii. Şi la prima operaţie aveţi un discount de 20%!

Cel mai gălăgios grup din sală era cel al fetiţelor de la Şcoala de manechine şi fotomodele „Little Star" pe care o absolvise şi Lady Hannah. Fetiţele veniseră însoţite de profesoara lor (fost manechin la Casa de Modă „Venus"), erau coafate şi machiate de seară şi purtau rochiţe albe, lungi, de voal, ca de prinţesă. În ciuda costumaţiei de prinţese, eleganţa, graţia şi seriozitatea ţinutei princiare nu păreau să se lipească de ele. Dimpotrivă, se arătau cam nărăvaşe şi agitate: băteau din palme când aveau chef, îşi dădeau coate, chicoteau, se legănau cu scaunele, se urcau cu picioarele pe locurile din faţă, lovind invitaţii cu pantofiorii lor argintii, tropăiau ca elefanţii din „Cartea Junglei", cu toate eforturile profesoarei de a le linişti. Unele jucau „Pic, pic, pic" până la epuizare (dacă unii băieţii se dădeau mari că stăteau cu orele la jocuri pe computer sau PSP, o fetiţă se lăudase că jucase „Pic, pic, pic" douăzeci şi nouă de ore fără întrerupere): „Pic, pic, pic,/Pic pe sus,/Pic pe jos,/Pic pe umeri,/Pic întors,/Pic pe cap,/Pic sub crac,/Pic OK,/Vezi c-o iei!".

– Ce să le faci? Au şi ele nevoie de joacă. Acolo, câteva minute măcar! zise înţelegătoare o sărmană doamnă, tocmai lovită în ceafă de un toc de şapte cm de la un pantofior argintiu şi căreia îi zburase pălăria... cu tot cu perucă.

Hannah stătea în picioare pe scenă, cu mâinile la spate, prinse graţios în cătuşele „SeXy". Obosise, pantofii o strângeau

şi o incomodau, iar mânile îi amorţiseră. Din când în când, simţea înţepături puternice în mâini şi era scuturată parcă de convulsii. Unul dintre gardienii-piraţi dădea şi el semne de nerăbdare: se trăgea tot mai des de cercelul din nas.

Apariţia unui nou personaj pe scenă reuşi să mai potolească agitaţia din sală şi să capteze atenţia pentru moment. Toate luminile reflectoarelor se mutară asupra sa. Era o femeie îmbrăcată într-o mantie neagră, lungă, de mătase şi cu o banderolă de pirat pe faţă, care-i acoperea ochiul drept. Femeia aduse un obiect înalt, acoperit cu o husă de catifea neagră, pe care-l lăsă lângă Hannah. În timp ce transporta obiectul, câteva şuviţe rebele de păr auriu ţâşniră sexy de sub banderola neagră.

Muzica din spotul necenzurat al lui Lady Gaga, „Telephone", se dezlănţui din nou, însoţită de imagini din clip proiectate pe ecranul de lângă banner, iar femeia-pirat îşi azvârli mantia, în uralele sălii, şi rămase într-un costum de baie tanga, negru cu argintiu, cu capete de mort pe cupele sutienului. Începu să danseze zbuciumat, cu mişcări agresive şi lascive, dând din fund şi agitându-şi braţele în aer. Purta mănuşi lungi, negre, de piele, iar corpul îi era înfăşurat în lanţuri masive, argintii. Acestea nu păreau însă că o incomodează, căci dansa parcă şi mai dezlănţuit, scuturându-şi lanţurile, unduindu-şi şoldurile, mişcându-şi înainte şi înapoi fundul bombat şi transpirat, mângâindu-şi transpusă pântecul şi sânii.

Dansatoarea se lăsă pe jos, frecându-şi îndelung şi provocator burta de podea, întinzându-se apoi pe spate şi legănându-şi şoldurile. Gardianul-pirat trase atât de tare de cercelul din nas încât acesta sări, iar explozia nu mai putu fi

evitată. Fetele mascate de la masă împreună cu dansatoarea fură împroşcate de muci. Ce noroc că domnişoarele cu robe roz purtau mască de protecţie! Femeia-pirat nu observă însă nimic, în vârtejul dansului, ci îşi scoase cizmele negre, din piele, cu toc cui şi le aruncă în public. Doctorul Echimozan reuşi să prindă una şi o strânse tare în braţe, ca pe o amantă regăsită după luni de zile. Femeia-pirat rămase în picioarele goale, iar Hannah observă că avea şi la picioare lanţuri de argint cu bile ca de ocnaş, dar mai micuţe şi, cu siguranţă, mai uşoare.

Femeia sfârşi dansul înclinându-se către juriu şi arătându-şi spre public fundul aproape gol, lucios şi asudat. Publicul izbucni în aplauze care durară minute în şir. Gardienii-piraţi fluierară în delir. Semănau cu lupii disperaţi după dansatoarele de cabaret, cei care-şi pierd controlul la spectacolele cu Scufiţa Roşie cea sexy (din desenele animate ale lui Tex Avery). Într-adevăr, parcă li se scurgeau ochii la propriu, alunecând şi desprinzându-se de pe chipuri, lăsându-le feţele golite de orice expresie şi lipindu-se ca ventuzele de zonele intime ale dansatoarei.

Spre deosebire de Scufiţa Roşie cea sexy din desene animate, dansatoarea nu-şi scutură ochii masculini, lubrici de pe fund, ci dădu la o parte doar câţiva muci de-ai piratului cu cercel care i se lipiseră, din greşeală, de bucile înfierbântate. Se întoarse apoi cu faţa către public şi-şi testă microfonul. Totul părea OK, dar femeia-pirat încă nu catadicsea să vorbească. Îşi aranja banderola neagră de pirat pe ochiul drept. Publicul aştepta cu sufletul la gură.

– Hei, dă-te-n pula mea, ce are prompterul? Io mă car, zbieră femeia-pirat.

Gardienii încă nu-şi reveniseră din şoc şi nu-şi „recuperaseră" ochii. Noroc că tehnicienii îşi păstraseră calmul şi intervenină prompt pentru a remedia defecţiunea. Litere aurii începură să pâlpâie sus, pe prompterul aflat deasupra sălii. Femeia-pirat văzu textul afişat şi începu să citească pe un ton autoritar:

– Bună seara! Suntem aici pentru a o judeca pe Lady Hannah pentru greutate răspunză-nerăspunză-nereco-nerecospuză... Ce dreacu', mă, nu v-am spus să nu mai puneţi cuvinte d-alea lungi? În fine, să o judecăm pe Hannah.

Publicul aplaudă frenetic.

– Ă, mai aşteptăm o secundă, îmi zice în cască colegii din regie, să băgăm întâi concursul cu premii, mormăi femeia-pirat în slip tanga. Bă, se întoarse ea către hostesele de la marginea scenei, nu mai staţi ca fraerile, daţi chestionarele în sală să le complecteze lumea! A, şi mai zice ăştia să activaţi sistemul electronic de vot!

Hostesele lăsară evantaiele într-o cutie special amenajată, se îndreptară către masa de prezidiu, luară un teanc de chestionare şi se duseră apoi să le distribuie în sală, câte unul pentru fiecare invitat din public. În acelaşi timp, porniră sistemul electronic de vot. În faţa fiecărui scaun se contură câte un mic monitor cu două butoane, unul roşu pentru „da", altul albastru pentru „nu". Monitoarele se deschiseră şi rozul lor de zambilă proaspăt înflorită păru să-i orbească pe cei din sală. Publicul făcu eforturi să descifreze întrebarea scrisă cu roşu pe fond roz: „E vinovată Hannah? Dacă DA, apăsa-ţi butonul roşu. Dacă NU, apăsa-ţi butonul albastru!"

Publicul începu să butoneze cu entuziasm. Oricum, nu era funcţional decât butonul roşu.

– La sfârşit dupe ce încheiaţi vă spunem premiile dacă câştigaţi, adică dacă ghiciţi că Hannah e vinovată, anunţă femeia-pirat cu slip tanga. Dacă nu ştiţi, dăşchideţi guagălul... ă... guangălul şi căutaţi acolo. Pă guangăl să găseşte orice. A, şi între timp, complectaţi chestionarele! ordonă ea.

Oamenii din sală aruncară o privire către chestionare. Erau puţin atipice, imprimate pe hârtie glasată, rozé şi mirosind a parfum dulceag (tot de zambilă sau unu' de firmă?). Literele erau scrise cu fonturi mari – Arial 16, bold. O singură întrebare, curios aliniată în pagină, în dreapta, apărea:

„muiasha K blondele € BUNE?"

Se oferea şi o listă de răspunsuri dintre care doar unul trebuia încercuit:

a) „ashai"

b)"muiasha, ie roşcatele & brunetele"

d)"Dăten plm, ieşti bulangiu?!".

Mai jos scria, cu fonturi italice:

„Dk raspunzi correct cu a), potzi kshtiga un premiu surprise, âtzi spune Perzentatuarea-Pirat!".

Toată lumea din sală (care ştia litera „a", ce însemna „să încercuiască" şi apoi să-şi scrie numele pe chestionar) se grăbi să încercuiască răspunsul corect. Hostessele se deplasară din nou pentru a strânge chestionarele, iar femeia-pirat numără răspunsurile corecte. Erau nouă cu totul.

– În sfârşit, gata, s-a terminat cu votarea şi complectarea, răsuflă uşurată prezentatoarea. Păi, să mergem mai departe.

„Vrăjitoarea” cu mantie albastră îşi dădu brusc o palmă peste frunte, de era să-i sară pălăria ascuţită de pe cap. Bătu cu sticla de parfum Hugo XX în masă pentru a potoli rumoarea din sală şi se ridică. Părea că ajunge până-n tavan, cu tocurile ei înalte şi pălăria ei ţuguiată:

– Hei, chemaţi avocata! Să intre avocata! anunţă ea cu emfază.

– N-am chemat-o, îi zise în şoaptă, dându-i un ghiont, fata mascată din dreapta ei.

„Vrăjitoarea” se întoarse către aceasta, tremurând de furie.

– Cum adică nu ai chemat-o? spuse ea mai încet, să n-o audă publicul din sală.

– A... am vrut, da’ am uitat, se scuză timid fata mascată de lângă ea. Mi-am scris pe mână cu creionul dermatograf, da’ s-a şters când m-am băgat în jacuzzi. Da’, la urma urmei, n-ai zis, tu, fată, că nu avem timp şi de avocată?

„Vrăjitoarea” bătu cu sticla de Hugo XX în masă şi spuse zâmbind în colţul gurii:

– Linişte! Dacă nu e avocata, chemaţi martorii acuzării!

– Nu se poate, obiectă fata mascată de lângă ea. E blocaţi în trafic. Mi-a dat beep şi i-am sunat înapoi. S-ar putea să mai dureze 2-3 ore.

O femeie plinuţă, cu părul ciufulit şi cu o figură congestionată, îmbrăcată într-o salopetă albastră şi cu un mop şi o găleată în mână, îşi făcu loc, foarte agitată, dar hotărâtă către microfon. Gardienii-piraţi încercară s-o oprească, dar fură îmbrânciţi şi pocniţi fără milă cu mopul.

– Ă, vreau să o acuz pă dom'şoara asta că a făcut mizerie! urlă ea în microfon, tremurând de furie, cu sprâncenele zburlite ca nişte arici şi cu ochii ieşiţi din orbite.

– Mata eşti martor al acuzării? Ce cauţi aici? o repezi „vrăjitoarea".

– Nu sunt niciun martor, zise femeia de serviciu spumegând, da' dom'şoara asta e sigur vinovată, a făcut mizerie! A aruncat un pahar de Cola pă jos şi eu m-am împiedicat dă el şi am alunecat şi era să-mi rup gâtu'!

Negul imens, purulent de pe obraz tresălta ca piftia.

Hannah ripostă cu glas pierit:

– Da' eu n-am băut nicio Cola! Eu nu beau niciodată Cola, ci numai apă plată cu lămâie, spuse ea.

– Ce mai contează, interveni „vrăjitoarea", nu avem timp, hm, chiar acum mi-a dat beep antrenorul personal de fitness, iar întârzii şi, de data asta, nu din cauza unei şedinţe prelungite de shopping! Să dăm verdictu'! Proba întâi şi ultima, că n-avem timp, s-o cântărim pe Hannah, să vedem câte kile are!

Femeia-pirat ridică husa neagră de pe obiectul înalt şi misterul fu descoperit. Pe scenă, lângă Hannah se afla o balanţă mare, de înălţimea unui bărbat adult, cu două talgere aurite.

– Să vă iesplic, nu vroiam io să-mi bat gura că-mi apare riduri, da' îmi zice la cască, se plânse prezentatoarea.

Apoi începu să explice publicului pe un ton cam nesigur şi neconvingător cum decurgea această probă de bază:

– Într-o parte să pune greutatea ideală dă Miss 10 ani şi fotomodel care ie dă 25 dă kile, pă partea ailaltă să pune

Hannah, să vedem cât are ia. Dacă are fix la fel şi nu să înclină balanţa, e bine. Dacă să înclină balanţa, a pus-o, e vinovată de greutate nerăspunză-neco-nerecospuză... se bâlbâi femeia-pirat, scărpinându-se în casca din ureche ca un căţel ce vrea să scape de purici cu orice preţ, dar fără succes.

Hannah se uită descurajată către talgerele de aur şi încercă să facă un pas înapoi, dar gardienii o târâră către balanţă. Hostessele aduseră greutăţi aurite pe care le puseră într-unul din talgere, iar gardienii o aşezară pe Hannah pe celălalt talger. Hannah se zbătu, dar gardienii o forţară să stea aşezată pe talger.

Balanţa păru că se echilibrează, iar Hannah aproape că începu să respire uşurată. Însă se observă o uşoară oscilaţie şi balanţa se înclină puţin, în partea unde se afla fetiţa. Unul din gardieni o luă pe Hannah şi o aşeză pe un cântar electronic aflat lângă balanţă. Nu, nu era vreo problemă cu balanţa: douăzeci şi cinci de kilograme şi douăzeci şi unu de grame, atât afişa cântarul electronic!

Femeia-judecător cu pălărie ţuguiată şi mantie de vrăjitoare se ridică în picioare tunând:

– Ai încălcat cea mai importantă lege a fotomodelelor, legea numărul 187, care spune că un fotomodel şi o Miss de 10 ani trebuie să aibă fix douăzeci şi cinci de kilograme! Revoltător, dar incontestabil, ai douăzeci şi cinci de kilograme şi douăzeci şi unu de grame, eşti vinovată de greutate necorespunzătoare!

Masca îi zbură de pe faţă, iar Hannah se cutremură. Judecătoarea-vrăjitoare avea chipul mamei! Ochii ei albaştri, de gheaţă o sfredeleau. Tremurând, Hannah începu să bâiguie, îngrozită:

– Nu înţeleg, am ţinut regim, am făcut exerciţii, nu înţeleg ce se întâmplă, de ce nu corespunde greutatea...

Hannah izbucni în plâns, dar lacrimile ei nu impresionară publicul din sală, juriul, hostessele sau gardienii. Toţi se dezlănţuiră într-o avalanşă de huiduieli la adresa Hannei care atârna jalnic, ghemuită pe unul dintre talgerele balanţei, ca o foaie A4 de culoarea zambilei, plină de greşeli şi mototolită sau ca cercelul din nasul congestionat al gardianului.

Singura care rămăsese impasibilă era vrăjitoarea-judecătoare. Aceasta bătu tare în masă cu sticluţa de parfum Hugo XX, încercând să facă linişte în sală.

– Linişte! Acum vă spunem şi premiile pă care le puteţi câştiga dacă aţi complectat corect chestionarul. Zi-le, fată! se întoarse ea către femeia-pirat.

Aceasta veni mai faţă, cât mai aproape de public şi spuse pe un ton dominator:

– Sunt premii dă criză, da' trendy: premiul III – o listă cu tipsuri dă sinucidere trendy, inspirate dân viaţa reală, premiul II – o pereche dă cătuşe Sexy cu cristale Swarovski, exact ca ale Hannei, iar premiul I – o sinucidere asistată la celebra clinica Dignitas dân Elveţia.Vom trage imediat la sorţi câştigătorii. Între timp, să vedem ce pedeapsă va primi Hannah. Haideţi, vă rog, ce propuneri avem?

Lumea începu să se agite în sală, ridicând braţele în aer şi strigând:

– Eu propun să i se confişte pixurile cu cristale Swarovski, spuse un domn elegant, cu părul foarte filat şi geluit, din rândul al treilea.

– Ba să i se confişte lentilele de contact cosmetice violet! zbieră una dintre fostele colege de la şcoala de manechine şi fotomodele.

– Ba să i se confişte silicoanele! sări fata mascată din prezidiu, cea care desenase iepuraşul. Şi să mi le daţi mie, adăugă ea în şoaptă.

– Ce, astea sunt pedepse?! Să mănânce de-acum încolo numai hamburgeri şi shaorma şi să bea numai Cola, că, oricum, e supraponderală şi n-ai ce-i face! zise doamna bandajată complet în ghips.

– Să vină să cureţe cu limba pă jos în toată clădirea, că nu ştie să facă decât mizerie, să lingă şi WC-urile până le face oglindă! ţopăi indignată femeia de serviciu, ridicând ambele mâini şi scuturându-şi violent mopul în aer.

– Ba să o băgăm în acid! rânji doctorul Echimozan. Şi apoi să se opereze la mine, spuse el printre dinţi.

Hannah îşi duse mâinile la ochi, gemu şi se ghemui şi mai mult în balanţă.

***

Un zgomot puternic puse capăt coşmarului ce părea fără sfârşit. Presse-papierul cu fulgi argintii căzuse din pat şi se izbise de podea cu un sunet strident. Hannah sări din pat, îngrozită că acesta s-ar fi putut face ţăndări, dar şi că mama ar fi putut auzi. Din fericire, presse-papierul se mai ciobise puţin, dar nu se spărsese, iar mama dormea dusă în camera de alături. Hannah îl mângâie uşor şi rămase trează, să privească dansul fulgilor de nea. Atât de uşori, de gingaşi, de curaţi, fâlfâind ca nişte aripi de înger, de parcă ar fi venit din altă lume...

VI

Pregătirile pentru concurs continuau sub atenta supraveghere a mamei şi totul părea să decurgă conform planului. Mai era doar o săptămână, iar mama vroia să se asigure că Hannah este pe deplin conştientă de importanţa proiectului şi că-l tratează cu toată seriozitatea.

Uneori, Hannah i se părea delăsătoare. Să fi avut ea pe vremea ei asemenea oportunităţi ca fiica ei, ar fi răsturnat lumea cu susul în jos! Păi, ce era pe vremea ei? Cântarea României! A, şi spectacolele grandioase de pe stadion când scriau copiii cu trupurile lor osanale măreţului conducător! Se antrenau pentru asemenea festivităţi în frig, în ploaie sau într-o căldură toridă, înăbuşitoare, dar nu se văitau. Atunci, se bucura şi de o sticlă de Cico, de bomboane Mentosan sau de o ciocolată chinezească expirată!

Şi, cel mult, apărea la televizor la Cântarea României, împreună cu corul şcolii din care făcea parte, intonând cântece pioniereşti. Sau recita la televizor poezii patriotice. Îşi aduse aminte, surâzând, că învăţase odată o poezie de Eminescu (mai ştia şi una de Nichita Stănescu, dar slabe şanse să fi fost acceptată aia, nici Eminescu nu mai era recomandabil) şi a vrut s-o spună la televizor. Tovarăşa cenzor, responsabilă cu selecţia poeziilor, auzind de Eminescu, s-a încruntat brusc şi s-a răstit la ea:

– Eminescu, ce Eminescu?! Uită-te aici, în cutie, sunt o grămadă de poezii frumoase!

Într-adevăr, lângă ea se afla o cutie cam de un metru înălţime, plină vârf cu bileţele... Hm, ce-o fi fost asta? Îşi

afundase mâna în cutie şi trăsese un bileţel alb-gălbui, de mărimea unui post-it din zilele noastre, pe care abia se distingea scrisul. „Odă conducătorului iubit, Înţeleptul Tată al poporului”, citi ea: o poezie din trei strofe, dedicată Tovarăşului. Să mai încerce altul?

Îşi introdusese iar mâna în cutie, adânc, aproape de fund şi extrăsese un nou bileţel: „Odă Tovarăşei Academician-Doctor-Inginer, Mamă a pionierilor, Savant de renume mondial”. Mai scormonise de câteva ori în cutie, rugându-se în secret să găsească o poezie cu partidul, poporul, pionierii, orice, dar nu cu Tovarăşii (nu ştia exact de ce, dar nu-i prea înghiţea pe Tovarăşi).

Tovarăşa cenzor o prinsese de mână, atunci când foşnea, destul de debusolată, a cincisprezecea oară bileţele din cutie şi atingerea ei parcă o electrocutase. Fusese scuturată de un fior de gheaţă şi scăpase ultimul bilet din mână.

– Ce tot cauţi? spusese cu un aer obosit şi acru tovarăşa cenzor. Toate sunt la fel.

Da, din păcate, avea perfectă dreptate, toate erau la fel. O uniformitate înspăimântătoare, de prost gust cuprinsese întreaga cultură oficială, puternic ideologizată.

Şi ce tabere erau pe vremea ei! Cu mâncare puţină şi stricată (gen pâine uscată şi mucegăită, rasol de vacă mai mult zgârci şi os şi cu sosul ca o borâtură, piure apos, cu o tentă albastră-verzuie, rar ouă mici şi vineţii şi un suc roz, greţos, „Zmeurată”)... Stăteau toţi înghesuiţi în camere întunecoase, cu igrasie, năpădite de gândaci sau de urechelniţe, cu bude insalubre, unde ai fi putut să filmezi scenarii horror... Nu

ajungeau niciodată mai departe de Năvodari. Şi acum, lumea întreagă era la picioarele Hannei, ar fi putut face absolut orice!

Şi uniformele de pionier alea oribile, dezgustătoare, înzorzonate ca nişte sorcove: cămaşa albă de nailon, cravata cu tricolor, centura greoaie cu stema României socialiste, tresele, insignele, ecusonul cu numărul matricol, şnurul roşu de comandant de grupă... Cămaşa de nailon o încingea şi o sufoca. Iar acum, fetiţa ei, Hannah se îmbrăca numai cu lucruri de firmă (iar, dacă avea şi mai departe succes, puteau merge împreună să facă shopping numai la Paris şi Milano în fiecare weekend). Hannah avea posibilitatea să se desprindă de mase, avea şanse reale să ajungă cineva, o vedetă adevărată, o prinţesă Disney la Bucureşti. Iar la toate astea contribuia şi ea, mama.

***

Hannah stătea în sufragerie, întinsă pe canapeaua de piele crem, cu o mască purificatoare de argilă pe faţă şi cu două felii de castraveţi pe ochi. Televizorul era deschis pe Disney Channel şi dat la maxim: Maraton Hannah Montana. Mama era lângă ea, cu laptopul deschis, verificându-şi ultimele mailuri.

– E gata, pot s-o dau jos? întrebă Hannah timid.

– Poftim? sări mama, fără să ridice ochii din laptop. Abia ţi-am pus-o, acum două minute. Te rog, mai stai un pic. A, şi spune-mi şi mie ce faci cu toate produsele cosmetice pe care ţi le cumpăr, continuă mama: cremă de zi, cremă de noapte, cremă de ochi, cremă de mâini, cremă de picioare, cremă bronzantă, cremă de corp, cremă abrazivă, sare de baie, mască de faţă, tratament pentru păr, cremă aromoterapeutică,

cremă antivergeturi, cremă anticelulitică... a, stai, ultimele două sunt doar pentru mine. Am impresia că foloseşti numai crema de zi şi asta doar ocazional, insinuă ea.

Mama era lângă ea, dar privea, în continuare, în laptop, iar vocea ei părea că vine de undeva de departe, de la milioane de ani lumină distanţă.

– Cum, mami, da' am folosit crema de faţă în fiecare zi! Mă rog, aproape în fiecare zi, se apără Hannah.

La televizor, pe Disney Channel era acum pauză publicitară. Tocmai difuzau reclama pentru ciocolata Milkinis de la Milka. Mama recunoscu fondul sonor şi ridică imediat capul din laptop. Într-o poieniţă din Alpi de un verde orbitor, cu munţi înalţi, albăstrii profilându-se în zare şi cu văcuţe violet păscând în depărtare, îmbrăcată într-o rochiţă vaporoasă alb cu violet, cu pletele platinate fluturând, Hannah savura o ciocolată Milkinis. Ochii ei mari, violet străluceau de încântare, iar faţa ei era luminată de zâmbetul cel mai suav şi mai dulce din lume. Hannah spunea, cu guriţa ei micuţă, pătată graţios, într-un colţ, de ciocoloată: „Ciocolata Milkinis este preferata mea. Savurează şi tu o ciocolată Milkinis şi poţi câştiga o excursie în Alpi, împreună cu părinţii tăi!". Vocea îi era mângâietoare ca o adiere de vânt ori ca un lied de Schumann. Mama tresări de plăcere, iar ochii i se umeziră. Hannah rămase întinsă pe canapea, nemişcată, de frică să nu-i cadă feliile de castraveţi de pe ochi, ascultând doar reclama. La sfârşit, îşi făcu un pic de curaj şi zise:

– Mami, eu de ce nu am voie să mănânc ciocolată niciodată? În reclamă spun că Milkinis e ciocolata mea preferată şi eu nici nu mă ating de ea.

– Draga mea, poate să fie ciocolata ta preferată, da' asta nu înseamnă că trebuie să te îndopi cu ciocolată în fiecare zi, încercă să o dreagă mama.

– Da' eu nu mănânc deloc, ripostă Hannah. Şi de ce le spun altora să mănânce ciocolată Milkinis?

– Hannah, zise mama pe un ton sever, omniscient, reclama se adresează maselor, copiilor şi oamenilor obişnuiţi. Poţi să recomanzi şi acadele pline de E-uri sau hamburgeri de la Mac. Tu eşti o vedetă, Miss Bucureşti, viitoarea Miss România şi, de ce nu, Miss World. Starurile au un stil de viaţă special. Altfel nu s-ar putea menţine, e destul de clar, nu?

În următoarele două ore, se difuzară şi reclamele pentru brânza topită Hochland şi pentru cerealele cu ciocolată Nestle în care apărea Hannah. Fetiţa nici măcar nu se uită la ele şi nu mai întrebă nimic, dar rămase gânditoare, cu ochii aţintiţi spre fereastră.

***

În ultima lună, coşmarurile cu „greutatea necorespunzătoare" continuaseră s-o chinuie pe Hannah, cel puţin de două-trei ori pe săptămână. Şi, în mod misterios, revenea obsedant calculul acela fatidic: douăzeci şi cinci de kilograme şi douăzeci şi unu de grame! Se trezea întotdeauna, tremurând, transpirată şi cu ochii dilataţi de groază, exact înainte ca pedeapsa să fie pronunţată.

„douăzeci şi unu de grame, douăzeci şi unu de grame, douăzeci şi unu de grame...", repeta ea cu obstinaţie. „Ce-or fi însemnând douăzeci şi unu de grame?!" se frământa Hannah în sinea ei. Nu îndrăznea să întrebe pe nimeni, pe mama ei nici atât, având în vedere că aceasta era ostilă oricăror explicaţii. Iar la şcoală colegii ar fi putut să o ia peste picior.

Într-o zi, la ora de sport, când rămase singură în clasă cu Victor, Hannah nu se mai putu abţine şi-i povesti despre coşmarurile ei. Victor rămase o vreme gânditor, fără să vorbească, bătând tactul pe bancă cu degetele lui subţiri, aproape străvezii. Mr. Blue, Tamagotchi-ul albastru, piuia slab, dar continuu. Victor îi dădu să mănânce, fără s-o privească pe Hannah. Apoi îşi scărpină fruntea şi ronţăi o vreme, în tăcere, capătul creionului bont.

Deodată, Victor se schimbă la faţă precum un ecran întunecat de monitor pe care începe să ruleze un screen-saver cu corali fosforescenţi şi peşti exotici sidefaţi. Ochii îi străluceau, mari şi umezi, iar trupul îi vibra. Se întoarse spre Hannah şi îi zise încet, cu vocea lui nesigură, dar plină de căldură:

– Ha-ha-nnah, s-s-s-ar putea să ştiu ce e cu cele douăzeci şi unu de grame!

Hannah tresări, se înroşi, dar nu zise nimic.

– Mai ţii minte filmul ăla pe care ţi l-am povestit acum o lună jumate-două? continuă Victor. Chiar aşa se chema, „21 de grame”! Ţi-am zis atunci de unde vine titlul: când oamenii mor, pierd un pic din greutate, mai exact douăzeci şi unu de grame.

Hannah se îmbujoră mai tare şi îşi supse instinctiv unghia trandafirie, lăcuită şi frumos manichiurată a degetului arătător de la mâna dreapta.

– Dacă e aşa, douăzeci şi unu de grame reprezintă sufletul. Şi asta înseamnă că, dintre toţi cei de-acolo, din coşmarul tău, numai tu ai suflet! De-asta ai depăşit măsura, zâmbi Victor.

Hannah simţi înţepături în sânii siliconaţi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Îşi întoarse privirea spre Victor. Senzaţiile

se amestecau în mod bizar: uimire, bucurie, emoţie, recunoştinţă. Privirile lor se intersectară ca două stele căzătoare sub cupola opalescentă a aurorei boreale.

VII

Pe 11 iunie, cu o zi înainte de marele concurs Miss România, casa Hannei fierbea. Nu era o zi caniculară, ba, am putea spune că ploua mărunt, dar constant: picătura chinezească. Mama o trimisese pe Hannah la culcare devreme, de la ora şapte şi jumătate seara, deşi afară era încă lumină, ca să-şi facă somnul de frumuseţe.

Hannah era agitată, se temea încă din cauza greutăţii potenţial necorespunzătoare, deşi mama ei o cântărise chiar în seara aceea şi avusese douăzeci şi patru de kilograme şi nouă sute nouăzeci de grame. Nu-i era prea somn, iar de afară încă răzbăteau valuri de lumină (cenuşie, apoasă, dar deranjantă totuşi) prin draperiile trase. Se auzea răpăitul monoton al ploii: încet şi insinuant, de parcă i-ar fi pătruns în piele nişte perfuzii.

Se ridică din pat şi o luă pe Velma lângă ea, să-i ţină de urât şi s-o încurajeze. Îi era teamă să nu o prindă mama că nu-şi face încă somnul de frumuseţe. Dar mama părea în acel moment preocupată de cu totul altceva: vorbea la telefon cu bunicul care sunase să-i ureze „Succesuri multuri" nepoatei a doua zi la concurs. Bunicul era vesel şi guraliv, dar vorbea răguşit şi se plângea, ca de obicei, de răceală. Dar când nu era bunicul răcit? Mereu îl vedeai cu nasul roşu şi umflat, ochii îi curgeau, gâtul era inflamat, plin de gâlme şi părea întotdeauna că e pe punctul să strănute. A, şi când strănuta, era mai ceva

ca piticul Sneezy al Albei ca Zăpada, era bine să nu-i stai în cale, căci era mai înspăimântător ca orice uragan, taifun, cutremur sau tsunami şi ar fi putut spulbera totul în jur! Bunicul avea şi o vorbă: „Panta rhei" pe care o preluase de la un filosof grec Heraclit, dar pe care o aplica la propriu. Dacă-i curgeau nasul şi ochii sau strănuta, bunicul spunea ghiduş, cu vocea lui răguşită, făcând cu ochiul: „Panta rhei". Dacă bunicul n-ar mai fi fost răcit, ar fi trecut cu siguranţă printr-o criză de identitate, ar fi devenit de nerecunoscut, iar Hannah nu dorea asta. Se gândi cum ar fi dacă bunicul ar strănuta brusc la telefon, iar mama ei ar fi catapultată la fel de subit pe fereastră... şi-ar cădea având drept paraşută doar capotul ei umflat de vânt!

Ca să mai treacă timpul, Hannah începu să se joace cu Velma. Încă era lumină. Velma îşi şterse tacticoasă ochelarii, apoi îşi luă un aer serios şi îi spuse să pocnească din degete. Hannah ascultă şi, dintr-odată, se făcu întuneric beznă. Acum Hannei îi era şi mai urât ca înainte. Dar Velma îi spuse să mai pocnească o dată din degete. La al doilea pocnet, în întunericul adânc, fără margini, se aprinse o stea.

– Cea mai strălucitoare, Luceafărul de dimineaţă sau Venus, zise Velma.

Hannah continuă să pocnească din degete şi în întuneric scânteiară multe stele, constelaţii şi nebuloase: Carul Mare şi Carul Mic cu Steaua Polară, Castor şi Polux, Orion. În curând, cerul se umplu de stele. Dar Velma nu se opri, ci o rugă pe Hannah să mai pocnească o dată din degete.

– Uite, vezi mărgica aceea albastră, pe care tocmai ai aprins-o când ai pocnit din degete? zise Velma.

– Ce stea e aia? întrebă Hannah, uitându-se cu atenţie în direcţia indicată de Velma.

– Aia nu e o stea, e o planetă! Şi nu orice planetă! E Gliese. Ştii tu, Gliese seamănă foarte mult cu Pământul, acolo se află oameni, plante şi animale la fel ca aici şi nici nu e prea departe: e numai la douăzeci de ani lumină!

– Asta înseamnă că aş putea ajunge până la treizeci ani acolo, dacă aş pleca acum? se interesă Hannah.

– Ă, nu e chiar aşa de simplu, asta numai dacă ai călători cu viteza luminii, explică Velma.

– Oau, mi-ar plăcea să merg pe Gliese! exclamă Hannah.

– Uite, o să-ţi spun un secret, rosti Velma în şoaptă ca să nu audă mama Hannei. Pe Gliese fiecare fiinţă îşi poate găsi un frate sau o soră geamănă, adică pe cineva care seamănă leit cu el. De exemplu, acolo e o altă Hannah micuţă care se joacă acum împreună cu prietena ei, Velma.

– Ah, mi-ar plăcea s-o cunosc pe micuţa Hannah de pe Gliese! se entuziasmă Hannah.

– Chiar acum, micuţa Hannah de pe Gliese îşi udă floarea. Ştii, la fel ca şi Micul Prinţ, ea are o floare pe care o iubeşte şi o îngrijeşte, dar floarea ei, spre deosebire de cea a Micului Prinţ, merită. Floarea ei nu-i aşa mofturoasă, încrezută şi dificilă, Mimosa Sensitiva, ci e maiestuoasă, puternică, demnă şi se mulţumeşte cu atât de puţin! Şi, în plus, chiar e o floare specială, nu ca a Micului Prinţ: un trandafir banal! spuse Velma.

– A, aici nu sunt deloc de acord, protestă Hannah. Floarea Micului Prinţ nu este chiar aşa de capricioasă, poate că se răsfaţă ca să primească dovezi de iubire... Şi nu e deloc

o floare banală: într-adevăr, e un tradafir din miliardele de trandafiri, dar nu unul oarecare. E tot o floare specială pentru că, ştii, cum zicea Vulpea, Prinţul a „îmblânzît-o", a făcut-o prietena lui şi i-a dăruit dragostea lui.

– A, nu prea sunt de acord cu asta, da', în fine, e târziu şi n-avem timp să discutăm în contradictoriu, cedă Velma. Uită-te mai bine la floarea Hannei de pe Gliese. O vezi? Ce culoare are? Şi ce plantă e?

– Incredibil! Un cactus cu o floare mare, albastră! se minună Hannah, îngustându-şi pleoapele ca să vadă mai bine şi rozându-şi uşor unghia trandafirie, frumos lăcuită.

Hannah închise apoi ochii, cu gândul la sora ei geamănă de pe Gliese şi la cactusul ei neverosimil de albastru.

***

Între timp, mama terminase convorbirea cu bunicul şi încerca acum din răsputeri să adoarmă, căci urma o zi foarte grea. Era şi ea foarte agitată. Nu se punea problema că nu făcuse pregătirile necesare, era un manager excelent şi prevăzuse totul în cele mai mici detalii, mai ceva ca la propria ei nuntă, de care-şi amintea, oricum, din ce în ce mai vag.

Toate ţinutele erau perfecte, începând cu rochia albă de zi de la Azzaro, din colecţia de primăvară-vară, comandată de la Paris şi adaptată pe măsura Hannei: era cambrată pe corp ca un body (scoţându-i în relief decolteul generos) şi prinsă cu o fundă la mijloc, apoi urmau trei volane scurte, albe, din franjuri, care-i ajungeau până la două palme de genunchi. Costumul includea şi un bolerou vaporos, cu franjuri bogate,

lungi şi albe, care se deschidea asemenea unor aripi de înger când Hannah ridica braţele.

Rochia de seară de la Elie Saab era ca de prinţesă: lungă, cu trenă, confecţionată din organza şi drapată cu inimi în culori pastelate, irizând scânteieri delicate de sidef. Bineînţeles, şi aceasta era foarte decoltată. Conturul decolteului (tot în formă de inimă) era marcat cu cristale Swarovski, topaze albastre şi ametiste. Rochiile erau poate cam pretenţioase pentru România, dar ce mai conta? Şi la noi trebuia impus un pic de stil. Preţurile nu fuseseră exagerate şi, oricum, contribuiseră şi sponsorii (inclusiv tatăl Hannei).

Iar costumul de baie era de-a dreptul senzaţional! Din colecţia de vară a lui Cătălin Botezatu, inspirată din filmele cu Louis de Funès. Nu era ceva foarte sofisticat de la Paris sau Milano, dar era la modă şi... foarte sexy! Costumul era croit dintr-o singură bucată: gri metalizat, cu un anchior acoperit discret de dantelă neagră prin care se zăreau ispititor sânii siliconaţi ai Hannei. Costumul era tanga, cu un ametist mare în spate, iar coapsele erau înfăşurate (în partea de sus) în două benzi de dantelă neagră. Accesoriile erau şi ele foarte incitante: ciorapi negri de plasă până la genunchi şi mănuşi negre de mătase cu decoraţiuni spiralate din cristale Swarovski.

Hannah testase douăzeci şi trei de coafuri şi treizeci şi cinci de machiaje, iar mama avusese ca întotdeauna ultimul cuvânt.

În ce priveşte coafura, mama apelase la un stilist local, bineînţeles, unul dintre cei mai cunoscuţi, care lucrase pentru Mihaela Rădulescu (şi aţi văzut câte frizuri şi culori a experimentat ea fără să cheleaască!), Cornel Saru. Acesta a adăugat o tentă artistică, provocatoare părului Hannei: păstra nuanţa platinată,

dar adăugă acum câteva şuviţe lila şi violet pentru efect. Astfel, părul se armoniza perfect cu lentilele de contact cosmetice şi, în plus, era la modă violetul, iar puterea „flăcărilor violet" părea încă seducătoare, frisonantă, incomplet explorată. Pentru ţinuta de zi, părul filat, cu bretonul tuns asimetric, urma să fie îndreptat, coafat pentru a câştiga volum şi apoi lăsat să curgă în valuri pe umeri. La fel şi la defilarea în costum de baie. Doar ţinuta de seară necesita un coc – nu foarte înalt, prins clasic la spate şi lăsând să fluture bretonul uşor buclat, cu onduleuri largi, individualizat prin şuviţele lila şi violet cu reflexii metalice.

Cosmeticiana era şi ea una recunoscută în România, Nicole, care lucrase la PRO-TV şi machiase multe vedete. Folosea doar cosmetice profesionale din gamele: Rifka, Kiko, Kryolan, Artdeco, Helena Rubinstein şi Ives Rocher. O însoţise pe Hannah la toate etapele locale ale concursului şi era cea mai mare susţinătoare a fetiţei. Machiajul de zi urma să fie destul de simplu şi de natural: fond de ten şi pudră porţelan (apropiat de culoarea tenului Hannei), fard de obraji rozé, sprâncene conturate cu maro deschis, ochii marcaţi discret cu creion dermatograf negru, fard de ochi roz pal ca fond şi violet în două nuanţe pentru colorarea pleoapei (mai deschis în colţul intern al ochiului şi mai închis în colţul extern), rimel negru pentru alungire, arcuire şi volum, un ruj roz sidefat şi gloss. Pentru ţinuta de seară şi pentru defilarea în costum de baie, machiajul se schimba: pe ochi era aplicat un fard bleu-argintiu ca fond şi unul gri-metalizat în două nuanţe pentru colorarea pleoapei, ochii erau conturaţi cu tuş negru, iar rujul era violet intens, fosforescent, o nuanţă

chimică, de laborator, dar care-i imprima un look techno foarte trendy. Rujul şi şuviţele violet, chiar dacă intrau puţin în contrast cu rochiţa de prinţesă (cu aspectul ei mai retro), reprezentau exact acea pată de culoare care o smulgea pe Hannah din lumea de basm Disney şi o ancora în prezentul cool, strălucitor, calculat şi tehnologizat. În colţul extern al ochilor, urmau să fie aplicate inimioare micuţe din cristale Swarovski, în ton cu rochia.

Avantajul lui Nicole era că se mişca repede. Un machiaj profesionist poate depăşi uneori şi trei ore, iar Nicole, la nevoie, se putea încadra şi în două. Hannah trebuia să schimbe două coafuri şi două machiaje într-o singură zi de concurs. Prima coafură şi primul machiaj trebuia realizate rapid, în 4-5 ore, înainte de începerea concursului. Competiţia dura cinci ore, dar nu aveau atâta timp la dispoziţie pentru schimbarea machiajului şi a coafurii. După debutul concursului, într-o oră-două, Hannah trebuia să treacă de la machiajul de zi la cel de seară şi, în maxim trei ore jumătate, de la părul despletit la coc. Era, deci, o adevărată provocare pentru cosmeticiană şi stilist!

Accesoriile erau comandate special pentru concurs şi în acord cu vestimentaţia: o agrafă de păr fantezie – o inimă stilizată de argint, încrustată cu pietre semipreţioase (onix, zirconiu, topaze albastre şi ametiste), iar cerceii erau lungi, din aur alb, cu şiraguri de inimioare din aceleaşi pietre (cu excepţia diamantelor originale care înlocuiau, în acest caz, zirconiul).

Cu greutatea nu părea să fie o problemă, doar mama o monitoriza permanent, cu stricteţe, cântărind-o pe Hannah de

cel puţin trei ori pe zi. În seara dinaintea marelui concurs, Hannah avusese douăzeci şi patru kilograme şi nouă sute nouăzeci de grame, deci era foarte aproape de standarde.

Sănătatea Hannei părea, de asemenea, excelentă, cum o asiguraseră atât medicul pediatru, cât şi chirurgul care-i efectuase operaţia de mamoplastie, deci, fata era aptă, cu siguranţă, pentru competiţie. Iar noii ei sâni arătau impecabil şi făceau furori oriunde se ducea. Nu încape vorbă că sânii erau competitivi şi urmau să constituie un avantaj decisiv pentru câştigarea concursului.

Nu era, aşadar, nicio problemă! Atunci de ce se mai agita ea atât?

Îşi făcu un ceai de dormit „Somn liniştit" de la Fares, un produs naturist cu roiniţă, lavandă, tei, soc şi iarbă de sulfină şi îşi fumă ţigara de dinainte de culcare ca să se relaxeze. Era foarte obosită, dar nu-i era deloc somn. Luă patru pastile de Sedatif PC, pe care le ronţăi încet, ca pe bomboane. „Or avea zahăr sau nutrasweet? Câte calorii hăpăi eu acum?", se gândi ea. Se întinse apoi pe pat, aşteptând să o învăluie blând somnul mângâietor, cu vise frumoase (Hannah, Miss România şi ea, mama, pe podium, alături de fericita câştigătoare, ajutând-o să-şi aşeze diadema pe cap).

Auzea încă zgomotul sâcâitor, intermitent al ploii. Îşi puse perna în cap, apăsând-o tare pe faţă. „Mai am un pic şi mă asfixiez, o să dorm, da' somnu' de veci... şi afurisita asta de ploaie tot se aude, îmi perforează creierul", se plânse ea. Degetul mare de la piciorul drept se mişca şi el, în cerc, în ritmul ploii, râcâind cearceaful şi ameninţând să facă o gaură în saltea. Se încălzise, transpiraţia îi curgea şiroaie, perna se

năclăise. „Panta rhei", vorba bunicului... Vru să arunce perna cât colo, dar nu mai izbutea pentru că se lipise de păr. Când reuşi s-o desprindă, constată că era pe jumătate cheală.

Se dădu jos din pat şi-şi puse banderola neagră de la Coca-Cola pe faţă şi dopurile antifonice în urechi. Degeaba, tot auzea ploaia, încă şi mai pervers şi mai insinuant, de parcă ar fi fost o cucoană fanată şi bârfitoare cu care s-ar fi întâlnit întâmplător la coafor, care şi-ar fi vopsit într-un roşu obscen ultimul smoc de păr (eventual din bărbia ascuţită ca un vârf de pantof), şi-ar fi implantat unghii false pe mâinile aproape putrezite şi i-ar fi făcut confidenţe şocant de detaliate despre aventura ei cu portarul sau poate cu groparul...

Se suci de pe o parte pe alta de mii de ori. Patul trepida. Îşi şterse stropii de sudoare de pe frunte cu mâneca şi oftă adânc. Începu să numere rujuri L'Oreal, apoi genţi Vuitton, apoi bluziţe de la Zara, şi, deşi reuşise să reconstituie aproape complet standurile şi magazinele până la cel mai mic detaliu, somnul tot nu se lipea de gene. Trecu la procedee clasice: numără oi, ajunse pe la 2.987, dar tot nimic. Banderola neagră de pe ochi se făcuse şi ea fleaşcă. Mai numără o dată oi, ba căută şi oaia neagră prin mulţime: nu era numai una, ci 822. Apoi se distră să împerecheze oile şi să numere mieii: 1.478. Numără şi oile cu talangă: 2.105, dintre care 85 aveau talangă de argint cu cristale Swarovski. „Stai puţin, fată, eşti proastă, vacile au talangă, nu oile." Dar ce mai conta? Oricum, nu strica să încerce şi cu vaci. Numără şi vaci: 3.489 de vaci bălţate, 2.823 de vaci violet, Milka, aşa ca-n reclama cu Hannah, 1.071 de animatori de văcuţe, 129 de pajişti violet, 230 de râuri de ciocolată, 458 de cascade de ciocolată...

Degetul mare de la piciorul drept aproape găurise salteaua, tâmplele îi zvâcneau spasmodic, năduşea, părea că se sufocă, dar nu putea să doarmă. Se dădu jos din pat, mai exact se scurse pe podea ca o cârpă şi se târî până la dulăpiorul cu medicamente. Se simţea stoarsă ca o lămâie din spotul pentru Pepsi Twist, nu era în stare să facă nimic. „Cum or putea unii să creadă că e distractiv să ai insomnii?! Să citeşti, să te uiţi la TV, să stai pe net. Eu mă simt ca o legumă", suspină ea.

Mai luă două pastile de Sedatif PC (pe care le înghiţi direct, că nu mai putea să mestece), apoi îşi târşâi picioarele până la bucătărie, unde, după lupte seculare care durară vreo 15 minute, după ce încercă să aprindă mai întâi dulăpiorul, apoi chiuveta, reuşi în cele din urmă să găsească aragazul şi să pregătească un nou ceai „Somn liniştit". Bău cu lingura direct din ibric şi-şi aprinse o ţigară şi, odată cu ea, cealaltă jumătate de păr, rămasă după desprinderea pernei. „Nu-i nimic, în sfârşit, coafura a recâştigat simetria pierdută! Ce mai contează, nu candidez eu", îşi zise ea. Se împletici apoi din nou spre pat, unde se prăbuşi cu zgomot. Ploaia continua să tropăie obraznic în urechile ei, zgâlţâind dopurile antifonice pe ritmuri din ce în ce mai accelerate de heavy-metal.

VIII

Glorioasa dimineaţă de 11 iunie o surprinse pe mama Hannei cu cearcăne până-n gură, o faţă vineţie (de fantomă, nu de văcuţă Milka), buze stafidite şi aproape cheală (nu complet, căci mai avea un smoc de păr, ciufulit şi albit peste noapte, drept în vârful capului). Ar fi fost o imagine perfectă

pentru o petrecere de Halloween, dar nu pentru un concurs de Miss. Dar ce mai conta? Nu era ea candidata.

Mama bău repede, pe nemâncate, o cană de cafea tare, făcută cu o seară înainte, se spălă pe faţă cu apă rece, se machie în fugă (dându-şi cu un strat foarte gros de fond de ten, fard şi pudră), îşi puse o perucă blondă platinată şi îmbrăcă o rochie lungă, despicată într-o parte, de un roşu aprins (ca să se uite lumea la rochie şi nu la faţa ei de stafie).

O zgâlţâi apoi pe Hannah să se trezească. O duse apoi, încă adormită, ca prin vis, la cântar şi..., slavă Domnului, era bine, avea douăzeci şi patru de kilograme şi nouă sute cincizeci de grame. Îi dădu o felie de pâine integrală cu caşcaval şi un pahar de apă plată cu lămâie. Apoi o trimise să se spele şi să se îmbrace rapid, cu un tricou şi blugi. Ţinutele pentru concurs fuseseră transportate deja, cu o zi înainte, la locaţie, la Sala Mare de Bal de la Marriott, unde urma să se desfăşoare festivitatea.

Pe drum, în taxi, mama îşi dădu seama că uitase textul pe care trebuia să-l spună Hannah la început, la prezentare, dar fetiţa părea să se descurce şi fără ea. Era vorba despre salvarea delfinilor Calderon din Danemarca – insulele Feroe, iar Hannah, care avea o conştiinţă ecologistă destul de solidă, părea nu doar informată, ci şi foarte implicată. Nu spunea textul ca pe o pozie, ci din suflet şi asta urma să facă impresie bună. Şi, oricum, în România, cazul delfinilor Calderon era de actualitate, destul de cunoscut, circulase în mediul on-line şi multă lume semnase petiţia pentru oprirea măcelului. A, şi era o temă neutră, nu avea nicio legătură cu criza economică şi cu impactul ei local, în România. Iar la proba de aptitudini nu avea de ce să-şi facă griji, doar Hannah ştia cântecul

„The Best of Both Worlds" de câţiva ani şi l-ar fi putut interpreta până şi în somn, fără greşeală.

La 8:30 erau deja la Marriott unde îi aşteptau de o jumătate de oră machioza, Nicole şi stilistul, Cornel. Sala Mare de Bal era pregătită pentru festivitate, decorată cu aranjamente florale impozante şi somptuoase: cale, strelizzia, orhidee şi crini imperiali. Hannei i se păru că aranjamentele florale erau solemne şi maiestuoase, dar de o strălucire rece, artificială şi alunecoasă precum gresia superlucioasă instalată, de curând, la metrou, la Obor, pe care era să-şi rupă bunicul picioarele. Toate florile utilizate pentru aranjamente erau naturale, dar păreau fără viaţă. Ar fi preferat de o mie de ori flori de câmp, deşi nu culesese personal niciodată: văzuse însă vara, la ţigănci, la tarabe, bucheţelele acelea înfoiate, pestriţe ca nişte curcubee. Florile lor (albăstrele, garofiţe de câmp, margarete, sânziene şi multe altele) păreau adunate de-a valma, erau aşezate la întâmplare (respingând orice idee de ordine), dar fremătau de viaţă şi aveau un miros proaspăt şi înţepător.

Mesele rotunde (de şase-opt persoane), destinate publicului şi scaunele erau împodobite ca la nuntă, cu huse din tafta crem şi funde aurii. Pe mese se puteau vedea deja sticle de apă minerală plată şi carbogazoasă, Dorna. Dincolo de mese, în capătul sălii era amenajată o scenă capitonată în roşu, pe care urmau să defileze concurentele. Chiar lângă podium se afla masa juriului, dreptunghiulară (nu rotundă), mai mare decât restul (de douăsprezece persoane) şi decorată mai bogat decât toate celelalte cu aranjamente florale de gală şi cupe pline cu fructe exotice. Inclusiv şerveţelele erau modelate în formă de flori: orhidee, cale, strelizzii, crini imperiali, exact ca în

aranjamentele florale din sală. Cristale Swarovski în culorile curcubeului, de toate formele şi mărimile, împodobeau nu doar vasele şi cupele, ci erau presărate din abundenţă şi peste flori şi fructe. În spatele podiumului se afla un ecran mare de proiecţie pe care urmau să fie difuzate filmele de prezentare a concurentelor şi spoturile publicitare. Când intră în Sala Mare de Bal, abia călcând pe covoarele persane, în drum spre cabina de machiaj, Hannah tresări la vederea candelabrelor uriaşe, grele, care atârnau până aproape de pământ: i se păru că seamănă cu nişte caracatiţe gigantice, care-şi mişcă hipnotic către ea tentaculele de cristal orbitor, o împroaşcă şi o acoperă cu jerbe de venin paralizant, apoi o cuprind în braţe şi o strâng până la sufocare.

Machiajul şi coafura demarară la 8:50 şi durară patru ore şi cincizeci şi trei de minute. Mama Hannei se plimba agitată, înainte şi înapoi şi era gata să-şi roadă şi ea unghiile lungi şi roşii, căci concursul începea la ora 14:30 şi intrase puţin în panică. Imobilizată pe scaun, Hannah avea impresia că nu se mai termină niciodată şi că încet-încet se pietrifică. Nu-şi putea permite să plângă, şi-ar fi distrus machiajul. Şi apoi, o statuie nu plânge niciodată. Se gândi la bunicul: odată, când schimba nisipul cu parfum de lavandă din tăviţa pisicii, îi spusese că „Aşa e şi viaţa: un căcat cu parfum de lavandă". Şi ei i se părea acum că totul e un mare căcat (fie el şi cu parfum de lavandă). Îşi dori să strănute bunicul chiar atunci şi să o proiecteze cu tot cu scaun pe planeta Gliese, la sora ei geamănă şi la cactusul ei neverosimil de albastru.

Machiajul ieşise foarte bine, exact aşa cum fusese proiectat pentru prima ţinută (rochia de zi), Nicole având, ca

de obicei, mână bună. Acum îşi privea opera admirativ şi, în acelaşi timp, încerca s-o încurajeze pe Hannah:

– Hai, uită-te, fată, ce bine a ieşit! Arăţi suuuper! O să fii cea mai tare!

Şi mâna stilistului se arătă la fel de fermă şi de inspirată ca a cosmeticienei.

– Ia uită-te în oglindă! Eşti mai frumoasă ca orice prinţesă Disney, mai frumoasă ca Hannah Montana şi Lady Gaga la un loc şi categoric mai frumoasă decât toate concurentele de aici! o încurajă pe Hannah stilistul, mângâindu-i uşor părul, cu mare atenţie, pentru a nu-i strica coafura.

Încurajările erau de natură s-o liniştească mai curând pe mamă decât pe fiică. Hannah simţise nevoia să se teleporteze pe Gliese, cu sau fără ajutorul strănutului bunicului, după primele douăzeci şi opt de minute de machiaj. Mama dăduse 1.328 de ture ale sălii între timp, în ciuda oboselii. Acum se oprise pentru a evalua opera cosmeticienei şi a stilistului şi păru, măcar, pentru câteva minute, ceva mai calmă. Se uitase bine în jur la celelalte concurente din grupa de vârstă a Hannei şi niciuna nu i se părea la nivelul fetiţei ei care avea, din start, avantajul sânilor siliconaţi. Mai era o fetiţă din Dolj cu sâni destul de proeminenţi (nu se ştie dacă de la mamoplastie sau de la consumarea puilor Proteus), dar aceasta nu părea să aibă graţia şi charisma Hannei. Mai mult, mama nu-şi amintea să o fi văzut într-o reclamă la televizor.

Dar timpul trecea şi mama o îmboldi pe Hannah să se îmbrace odată cu rochia albă de zi de la Azzaro pentru prima probă. Într-adevăr, rochia părea bine aleasă şi îi scotea în relief decolteul generos (toate privirile şi camerele de filmat o

să vireze instantaneu către acel loc când va urca Hannah pe scenă). Chiar dacă era o rochie haute-couture, se dovedea comodă, Hannah se putea mişca uşor în ea (căci cele trei volane scurte, albe, din franjuri îi ajungeau până la două palme de genunchi şi nu o deranjau când mergea sau dansa): avea să fie o floare la ureche când va interpreta „The Best of Both Worlds”! Boleroul vaporos, cu franjuri bogate, lungi şi albe, îi venea şi el excelent, iar efectul de aripi de înger atrăgea atenţia tuturor.

Ecranul de proiecţie din spatele scenei se aprinse: începuseră reclamele sponsorilor şi chiar a doua dintre ele era cu Hannah şi ciocolata Milkinis. Mama Hannei zâmbi plină de mândrie şi o strânse pe fetiţă de mânuţă. Concurentele fură chemate să se apropie de podium şi se aşezară de o parte şi de alta a scenei, în şir indian.

Festivitatea începu şi Hannah tresări, aşteptându-se să audă ecouri din melodia „Telephone” a lui Lady Gaga şi să apară juriul de blonde mascate, „vrăjitoarea” şi sexy-prezentatoarea-pirat ca în coşmarul său. Dar nu, muzica nu era aceeaşi: se auzea ultimul hit al Oanei Zăvoranu, „Eu pot trişa”. În sunetul muzicii, îşi făcură apariţia pe scenă prezentatorii, Ioana Descuianu şi Bogdan Bagatos. Ioana era îmbrăcată într-un costum sexy, negru, mulat, de „Catwoman”: purta o mască de pisică, un body foarte decoltat, negru, de piele, pantaloni foarte scurţi, cu talie joasă, negri, de piele, mănuşi negre, lungi, mai sus de coate, cizme înalte, dincolo de genunchi, cu toc cui, gheruţe argintii ataşate mănuşilor, o coadă impresionantă, cu vârful ascuţit şi un bici. Costumul îi lăsa la vedere abdomenul plat, bronzat la solar. Bogdan Bagatos

purta un costum de pitic Habarnam: pantaloni scurţi, galbeni, cu bretele, o bluză portocalie, o cravată verde şi o pălărie mare, ţuguiată, albastră. Avea acelaşi aer caraghios ca şi piticul din poveste. „Bine că nu prezintă piticu' ălălalt, cum îi zice, a, Piticu' porno!", oftă uşurată mama Hannei, ştergându-şi transpiraţia de pe faţă cu un şerveţel.

În sală, lumea (destul de numeroasă) vorbea cam tare şi chicotea. Înfuriată, Ioana pocni din bici şi restabili liniştea imediat:

– Gura, bă, că vă omor! Cine a zis că numai blondele sunt bune? Păi, uitaţi-vă la mine, şi brunetele sunt bune, şi nu numai bune, ci şi deştepte şi de „succesuri", vorba altei brunete celebre! Pă mine m-a făcut scârba de maică-mea bună dă tot, şi-am avut de toate, şi-aveam şi mai multă avere dacă nu mă fura jigodia şi fufa dă maică-mea! Auzi, fă, mamă, fă?! Mânca-mi-ai flocii, uscaţi-s-ar tenu', pielea, pizda şi toate organele-n tine, trăsni-ţi-ar crucea şi răscoli-te-ai în mormânt un mileniu... un secol, ă, care e mai mult, bă? avu Ioana o ezitare. Răscoli-te-ai şi până la aiseigiul următor, panaramă ce eşti! Că mi-ai ciordit averea şi cimitirele dă la tăticu', Dumnezeu să-l odihnească, l-ai băgat şi pă el în mormânt! Ce vă râdeţi, bă, porcilor? pocni Ioana din bici şi făcu iar linişte în sală. Ce zici, mă, se dă la TV? se întoarse ea spre Bagatos. Las' să taie la montaj, dacă trebe, da' ştii că asta face audienţă! murmură ea în cască.

– Ce-ai, păţit, fă, ce zici?! rosti Bagatos pe un ton superior către Ioana. Cum vorbeşti cu publicul? Câţi prieteni ai pă Facebook?

– Du-te, bă, lasă-mă, am 4.743, i-am verificat ieri, zise Ioana sigură de ea.

– Ai înnebunit, fă, cum vorbeşti cu publicul?! O să ai zero prieteni pă Facebook! o muştrului prieteneşte Bagatos.

Ioana lăsă ochii, coada şi biciul în jos.

– Zi dă mă-ta ce vrei, că face audienţă, da' nu te lua de public şi nu mai zbiera la oamenii ăştia! o apostrofă din nou Bagatos. Hai să revenim la concurs! Bună ziua, fetelor, mai exact, domnişoarelor, că arătaţi aproape ca nişte femei în toată firea! spuse Bagatos cu glas puternic. Mai că-mi vine să vă provoc la un striptease ca la mine la emisiune, la Campionatul Mondial, dacă n-ar fi mămicile voastre cu voi! spuse Bagatos, mai încet, subversiv, dar suficent de tare încât să se audă în sală.

Din public răzbătură spre el câteva chicoteli.

– Domnu' Boc, dacă sunteţi în sală, vă provoc şi pe dumneavoastră la un striptease complet! izbucni Bagatos râzând. Data trecută, la mine în emisiune, v-am văzut numai curu' la vestiar, trebe să vedem şi pula că moare audienţa de curiozitate! Ce tare! Acum am mai multe camere cu mine, cu zoom foarte bun, şi putem să vă filmăm şi din faţă. Domnu' Crin, dacă sunteţi şi dumneavoastră, aţi putea comenta în direct despre scula domnului Boc, nu rataţi o asemenea ocazie, vă creşte procentul de încredere şi de alegători! strigă Bagatos.

– Taci, bă, nu e nici domnul Boc, nici domnul Crin în sală! se înfurie Ioana. Sunt doar fetiţele astea cu mamele lor, nu mai vorbi prostii! Ah, ce bine e să ai o mamă care să te iubească şi să te ocrotească, nu ca piţipoanca şi scârba dă maică-mea care m-a nenorocit, mi-a distrus viaţa, mi-a supt-o ca un vampir! Mi-ai mâncat viaţa şi averea, fă, curvo! Futu-le-n gură şi pă Melissa şi Vanessa, v-am dat juma de milion de euro să mă scăpaţi de jigodia dă maică-mea, v-am dat bani, apartament,

maşină de lux, am mers cu voi noaptea în pădure, la ora trei, să facem voodoo şi să înfigem ţepuşe în panarama dă mama şi, la ce bun? M-aţi jefuit, blestemate să fiţi în veci, arză-v-ar focu', strica-vi-s-ar poţiunile de căcat, mânca-v-ar criza şi falimentu' şi înghiţi-v-ar pârnaiele! zbieră Ioana, plesnind din bici.

– Hai să revenim la concurs, interveni Bagatos, pocnindu-şi uşor elasticul bretelelor galbene de cămaşa portocalie, strâmbându-se şi trăgând-o uşor de coadă pe Ioana. Acesta este un prim pas spre glorie al micuţelor noastre domni...

– Bă, fetelor, ascultaţi-mă, dacă vreţi să reuşiţi în viaţă, aţi făcut deja primul pas, prin acest concurs, îl întrerupse Ioana pe Bagatos, cu figura schimbată, tresăltând de emoţie. Azi fotomodel, mâine europarlamentar, poate şi prim-ministru! Fiecare fotomodel are în raniţă, pardon, în poşetă titlul de prim-ministru, nu-i aşa? Cum a zis Napoleon!

– Şi acum, să prezentăm juriul, rosti Bagatos, ca s-o oprească pe Ioana, fiindcă nu era prea sigur de formula lui Napoleon. Avem astăzi printre noi, în juriu, cele mai îndrăgite vedete care sunt sigur că vă bucuraţi să le revedeţi. Avem onoarea să vă prezentăm pe.... (făcu o pauză de suspans) cel mai tare prezentator de show TV al momentului, bineînţeles, după Bagatos, marele actor şi cântăreţ de rock'n'roll... astăzi dansează pentru noi! Ştefan Bănică Jr.!

Ştefan Bănică Jr., îmbrăcat în frac, se ridică de la masa juriului şi îşi flutură mâna către public, zâmbind larg, hollywoodian, atrăgător, dar inaccesibil. Lumea din sală izbucni în aplauze şi urale. Toate doamnele şi domnişoarele din public ţipau entuziasmate, una chiar leşină de emoţie, iar altele alergară să ceară autografe pe invitaţii.

– Şi acum, al doilea membru din juriu, marele creator, cel care a dat lovitura cu colecţia de primăvară-vară inspirată din filmele cu Luis de Funes şi care ne uimeşte mereu prin creativitatea sa multiplă.... Cătălin Botezatu!

Cătălin Botezatu se ridică şi el, în aplauzele publicului. Purta un costum foarte şic, de culoarea oului de raţă, dar, în ropotul de aplauze, lăsă, foarte natural, să-i cadă pantalonii şi rămase într-un slip auriu, strălucitor, tanga, din colecţia sa de primăvară-vară. Aplauzele se înteţiră.

– Şi ultimul, da' nu cel din urmă, dintre masculii din juriu, cel mai popular moderator şi om de televiziune... absolut senzaţional, dar este chiar... Dan Diaconescu! Rămâneţi cu noi şi uitaţi-vă bine la el şi la show-ul nostru, fiindcă nici nu ştiţi ce pierdeţi!

Dan Diaconescu, îmbrăcat simplu, în blugi şi cu un tricou roşu cu poza sa din timpul detenţiei, în spatele gratiilor, se ridică şi el în delirul publicului.

– Este senzaţional... acest concurs, spuse în stilul său poticnit şi cu aerul său inexpresiv inegalabil Dan Diaconescu. Senzaţionale sunt toate aceste fete care participă şi care s-au pregătit foarte mult pentru aceasta. Senzaţional este canalul OTV care vă rezolvă toate problemele şi vă vindecă toate bolile numai când îi vedeţi pe alţii cum se păruiesc şi cum se omoară în direct. Senzaţional este Partidul Poporului al lu' domnu' Dan şi al OTV-ului care a ajuns la 30% în sondajul IMAS şi care va câştiga alegerile! Vom da fiecărui român 20.000 de euro în compensaţie pentru jaful mafiei pedeliste şi useliste! O să spulberăm ciocoii! Asta e adevărata putere a „flăcării violet". Nu uitaţi să vă uitaţi şi să ne votaţi, fiindcă nici nu ştiţi ce

pierdeţi! A, dacă vreţi, vă dau un tricou cu autograf după concurs, costă numai 89 de lei, e cu discount de 25%!

– Şi acum să prezentăm şi partea feminină a juriului! strigă Ioana. Mai întâi, cea mai de „succesuri" femeie din România, visul oricărei fetiţe, cea mai mediatizată tânără nevastă de miliardar boşorog, acum, din fericire, divorţată, care tocmai şi-a deschis o şcoală de fotomodele ca să dea o şansă şi unor puştoaice ca voi, nimeni alta decât... Monica Gabor-Columbeanu!

Cu un aer de Lolită, Monica, îmbrăcată într-o rochiţă bleu, scurtă, cu o fundă la spate, se ridică în aplauzele frenetice ale publicului:

– Vă mulţumesc pentru invitaţie! zise ea încet, cu vocea ei nesigură. E drăguţ din partea voastră. Sunt sigură că o să fie un concurs foarte drăguţ.

– Şi acum să continuăm cu cineva care a fost o fată obişnuită la fel ca şi voi, dar a reuşit să se lanseze în timpul unui reality-show, iată un exemplu pentru voi, o apariţie seducătoare.... Cosmina Păsărin!

Cosmina, îmbrăcată într-o rochie decoltată de seară, împodobită cu paiete, se înclină în uralele publicului:

– Bună seara, fetelor! Nu uitaţi, un reality-show vă poate face vedete! Renunţaţi la inhibiţii! Nu rataţi ocazia! Poate fi şansa voastră! Aveţi grijă doar să nu luaţi Plasă... fie ea şi de Stele, spuse Cosmina zâmbind poznaş şi făcând cu ochiul către public.

– Şi ultima, dar nu în ultimul rând, continuă Ioana plină de înflăcărare, cea care a făcut ravagii printre toţi bărbaţii din România, burlaci sau nu... cea mai sexy... Sexy-Brăileanca!

Sexy-Brăileanca era îmbrăcată doar cu un maiou argintiu foarte scurt şi decoltat (care oferea o privelişte absolut privilegiată nu doar asupra sânilor, ci şi asupra tatuajului floral, multicolor de pe piept), o fustiţă mini, mulată, tot arginitie şi ciorapi plasă. Avea şi piercing în buric. Toată lumea izbucni în aplauze, iar câţiva bărbaţi surescitaţi izbiră chiar cu pumnul în masă, ameninţând să răstoarne paharele şi sticlele de apă minerală.

– Ce, faci, fată, cum îţi merge sarcina? Ai descoperit tatăl din ăia patruzeci şi opt sau câţi erau? o întrebă Ioana aproape grijuliu.

– Ce-ai, fă? sări Sexy-Brăileanca. De unde scoţi astea? Sunt numai douăzeci, am dat şi interviu la Click! Nu sunt chiar aşa de futăcioasă!

– Taci, fată, că e concurs de copii! Îţi tai microfonul dacă mai faci comentarii d-astea! Te las acum că mi-e milă de copil, ce vină are el? Ia zi, fată, cum faci, că nu se vede burta!? Bă, fată, hai nu mă îmbrobodi, ce sarcină ai tu? Poate sarcină de partid, că eşti membră la Comitetul Permanent la Tineretul Liberal!

După prezentarea juriului (care dură mai mult decât fusese estimat), concursul, în sfârşit, începu, iar fetele fură invitate pe scenă pentru prima probă: defilare în ţinută de zi plus proba de talent. Hannah se mişcă impecabil, cu o siguranţă de sine şi o eleganţă parcă naturală, în rochiţa de la Azzaro, iar cântecul „The Best of Both Worlds" ridică publicul în picioare.

Mama Hannei abia apucă să ofteze uşurată după prima probă, că se dădu startul pentru următoarea: defilarea în costum de baie. Aici, într-adevăr, cel mai mic detaliu putea face

departajarea. Cu ajutorul lui Nicole, Hannah îşi schimbă ultra-rapid machiajul şi costumaţia. Doar coafura rămase aceeaşi ca la prima probă.

În timpul defilării în costum de baie, mama, deşi din ce în ce mai obosită, analiză la sânge concurenţa: toate celelalte fete păreau mai puţin strălucitoare decât Hannah, mai puţin sigure în mişcări şi nici nu ştiau să umple scena ca fetiţa ei. A, şi nici nu erau aşa de bine pregătite ca Hannah! Sigur, beneficiaseră şi ele de concursul unor designeri, cosmeticiene şi stilişti, dar parcă niciuna dintre ele nu se prezenta aşa de profesional ca Hannah. Era şi meritul ei. Ea, una, ca mamă, se ocupase intensiv, de multă vreme, pentru a o pregăti pe Hannah, investise foarte mult (şi financiar şi afectiv), fără să accepte compromisuri, îşi dedicase timpul şi viaţa ei pentru ca Hannah să reuşească.

Dintre concurente, doar cea din Dolj părea o ameninţare ceva mai serioasă. Bruneţică şi cu ochi albaştri, cu sâni apetisanţi şi cu un funduleţ bombat, aceasta se mişca pe scenă mai bine ca pe stradă sau acasă, vioi şi agil, ca o felină jucăuşă, dar nu avea totuşi aura de star a Hannei.

Deşi costumaţia era, de această dată, destul de incomodă, Hannah nu lăsă să se observe niciun inconvenient, ci se mişcă provocator, fără reţineri, fără ezitări. După o privire de la distanţă în plan ansamblu, camera o surprinse pe Hannah în plan întreg, apoi începu să înainteze tiptil spre ea. Se apropie din ce în ce mai mult, lăsând să se observe mănuşile negre de mătase, insistă câteva secunde în zona sânilor cu sfârcuri întărite care palpitau sub dantela neagră, apoi coborî lent spre ciorapii negri de plasă, se îndepărtă iar,

apoi, plonjă cu un zoom înainte spre chiloţeii tanga cu ametist la spate, alunecând pe fesele rozé, uşor transpirate ale Hannei. Camera o iubea. Camera o mângâia cu privirea ei. Mama tresări puternic, simţind succesul.

Defilarea în rochie de seară şi proba de discurs (mesajul către public) erau acum, aproape o destindere, după prezentarea costumului de baie. Rochia vaporoasă de seară de la Elie Saab o făcea pe Hannah să semene cu o prinţesă. Machiajul rămânea acelaşi ca la defilarea în costum de baie, dar coafura se schimba: Hannah trecea acum la coc.

După imaginea sexy-agresivă, urma acum una de poveste Disney, iar Hannah ştia atât de bine să intre în orice rol! Tot acum Hannah trebuia să impresioneze juriul şi publicul cu discursul ei ecologist despre salvarea delfinilor Calderon. Hannah pluti spre microfon ca o floare de lotus şi spuse cu vocea ei suavă, dar fermă, suficient de tare şi de clar încât să se audă până în fundul sălii, fără să se intimideze câtuşi de puţin:

– În fiecare an, sute de delfini Calderon sunt măcelăriţi în insulele Feroe în cadrul unui aşa-zis ritual de trecere la maturitate. Tinerii de pe insulă cred că devin „bărbaţi" când înjunghie minunatele făpturi ale adâncului şi când inundă marea de sânge. Opriţi masacrul! Semnaţi petiţia on-line pe www.savethedolphins.com! O găsiţi şi pe pagina mea de Facebook, la „Causes". Dacă sunteţi prietenii mei, sunteţi şi prietenii delfinilor. Să fim cu toţii prietenii delfinilor Calderon!

Publicul aplaudă zgomotos, iar una dintre doamnele elegante din sală îşi şterse discret lacrimile. Mama Hannei zâmbi satisfăcută. Se simţea mândră de fiica ei, acum nimic nu mai putea sta în calea coroanei de Miss România.

Juriul se retrase să delibereze, iar Ioana Descuianu reintră pe scenă, în aplauzele publicului, pocnind din bici, pentru un minirecital.

Timpul se dilatase incredibil, minutele păreau ore, zile, luni, ani sau chiar secole. Părinţii aşteptau cu sufletul la gură. Mama concurentei din Iaşi se îndopa cu bomboane praline Heidi care îi mai săreau din braţe sau din gură de emoţie. Cu mâini tremurătoare, mama fetiţei din Timiş făcea confetti din şerveţele, iar mama candidatei din Dolj se închina din când în când, precipitat şi spasmodic, sau învârtea mătănii. Mama Hannei rămăsese imobilizată, cu mâna încleştată pe paharul de şampanie. Fetiţele priveau sala speriate, cu ochi mari şi obosiţi. Fondul de ten şi fardul de obraz nu le puteau ascunde paloarea. Le înţepeniseră picioarele în pantofii cu toc înalt, dar niciuna nu se descălţase, rămăseseră toate pe scenă încremenite în poziţii caraghios marţiale, hotărâte să nu cedeze. „*The show must go on*”. Continuau să zâmbească publicului. Un zâmbet lung, trist, obscen, care se prelungea dincolo de trupurile şi sufletele lor, persistând ca surâsul Pisicii de Cheshire din „Alice în Ţara Minunilor”.

Hannah păru şi ea pentru o clipă palidă şi obosită, picioarele îi tremurară, dar, apoi, se îndreptă şi săgetă sala cu o privire de regină. Mama îi surprinse privirea şi îşi întări încrederea.

În sfârşit, juriul reveni după deliberări „seculare” care duraseră de fapt 33 de minute, iar Ioana şi Bogdan îşi reluară locul pe scenă. Bogdan îşi ridică pălăria uriaşă de Habarnam de pe cap şi o aruncă în public, în uralele acestuia. O domnişoară

din public o prinse şi o sărută cu evlavie. Ioana pocni din bici pentru a face linişte în sală şi strigă în microfon:

– Deci, în sfârşit, putem anunţa câştigătoarele, juriul a hotărât, să vedem cine este Miss România! Vom citi premiile în ordine inversă. Deci, pe locul patru, premiul special al juriului, concurenta din Timiş, Claudia Roşu! Te rog să mergi la juriu, puştoaico, să-ţi ridici premiul, ai câştigat, felicitări!

Mama concurentei din Timiş avea mâinile burduşite de şerveţele pentru confetti, iar masa la care stătea arăta ca ninsă. Femeia rămase o clipă cu mâinile în aer ca o pasăre rănită, apoi îşi reveni şi se scutură de resturile de şerveţele. O luă de mână pe fiica ei, o frumoasă brunetă cu ochii verzi (îmbrăcată într-o rochie de culoarea smaraldului, în formă de frunză) şi o conduse până la juriu unde micuţa îşi ridică premiul şi un buchet mare de orhidee.

– Deci, mai departe, pe locul trei, anunţă Bagatos, frumoasa domnişoară din Constanţa, Cristina Rihanna Ionescu, felicitări!

Fetiţa din Constanţa, îmbrăcată într-o rochie lungă aurie mulată şi având un coc uriaş, şaten închis, împodobit cu flori tot aurii, înaintă şi ea, ţăcănind din tocuri, pe scenă, însoţită de tatăl ei care părea roşu ca racul şi foarte transpirat.

– Şi acum, pe locul doi, nimeni alta decât minunata concurentă din Dolj, Alessia Gorobăţ, felicitări! anunţă Ioana.

Mama concurentei din Dolj sări ca arsă. Ştia, da, ştia ea că o să câştige! Dumnezeu e mare, se rugase atâta, dăduse şi acatiste, ştia ea că o va ajuta! Închinându-se din nou, cu lacrimi în ochi, mama urcă pe scenă şi o conduse pe micuţa brunetă cu ochi albaştri (îmbrăcată într-o rochiţă scurtă,

mulată, argintie, cu decolteu) spre juriu, iar aceasta îşi ridică premiul şi buchetul de flori. Camera surprinse privirea plină de fericire a concurentei, apoi coborî spre decolteu şi se desfăta mângâind sânii mari, lucioşi, tresăltând de emoţie.

– Şi acum am ajuns la locul întâi! Pe locul întâi, făcu Bogdan Bagatos o pauză pentru a prelungi suspansul, pe locul întâi este... Cine credeţi că este pe locul întâi? Haideţi, ghiciţi! Aoleu, cine e pe locul întâi? Mă ajută cineva din sală? Cred că am pierdut biletul de la juriu, şarjă el. Mă poate ajuta cineva? Poate era în pălărie... Domnişoară, puteti să verificaţi pălăria? Vă rog, scuturaţi-o. Aţi auzit, domnişoară, scuturaţi pălăria. Mai tare, mai tare. Scuturaţi-o bine, zise el cu un zâmbet licenţios. Vai, ce mă fac?! A, poate e la Ioana, mai bine o percheziţionez.

Bagatos începu să o percheziţioneze lent pe Ioana, în timp ce camera urmărea avidă toate mişcările şi locurile secrete. La un moment dat, mâna lui Bogdan ajunse în sutienul Ioanei şi începu să caute febril:

– A, gata, l-am găsit, ce mi-aţi făcut!? Era să înnebunesc, se plânse Bagatos scoţând în sfârşit bileţelul din sutienul Ioanei. Iată-l! Fericita câştigătoare este fermecătoarea şi inegalabila... aoleu, ce naiba scrie acolo, e scris prea mic, am nevoie de ochelari.... A, mulţumesc, doamnă, pentru ochelari, m-aţi salvat! Acum văd, da' nu scrie în română, nu ştiu să citesc! Mă ajută cineva? Vă citesc pe litere: L, A, D, Y, H, A, N, N, A, H.

– Lady Hannah! strigă Ioana şi toată sala izbucni în aplauze.

Mama Hannei simţea că nu mai poate face nicio mişcare, dar Hannah nu avu nevoie de ajutor şi se duse singură la juriu

să-şi primească premiul şi buchetul de orhidee plus coroana de Miss România. Hannah înaintă pe scenă mândră, dreaptă, cu gesturi sigure şi, în acelaşi timp, hieratice. Luă buchetul de orhidee de la Bagatos şi aşteptă să i se pună coroana. Ochii îi străluceau.

Coroana aurie, plină de cristale Swarovski părea imensă şi dificil de aşezat, dar se fixă imediat de cocul Hannei şi lăsă impresia că ar fi fost dintotdeauna acolo, de parcă ar fi constituit o excrescenţă a capului micii regine, parte naturală a corpului Hannei. Lady Hannah era, într-adevăr, o regină. Da, „Regina frumuseţii" fusese, în sfârşit, încoronată, iar mama nu îndrăznea nici să respire de teamă să nu se rupă vraja.

Hannah fu invitată la microfon să spună câteva cuvinte. Luă microfonul, dar nu rosti nimic. Ochii ei îşi pierdură delicata şi misterioasa strălucire violet. Scânteiau, în continuare, regal, dar tot mai sălbatic, tot mai feroce. Ochi de tigru. Privirea galbenă de fiară plană asupra sălii. Ştia că ar fi putut vedea orice detaliu, la fel ca şi camera care coborâse în decolteul ei ori în chiloţeii ei tanga cu ametist la fund. Înregistra detaliile cu o precizie monstruoasă: transpiraţia scurgându-se în valuri pe fruntea şi tâmplele lui Bagatos, rujul gros, supraabundent, care depăşea conturul Ioanei, rânjetul alb, orbitor al lui Ştefan Bănică Jr. care împărţea acum, din nou, autografe, faţa congestionată, cu ochi exoftalmici a tatălui concurentei din Constanţa, ninsoarea de confetti de la masa concurentei din Timiş, faţa descompusă, cu machiajul distrus de lacrimi a concurentei din Cluj, mâinile umede şi lipicioase ale mamei concurentei din Dolj, de care se lipiseră mătăniile, ţâţele uriaşe, tresăltând ale Alessiei Gorobăţ, ochii

goi şi trişti ai fetelor rămase pe scenă care nu-şi auziseră numele strigat, mâna propriei ei mame cu paharul de şampanie ridicat, pietrificată ca un braţ de statuie, într-o poziţie grotescă, nefirească. Până la urmă, toţi reprezentau nişte detalii pentru camera de filmat. Nimic altceva. Îi era imposibil să reconstituie întregul.

Deodată, feţele celor din juriu, chipurile prezentatorilor şi ale invitaţilor din public, inclusiv figura mamei începură să devină tot mai fluide. Un curent puternic în sală zgâlţâi candelabrele, hainele fluturară şi se desprinseră, machiajele se amestecară şi se întinseră pe feţe, chipurile se scurseră şi se topiră într-o masă informă. La picioarele Hannei rămase un maldăr de haine, iar sala – pustie.

– Sunteţi toţi nişte Zombie, nişte măşti, nişte costume! Niciunul dintre voi nu are suflet! strigă Hannah şi-şi azvârli coroana de Miss, apoi o luă la fugă spre cabina de machiaj.

Mama Hannei privi scena pierdută, fără să înţeleagă. Rămase încremenită o vreme care i se păru nesfârşită, doar buzele i se mişcau în gol, fără a putea articula vreun cuvânt. Ar fi vrut să o strige pe Hannah, dar nu reuşea. Parcă fusese metamorfozată într-o omidă, iar coroana de Miss căzuse peste ea şi o strivise înainte să apuce să se transforme în fluture. În cele din urmă, cu privirea rătăcită, clătinându-se, căzând şi ridicându-se, se târî spre cabina unde se refugiase Hannah.

Uşa cabinei era închisă. Mama Hannei o privi ca prin vis, fără să îndrăznească să se apropie. Nimic nu mai părea ca înainte, nimic nu i se mai părea real, toate obiectele şi fiinţele arătau contorsionat şi sălbatic ca nişte pete stridente de culoare împrăştiate brusc, haotic în tablouri cubiste. Fiare adulmecând,

cucerind spaţiul geometrizat, ordonat cu ghearele lor ascuţite şi cu colţii însângeraţi.

Oare ce se întâmplase? Nici nu apucase să atingă coroana de aur. Tânjise, ah, tânjise atât de mult după ea. Galbenul aşteptării înfrigurate din nopţile sticloase de decembrie, pe aleile şerpuite şi ascunse. Lumina halucinantă şi irezistibilă a neoanelor prin care se cern fatal fluturii de zăpadă. Aurul templului japonez de la Kyoto. Aurul medaliilor olimpice. Aurul coroanei de Miss. Aurul Hannei. Aurul ei.

Şi acum, ce mai rămăsese din toate astea? Nu îşi dorise decât ca Hannah să fie specială, să reuşească în viaţă, să fie prima, să fie o vedetă. Şi făcuse tot ce-i stătea în puteri pentru a-şi atinge scopul. Şi îl atinsese. Şi atunci de ce se simţea atât de departe de succes? De ce-şi simţea sufletul golit ca ceaşca ei de cafea de dimineaţă, murdară de zaţ, pe care o abandonase în chiuvetă? De ce percepea lumea prăbuşindu-se în haos? De ce se i se părea că Hannah e acum mai departe ca niciodată, undeva parcă pe altă planetă, privind superior la lumea ei aflată în descompunere, urmărind-o cu ochi necruţători chiar pe ea cum este devorată şi înghiţită lent, dar implacabil, bucată cu bucată, până la ultima celulă vie de această gaură neagră fără întoarcere?

Ce făcea acum Hannah? Râdea de ea? De sfârşitul viselor ei? De disoluţia lumii ei? Se opri o clipă să asculte. Dar, din spatele uşii încuiate, nu, nu se auzeau râsete, nici măcar chicoteli. Hannah plângea înăbuşit, cu sughiţuri. Plângea singură, în cabina de machiaj, strângând probabil în mână ambalajul acela stupid şi ferfeniţit de bomboană Rafaello.

Mama Hannei îşi simţi deodată obrajii arzând. De ruşine. O ruşine cumplită şi sfâşietoare. De ruşine că o obligase să ţină

cură, să-şi facă implanturi de silicon, să-şi vopsească părul platinat şi să-şi pună lentile de contact violet, să meargă pe tocuri şi să se machieze, să apară în reclame, să participe mereu la concursuri, şedinţe foto şi castinguri obositoare, să-şi cumpere numai păpuşi Barbie şi să nu mai aibă alte jucării, să nu se amestece cu alţi copii, să-şi neglijeze şcoala, să-şi monitorizeze mereu timpul şi stilul de viaţă ca să ajungă o vedetă adevărată. De ruşine că crezuse că o poate transforma pe Hannah într-o fiinţă originală, specială, cu o personalitate puternică, o campioană, când Hannah era deja aşa, în mod natural. De ruşine că nu mai schimbase o vorbă cu Hannah, în afara programului şi rutinei zilnice, de când era la grădiniţă. De ruşine că nu o mai îmbrăţişase şi n-o mai mângâiase cu adevărat pe Hannah de când era un bebeluş.

Mama se apropie cu paşi timizi de uşă, bătu uşor şi apoi intră în cabină. Hannah întoarse spre ea chipul plâns, cu machiajul întins pe faţă. Îi era teamă să nu o rănească săgeţile de gheaţă din ochii mamei. Dar, surprinzător, ochii mamei scânteiau ca două flori albastre de cactus de pe planeta Gliese. Chipul Hannei se lumină. Mama se repezi la ea şi o strânse în braţe tare, aproape să o sufoce:

– Îmi pare rău, iartă-mă, Hannah, spuse ea printre hohote de plâns. Te iubesc, Hannah.

– Şi eu te iubesc, mami, răspunse Hannah, lipindu-se de ea şi adăpostindu-se la pieptul ei ca-n vremurile de altădată, când era doar un bebeluş.

OBAMA DOAR LATRĂ, NU MUŞCĂ!

Acum câteva săptămâni, s-a întâmplat ceva banal, ceva care face parte din experienţa de viaţă a oricărui bucureştean adevărat. Specificul local. Fi-miu, Alex, a fost muşcat de un câine. Pe stradă? Nu, chiar la intrarea în şcoala de muzică, în timp ce se ducea la ora de teorie. Câinele l-a atacat brusc, în timp ce urca treptele şcolii, aşa că nu a apucat să se sperie înainte. Abia după. Acum, de fiecare dată când vede un câine, fuge mâncând pământul. Exact de asta mă temeam: el, un mare iubitor de animăluţe, să ajungă să se teamă de câini. Şi nici nu vrea să mai audă de şcoala de muzică.

Acasă, nu lăsăm problema nedezbătută, vedem apoi dacă putem rezolva ceva. Discut cu copilul, clarificăm împreună că nu e de vină câinele, el fiind doar un biet animal care-şi apără teritoriul, ci oamenii care i-au permis să stea acolo. Doar nu o să responsabilizăm câinele pentru asta. Atunci pe cine? Păi să-i luăm la rând, de la portar la primar. Scriu o reclamaţie pentru doamna directoare şi ne apucăm să facem investigaţii la şcoală. Doamna profesoară de pian a lui Alex e speriată, spune că şi pe ea au mârâit-o nişte câini, că au mai fost şi alţii muşcaţi şi că nimeni nu face nimic. Un

bunic vine la şcoală cu bâta. După ea, pot fi şi cinci-zece câini în şcoală. Un alt domn profesor ne atrage atenţia că un câine nu muşcă niciodată degeaba: câinele simte, poate că lui fi-miu i-a fost frică. Alex repetă că nu i-a fost frică deloc (pentru că totul s-a întâmplat prea brusc şi s-a trezit cu câinele înfipt în picior). Abia acum îi este. Şi nu mai vrea să meargă la şcoală. Un portar declară că numai unii câini sunt agresivi din cei cinci pe care-i ştie acolo în şcoală. Alt portar ne confirmă că a fost şi el victimă, poate chiar a câinelui care l-a muşcat pe Alex, dar nu sunt cinci, sunt trei. O căutăm pe doamna directoare, nu o găsim şi, în lipsa ei, ne ducem la administrator. Bună idee, administratorul ştie mai multe detalii. De fapt, sunt patru câini: doi fraţi, Al Gore (maro) şi Obama (negru, bineînţeles), Michelle (soţia lui Obama) şi o altă căţeluşă, fără nume săraca, ce-i dă târcoale lui Obama şi ea. Se pare că Al Gore şi Obama, culmea, au stăpân: o tanti de la minimarketul de lângă şcoală. Le dă drumul noaptea şi dimineaţa, teoretic, îi pune în lanţ. Doar teoretic. Michelle a ajuns în familia lui Obama prin alianţă. Mâine-poimâine şi puii lor or să fie acolo – tot în şcoală, evident. Poate şi ai căţeluşei fără nume care se ţine după Obama. Mai aflăm un amănunt important: administratorul nu crede că Obama şi Michelle sunt periculoşi, chiar dacă mai latră ei, dar ne avertizează că Al Gore e rău: l-a atacat şi pe el, şi pe portar.

Aşadar, mergem la minimarket la tanti pentru recunoaşterea infractorilor. Fi-miu nu prea vrea să-i revadă, dar îl asigur că vor fi legaţi când va face identificarea. Tanti ne primeşte cu un zâmbet larg şi ne mărturiseşte că nici ea nu ştie ce să mai facă cu Al Gore. Nu o ascultă deloc. Obama e

mai cuminte, săracu'. Michelle nu e a ei, e bagaboantă şi, contrar vorbelor administratorului, muşcă. A muşcat-o chiar şi pe ea. O ştie şi pe cealaltă căţeluşă care-l curtează pe Obama, dar se pare că nu e singura admiratoare. A mai văzut şi alte căţeluşe disperate după Obama. Deci, în şcoală, trebuie să fie o haită întreagă.

Şi acum, marea confruntare! Alex rămâne încremenit la intrarea în curte, în timp ce tanti ne linişteşte că băieţii sunt legaţi. Obama doarme liniştit, în schimb Al Gore ţâşneşte din coteţ lătrând furibund, cu bale la gură şi ochii injectaţi. Alex tresare şi face un pas înapoi. Nici urmă de îndoială, Al Gore l-a muşcat. Tanti confirmă şi ea: „Al Gore e rău. V-am spus că nu-i cuminte, nu ştiu ce să mă mai fac cu el". Tanti ne promite să-l pună pe Al Gore în lanţ de seara (imediat după ce-şi face nevoile) şi să-l ţină legat în timpul zilei, când sunt copiii la şcoală. Noi mulţumim şi apoi cumpărăm nişte ţigări şi chipsuri de la minimarket ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. La urma urmei, am identificat vinovatul: Al Gore, cine altminteri? Iar tanti ne jură că-l va supraveghea foarte strict.

Fumând şi ronţăind chipsuri, plecăm de la minimarket frământaţi de întrebări metafizice. Oare câţi câini trebuie să fie într-o şcoală: 1, 2, 3, 4, 5 sau mai mulţi? Cum vor evolua relaţiile în familia lui Obama şi Michelle şi cât o să crească haita din şcoală? Să le permitem accesul doar celor cuminţi şi studioşi ca Obama sau şi celor mai obraznici şi violenţi ca Al Gore, în speranţa că educaţia o să-i îndrepte? Oricum, tot am aflat ceva. Al Gore e rău. Feriţi-vă de el! Şi, o veste bună: Obama doar latră, nu muşcă!

PROFUL, BINGO, SATUL ŞI ORAŞUL. O POVESTE DIN ESTUL SĂLBATIC

I

Prin fereastra întredeschisă, cu perdelele rupte fâlfâind în vânt, pătrundea o fâşie anemică din lumina şi aşa bolnavă, putredă a dimineţii. Lumina cerşetoare, provocatoare şi iritată din ochii unui câine vagabond, lumina spectrală, prăfuită, deşertică a craterelor de pe străzi, lumina ameţitoare, jilavă a gropilor de gunoaie, lumina violentă şi hipnotizantă a vitrinelor de supermarket, a reclamelor stradale şi a maşinilor metalizate, lumina cenuşie a cartierelor de blocuri comuniste, lumina frisonantă a unui cimitir din care cadavrele au evadat şi au dezlănţuit o orgie.

În somn, Titus strângea puternic între pulpe ultima bucăţică din cearceaful mototolit, gata să cadă din pat, iar buzele sale se lipiseră inconştient de urma de ruj de pe pernă, sorbind-o cu nesaţ. Alarma de la buturuga de telefon mobil Nokia (căruia îi căzuse capacul şi i se decoloraseră cifrele/literele până la imposibilitatea de a fi recunoscute de altcineva în afară de Titus) sună strident, destrămând mirajul. Titus se

întinse, prefăcându-se că n-a auzit-o, trăgând de timp şi răsfăţându-se. Căscă, se întoarse spre perna alăturată, o atinse uşor şi şopti: „Leni…”. Apăsă mai tare perna, tresări şi se ridică într-o rână. „Leni?” Deschise larg ochii, iar colţurile gurii (destinse până adineauri într-un zâmbet) coborâră. Oftă, mângâind totuşi cu vârful degetelor conturul urmei de ruj de pe pernă. Nu vroia să se dea jos din pat, şi-ar fi dorit să fie absorbit de urma de ruj şi să rămână acolo protejat şi fericit ca un fetus în placentă.

Din fotografia de pe măsuţă, Leni părea că îi făce semn cu mâna. Oare de ce o vedea mereu luându-şi „la revedere” sau, uneori, ca acum, ştergând-o fără urmă (mă rog, cu excepţia urmei de ruj de pe pernă)?

Evită să se uite pe fereastră pentru că nu ar fi văzut decât blocul înalt, masiv, cenuşiu de vizavi. Imaginea asta îl apăsa, îl făcea să se sufoce. Se ridică din pat lent, întinzându-se de câteva ori mai înainte, şi-şi târşâi picioarele până la baia fără faianţă, cu pereţi jilavi, cu tencuiala căzută şi pe deasupra inundaţi de apa venită de la vecinii de sus. Din ţeava ruginită a chiuvetei picurau încet stropi de apă maroniu-gălbuie cum nu mai văzuse din copilărie, de pe vremea lui Ceaşcă. În chiuvetă şi pe covoraşul cu elefănţei roz, cu urechile şi trompele găurite de ţigări stinse se zăreau câteva fire de păr roşcat. Pe marginea chiuvetei era un pieptene micuţ, argintiu, cu un smoc de păr roşcat. Titus scoase smocul de păr roşcat din pieptene şi vru să-l arunce în vasul de toaletă, dar, dintr-odată, se răzgândi şi, mângâindu-l uşor, îl puse într-o casetă bleu din dulăpiorul alb de lângă oglindă.

Gata îmbrăcat de plecare (cu blugii tociţi şi cu cămaşa albastră de pe scaunul din dormitor), Titus se duse val-vârtej

la bucătărie, scotoci prin sertare, luă un ibric, îl umplu cu apă şi-l aşeză pe aragazul deschis la foc mic. Între timp, căută din nou febril prin sertare, dar găsi numai pungi goale de cafea pe care le aruncă la coş una câte una. Se întoarse grăbit în dormitor, se repezi la pachetul de ţigări de pe măsuţă, observă că e gol şi se duse să-l arunce la coş la bucătărie. În zăpăceala căutării, Titus fu cât pe-aci să dărâme calculatorul vechi Pentium (cu monitor CRT voluminos) de pe măsuţa din bucătărie.

Deodată, văzu o ceaşcă de cafea aşezată în echilibru instabil chiar pe monitor, iar alături de ea un creion verde dermatograf şi un bilet scris cu litere strâmbe pe un şerveţel: ”*Sorry*! Ultima porţie de cafea!”. Titus izbucni în râs. Apoi, cu tandreţe, îşi apropie încet ceaşca de cafea de gură, lipindu-şi buzele de urma de ruj de pe margine. Vru să bea restul de cafea din ceaşcă, însă se înecă imediat cu zaţul şi se strâmbă din cauza amărelii. Dădu pe gât repede un pahar cu apă (maroniu-gălbuie) de la robinet. Se uită apoi la ceas şi, alarmat, îşi trase ghetele în picioare şi aleargă în dormitor să-şi ia servieta în care îndesă teancul de lucrări corectate cu roşu de pe masă.

Ieşi din apartament în grabă, o salută pe o vecină ieşită să ducă gunoiul la ghenă, dar aceasta nu-i răspunse. Vecina, o femeie în vârstă cu părul ridicat într-un coc foarte înalt (ca tortul miresei sau ca al doamnei Simpson din desenele animate), brăzdat de bigudiuri lucitoare, multicolore, îmbrăcată în capot şi târşâindu-şi picioarele umflate de varice în nişte şlapi roz bombon enormi, cu talpa desprinsă, îşi ducea tacticoasă şi impasibilă coşul uriaş spre ghenă, fără să observe nimic în jur.

Titus se pregăti să intre în lift, dar mai întâi citi noul mesaj de pe uşă, scrijelit probabil de unul dintre elevii săi

studioşi: „I-a de la Băsescu. Sugi pula mue”. Ăsta era un mesaj scrijelit. Dar mai era şi un bilet (de hârtie, scris de mână) lipit pe uşa liftului cu scotch: „NU m-ai face-ţi mă golani miserie ân lift, nea-ţi ânbolnăvit din cauza la sticle ţigare siringe scuipat borîtura! NU m-ai arunca-ţi nimica că chiem miliţia, face-ţi curat cu linba şi plăti-ţi amendă!”. Titus râse. Nu prea avea chef să intre în lift, dar era târziu, nu-şi mai putea permite să întârzie. Până la urmă, se hotărî şi intră în lift, iar acesta hurui îngrozitor. În timp ce liftul cobora, Titus îşi aranjă părul şi-şi îndreptă gulerul cămăşii, uitându-se în ciobul din oglindă rămas pe baricade în ciuda atacurilor repetate ale „golanilor”.

Ieşit din bloc, Titus intră în grabă pe o străduţă lăturalnică, ascunsă printre blocuri şi se îndreptă către o maşină albă, veche (dar, în fine, în zilele noastre se poate spune că e de colecţie!), destul de curăţică şi bine îngrijită, o Dacie Break. Câţiva câini vagabonzi, în ciuda aspectului lor spectral, îl lătrară cu putere, arătându-şi colţii. Titus deschise maşina, se aşeză la volan, porni motorul, introduse – la a şaişpea încercare – maneta schimbătorului de viteză într-a-ntâia, dar auzi, deodată, o pârâială nu tocmai încurajatoare, din păcate, destul de familiară. Se dădu jos din maşină şi verifică pneurile. Da, aşa cum se aşteptase, maşina avea pană la roata stângă din spate.

„Iar a scos Gică ventilul!… S-o fi ofticat că i-am luat locul de parcare. Parc-ar fi al lui, moştenire de la mă-sa… Nici măcar nu plăteşte pentru el!” bombăni el.

Se uită apoi la ceas. Ah, mai bine nu ar fi făcut-o! Intrase în panică. Nici nu mai vedea bine. Pentru o clipă, imaginea îi apăru alterată: totul se vedea răsturnat – oamenii cu capul în jos şi picioarele-n sus, alergând şi foindu-se brownian, încoace

şi încolo, tot mai alert şi mai haotic, până la amestecarea lor completă într-o pastă informă, maroniu-gălbuie, scuipată în chiuvetă la clătire de Bucureştiul matinal, ameţit şi abulic.

Titus închise ochii. Îşi imagină o pajişte uriaşă, necosită, plină cu flori de nu-mă-uita, invadată de o lumină proaspătă, în care Leni, goală, îi zâmbea şi-i făcea semn cu mâna (nu de „Pa" ca-n fotografia de pe măsuţă, ci de „Bună! Hai, vino-ncoa!"). Dar era târziu. Făcu un efort să se smulgă din vrajă. Deschise ochii şi se dezmetici. Un autobuz tocmai oprise vizavi în staţie.Traversă în goană printre maşini, aleargă după el şi reuşi să se urce din mers pe scara ticsită de oameni, pe a doua treaptă. O cucoană furioasă de pe prima treaptă îl izbi sistematic cu umbreluţa, dar Titus rezistă eroic, ca un fachir pe sticlă, fără să-şi piardă zâmbetul şi echilibrul.

Liceul vechi, de mult timp nerenovat, cu un aspect bacovian (de „cimitir al tinereţii") îl aştepta – cu aceleaşi uşi masive închise şi aceiaşi portari acri şi plictisiţi, rezolvând încontinuu integrame, mestecând seminţe şi scuipând cojile. Un liceu având culoare înguste, întunecoase, labirintice, parcă nesfârşite.

Titus suspină şi intră cu inima strânsă pe o uşă albă pe care scria „Cancelarie". Uşa scârţâi puternic. Într-o sală slab luminată, la o masă lungă câţiva profesori îşi desfăşurau micile ritualuri matinale. Într-un colţ, în stânga, unul citea absorbit ziarul şi aproape că dispăruse sub el. În capăt, trei doamne îmbrăcate în taioare ponosite şuşoteau îngrijorate. În dreapta, în alt colţ, o domnişoară cu o figură pământie şi cearcăne adânci fuma cu un aer plictisit o ţigară, scuturând-o absent în scrumieră. Titus îi salută pe toţi cu o voce spartă şi impersonală:

– Bună dimineaţa.

Nu-i răspunse decât profesoara cea tânără şi uscăţivă care fuma în dreapta, în colţ (cu o voce stinsă, din altă lume):

– ’Neaţa, Titus.

Titus se aştepta să apară în curând zombie, fantome, monştri sau măcar Scoobie Doo în încercarea sa de a rezolva misterul liniştii apăsătoare din cancelarie. Din fericire, se sună de intrare şi Titus răsuflă uşurat. Se semnă în condică, luă repede catalogul şi, uitându-se în fugă la ceas, aleargă spre sala de curs.

O luă înainte pe culoarul îngust şi întunecos, cu portrete de scriitori pe pereţi. Mai multe grupuri de elevi stăteau pe hol, deşi se sunase de intrare. În faţa sălii 2 de la parter se afla un grup mare de elevi: unii fumau, doi tineri îndrăgostiţi se sărutau şi se pipăiau, alţii vorbeau de zor la mobil sau stăteau pe chat. Nimeni nu-l salută, nimeni nu păru să-l observe. Titus îi întrebă:

– De ce nu sunteţi în clasă? N-aveţi oră?

Unul dintre elevi îi răspunse, trăgând din ţigară şi suflându-i fumul în nas:

– N-a venit profa…

– Dar cu cine aveţi? se interesă Titus.

– Cu doamna Clarisa Lernea, zise elevul, scoţând pe nări nori groşi de fum.

– Poate Le-nea! comentă un alt elev.

– Probabil că testează un nou salon de cosmetică, interveni o fată nu tocmai străină de un astfel de loc şi care ştia ce vorbeşte, după felul în care era aranjată, coafată şi machiată.

– Dacă nu te-a luat pe tine pe post de consilier, o tachină unul dintre colegi.

– Tot degeaba, că-i babă! Când te gândeşti că are vreo… 30 de ani! spuse fata îngrozită.

Titus făcu un gest de lehamite, se mai uită o dată la ceas şi se îndreptă spre sala 3 de alături. Înainte de a intra în clasă, cu mâna pe clanţă, mai privi o dată holul: în faţa multor săli, grupuri-grupuri de elevi... „fără număr, fără număr" îşi pierdeau vremea pe hol. Parcă erau mai mulţi afară decât în clase. Oricum, în semiîntunericul destul de lugubru, aduceau o pată de culoare exotică, semănau cumva cu Marea Barieră de Corali din nord-estul Australiei.

La oră, unii elevi deja plecaseră sau nu veniseră deloc (rândul din mijloc, format preferenţial din băieţi, era aproape gol), iar cei rămaşi se dedicau unor activităţi mai antrenante decât istoria precum plimbatul de la o bancă la alta, bârfele directe sau on-line, pe reţelele de socializare, fumatul, vorbitul la mobil sau trimiterea de SMS-uri. Cei mai studioşi îşi făceau temele la matematică, la informatică sau la engleză. Doi tineri se pupau şi se pipăiau imperturbabil în prima bancă şi nu se simţiră deranjaţi nici atunci când Titus scoase în glumă o cutie de prezervative pentru a le oferi, protector, tinerilor îndrăgostiţi.

Titus încercă să ignore indiferenţa afişată ostentativ şi să-şi desfăşoare ora. Trase aer adânc în piept şi începu să vorbească despre Mihai Viteazul, străduindu-se să demonteze mitul Unirii de la 1600 şi să-l înlocuiască cu varianta mai plauzibilă a cuceririi (glorioase, ce-i drept, a Ţărilor Române) sau a „pohtei ce-am pohtit-o". La sfârşit, după mai multe tentative de interacţiune cu clasa, avu impresia că singurul care-l ascultase fusese însuşi Mihai Viteazul, din tabloul de pe perete, care-l privea acum cu un aer uşor contrariat şi ironic.

***

Titus părea iremediabil prizonier în „roata veveriţei”, aşa cum auzise odată la o conferinţă MLM la Marriott, la Herbalife, unde-l invitase o colegă profesoară cu intenţia generoasă de a-l face milionar peste noapte. După prezentarea spectaculoasă a afacerii-minune şi fără niciun fel de riscuri, după aplauzele prelungite pentru liderii de succes care defilau pe scenă şi după infuzia de gândire pozitivă americană într-un cadru somptuos şi festivist, Titus ajunsese acasă şi mai obosit ca de obicei şi simţise că-i vine să vomite.

Nu, marketingul în reţea nu reprezenta o soluţie pentru el. Însă ce perspective de evoluţie îi oferea activitatea sa profesională? Timpul trecea, iar la liceu nimic nu părea să se schimbe. În pauză, la cancelarie, lumea vorbea numai de bani, de criză sau se plângea, pur şi simplu, de condiţia mizerabilă, demnă de dispreţ a profilor de astăzi din România. Degeaba încerca Titus la început să schimbe subiectul, pomenind de vreo nouă carte, film sau terasă, lumea se făcea că n-aude sau se enerva de-a dreptul, căci cine avea bani pentru aşa ceva pe timp de criză, iar discuţia revenea, invariabil, la bani şi la criză, aşa că Titus se retrăgea tot mai des singur într-un colţ şi fuma, protejat în mod inefabil de rotocoalele de fum ale Înţelepciunii (sau mai bine zis ale Geniului Neînţeles) ca Domnul-Omidă din „Alice în Ţara Minunilor”.

Ziua de salariu era, într-devăr, una dintre cele mai degradante experienţe: când trebuia să semneze fluturaşul de salariu, se înroşea, i se tăia răsuflarea, iar mâna îi tremura. De ce mai trebuia să semneze pentru aşa rahat de bani care nu-i ajungeau nici să plătească chiria (chit că-şi completa veniturile

cu meditaţii la engleză şi la română, că istoria nu mai interesa pe nimeni)? De-abia îi acopereau ţigările şi benzina. Făcea şi asta parte din procedura sistematică de umilire?

La oră, din păcate, atmosfera nu era mai entuziasmantă ca în cancelarie: elevii continuau să vorbească la mobil, fumau în clasă, se sărutau şi se pipăiau, iar cei mai serioşi şi mai activi foloseau ora de istorie pentru a-şi face tema la engleză, matematică sau informatică (şi Titus nu îndrăznea să-i deranjeze).

Directorul nu era nici el dintre cei mai populari. Profii îl suspectau că-şi dobândise funcţia prin alte merite decât cele profesionale. Poate apelase la aceeaşi fabrică de diplome, „MANGa cum laude" ca şi „dottore" Ponta. Oricum, se putea spune că directorul era mai curând implicat în campanii politice decât în conducerea liceului. Preferau să-l ştie plecat, decât la birou. Ar fi optat pentru o întâlnire de gradul trei cu o creatură de pe Marte decât să intre în biroul directorului sau să ia parte la o şedinţă. Cu siguranţă, extraterestrul s-ar fi comportat mai uman.

Şeful îi tiraniza pe profii tineri şi, dintre ei, îndeosebi pe Titus, bătându-şi joc de îmbrăcămintea sa modestă şi, totodată, neregulamentară, de aerul său de puşti care-l putea face uşor de confundat cu elevii, de incapacitatea lui de a se impune în faţa copiilor. Totodată, directorul îl atenţionase că părinţii copiilor s-au plâns în şedinţă că Titus îi suprasolicita la materia lui, nemailăsându-le timp pentru ce e important, adică pentru matematică, informatică şi engleză. Îi spusese chiar tranşant să „o lase mai subţire" cu materia lui, că în ziua de azi nu mai contează istoria.

La fiecare şedinţă sau chemare în biroul directorului i se părea că plonjează din „Matrix”-ul înşelător, deprimant, dar suportabil al cancelariei drept pe scaunul de tortură al agentului Smith. Ori că pendulul Inchiziţiei coboară spre el lent, dar implacabil, tot mai aproape, gata să-l sfâşie, ca-n „Puţul şi pendulul”. Sau că este un fluture răstignit în faţa păianjenului ca-n „Orbitor”, privindu-şi călăul în ochi, în acelaşi timp paralizat de groază şi fascinat de propria sa execuţie.

***

Gâfâind, cu faţa congestionată, Titus făcu slalom printre elevii de pe culoar până la cabinetul medical. Ajuns în dreptul său, deschise uşa zgomotos, fără să mai bată, trântind-o de perete. Cu siguranţă, Leni avea să se bucure să-l vadă. Se angajase cu o lună în urmă la acelaşi liceu unde preda şi el, acum puteau fi mai mult timp împreună. O găsi aranjând în glastră un buchet de orhidee imperiale. Pe măsuţă era şi un carton plin cu prăjituri Diplomat (dintre care una era mâncată pe jumătate) şi un pachet de cafea Jacobs Alintaroma cartonat, de 500 g. Titus o strigă, dar ea nu-i răspunse. Continua să aranjeze orhideele în vas. O privi câteva momente în tăcere: i se părea că e şi ea o orhidee înaltă, elegantă şi mlădioasă. Apoi se apropie de ea şi încearcă să o sărute pe gât, dar ea nu se lasă. Întorcându-i spatele, Leni îi aminti de ziua ei onomastică, „Sfinţii Constantin şi Elena”. Titus se simţi un pic jenat şi încercă să bolborosească nişte scuze, dar Leni îi spuse:

– Nu-i nimic, noroc că au alţii grijă de mine. Sunt mulţi care mă apreciază, nu ca tine. Chiar şi directoru’. Poate ar fi

chiar mai bine să aibă doar alţii grijă de mine, se pare că nu mă pot baza niciodată pe tine. Ţie nu-ţi pasă.

Seara, venind de la liceu, Titus se hotărî să se ducă la prietena lui s-o împace, fără a-i spune nimic, pentru a nu strica surpriza. Traficul era însă imposibil. În fiecare intersecţie cronometra cel puţin o jumătate de oră de aşteptare, iar mulţi claxonau, încercând să depăşească pe roşu coloana. Un şofer nervos, care nu mai avea răbdare să stea la stop, chiar îl tamponă uşor în spate, dar Titus nu mai părea în stare să recepţioneze impactul. Transpiraţia îi curgea în valuri, iar mâinile înfierbântate şi umede îi alunecau de pe volan. Se sufoca. Încercă să-şi ocupe timpul numărând maşinile de la stop, dar asta îl angoasă şi mai tare. Când ajunse în sfârşit pe strada lui Leni, strigă „Yeah!”şi se bucură, dar nu pentru mult timp.

Urma aventura căutării unui loc de parcare. Se învârti timp de trei sferturi de oră pe străduţe minuscule pe care nu putea să treacă nici măcar o maşină pe un singur sens din cauza celor parcate pe lateral, dar pe care se încăpăţânau să intre şi autoturisme venite din sens opus. I se păru că dă înainte şi înapoi de nenumărate ori, fără a avansa câtuşi de puţin. În plus, locurile aparent libere erau ori numerotate şi concesionate altor şoferi, ori, pur şi simplu, curţi şi garaje unde scria mare „NU PARCAŢI!”, uneori în asociere cu „CÂINE RĂU!”, de parcă ar fi existat o corelaţie. Îi veni să plângă de furie şi neputinţă, dar nu mai avea energie nici pentru asta. Până la urmă, deşi ştia că Supercom ridica maşinile aflate în faţa blocului lui Leni, chiar dacă nu incomodau circulaţia, nici nu se aflau pe trecerea de pietoni, strânse din dinţi şi lăsă bătrâna Dacie chiar acolo, la intrare,

pe avarie, cu un bilet cu numărul său de telefon mobil sub ştergător, în caz de nevoie. Se făcuse nouă seara, poate că la ora aia nu mai ridicau maşini. Se rugă încetişor să nu apară Supercom ca să ridice maşina, doar nu stătea mai mult de o jumătate de oră şi, oricum, lăsase bătrâna Dacie pe avarie.

Din fericire, problema florilor pentru Leni se rezolvă imediat: exact la intrarea în bloc se afla un chioşc de florăreasă. Titus alese iute un buchet mare de flori de câmp (albăstrele, margarete şi garofiţe din care mama îi făcea coroniţa de premiant în copilărie). În drum spre lift, le mirosi, prima oară fără să simtă nimic. Puţea mai curând a ghenă, dar ăsta era parfumul natural al celor mai multe blocuri bucureştene. Auzi huruitul familiar al liftului. Văzu ciobul de oglindă din lift – la fel ca acasă. Parcă era un pic mai bine, trebuia să facă eforturi să-şi revină. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă cu un şerveţel, privindu-se în ciobul de oglindă şi mai mirosi o dată buchetul. Dintr-odată, văzu dealuri line înlănţuindu-se şi o pajişte uriaşă plină cu flori şi fân necosit unde el şi Leni făceau dragoste. Închise ochii şi zâmbi.

Sus, la etajul 8, Titus pregăti din timp cheia şi deschise uşa cu o mişcare sigură şi, în acelaşi timp, delicată. Vroia s-o surprindă pe Leni. Poate făcea chiar acum o baie cu spumă, cu un pahar de şampanie alături şi o lumânare parfumată aprinsă, şi avea să-l invite şi pe el în cadă. Dar la baie nu era nimeni. Titus intră tiptil în dormitor. Surpriza pe care i-o pregătise Leni era mult peste aşteptările lui! În lumina intensă şi brutală a plafonierei din dormitor, chiar în dreptul ferestrelor fără jaluzele, o văzu pe Leni în genunchi, pe covor, cu penisul directorului în gură. Titus privi scena paralizat, minute în şir,

parcă la nesfârşit, ca fluturele răstignit în pânza păianjenului. Florile îi căzură din braţe, risipindu-se pe covor.

– Aştepţi să-ţi vină rândul? întrebă directorul cu un rânjet satisfăcut şi necruţător care-l curentă.

Titus făcu eforturi supraomeneşti să se smulgă din fascinaţia morbidă a fluturelui răstignit şi să reacţioneze. I se tăiaseră picioarele şi avea senzaţia că se sufocă. Cu greu, împleticindu-se şi călcând pe florile risipite pe covor, fără să rostească un cuvânt, reuşi să se târască afară din dormitor. Tulburat ca niciodată, se aşeză pe scări ca beţivii, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi suspinând. Îşi aprinse ţigara invers şi o stinse imediat. Luă apoi o nouă ţigară şi o fumă pe jumătate, tresărind înfrigurat, chiar acolo pe scări. O stinse pe mâna lui stângă, privind ca prin vis urma roşiatică, fără să simtă aproape nimic. Era încă în stare de şoc, pur şi simplu, nu-i venea să creadă.

Afară, altă surpriză! Maşina nu mai era la locul ei. Supercom o ridicase. La început, Titus se gândi să o lase acolo, nu mai avea chef de nimeni şi de nimic. Apoi, pe măsură ce-şi aduna puterile, realiză că taxa plătită urma să fie mult mai mare dacă nu îşi recupera maşina imediat. În plus, acum se simţea în stare să riposteze, era gata chiar să facă scandal. Titus chemă un taxi şi merse până în afara Bucureştiului, în Afumaţi, unde-şi avea sediul Supercom. Plăti taxiul şi se duse apoi la casierie pentru a achita taxa pentru maşină. Toată furia şi toate umilinţele acumulate răbufniră acum. Făcu reclamaţie în scris, dar şi verbal, foarte vehement, susţinând că nu este corect să fie ridicate maşini care nu inoportunează traficul atunci când nu este oferită o alternativă – alte locuri de parcare (iar în

Bucureşti, se ştia, nouă autoturisme se luptau pentru un singur loc de parcare), taxa este prea mare (550 lei), iar sediul Supercom greu accesibil pentru şoferi. În plus, preciză că Dacia fusese parcată în faţa blocului, unde nu incomoda traficul şi lăsată pe avarie, împreună cu datele de contact ale şoferului. Atunci când vorbi de posibila funcţionare ilegală a firmei (despre care citise în presă), Titus ridică tonul acuzator. Unul dintre angajaţii firmei se repezi la el şi-l împinse, înjurându-l. Titus se lovi de perete şi căzu. Când se ridică, ceru să refacă reclamaţia, pentru a include în ea comportamentul nedemn şi agresiv al angajatului Supercom. Plăti apoi taxa în scârbă şi luă maşina. Era mai zgâriată ca înainte.

Locul său de parcare preferat de la bloc, din fericire, nu fusese ocupat, dar, când coborî din maşină, se trezi împresurat de câinii vagabonzi care îl priveau cu ochii injectaţi şi colţii ridicaţi, mârâind şi lătrând. Unul dintre ei se aruncă asupra lui, îl azvârli la pământ şi-i sfâşie faţa cu colţii săi ascuţiţi. Titus nu simţi atât durere, cât mai mult spaimă. Şi, cumva, senzaţia difuză că merita sau trebuia să fie devorat de câini. Dar instinctul de conservare fu mai puternic de data asta. Se luptă să scape, lovindu-l pe câine, la rândul său, cu servieta. Câinele se dădu la o parte, scheunând, iar Titus o luă la goană spre bloc. În ciobul de oglindă din lift observă două dâre de sânge şiroind pe obrazul drept. Mulţumi cerului că nu era nimeni în lift sau pe hol ca să-l vadă în ce hal era.

Acasă, se trânti epuizat pe pat. Sângele îi picura uşor pe mână, dar nu-i dădea atenţie. Nici măcar nu-şi şterse faţa. Încă nu-i venea să creadă ce se întâmplase, câinii şi Supercom nu însemnau nimic, dar Leni...! Revăzu masochist în minte de

sute de ori scena, se surprinse şi pe el asistând neputincios, dar şi un pic pervers, ca un voyeur, apoi ca o victimă care nu opune nicio rezistenţă, „aşteptând să-i vină rândul".

„I-a supt pula, iar eu m-am uitat ca bou'", repetă în neştire, gemând ca un animal castrat.

Cum îndrăznise şeful să o atingă pe Leni a lui? Leni era femeia lui şi numai a lui, nu trebuia s-o împartă cu nimeni, cu atât mai puţin cu şeful pe care îl detesta. Bizar, cum de nu observase nimic mai înainte? De când începuse aventura lui Leni cu şeful său? Ce sentimente, ce planuri, ce intenţii avea faţă de „dom' director"? Dar faţă de el? Nu-l mai iubea? Însă îl iubise oare vreodată? Indiferent de asta, de ce nu făcuse nimic, aşa ca bărbaţii? De ce nu ripostase? Simţea că moare de durere, umilinţă şi ruşine, ar fi vrut să se caşte un abis şi să-l înghită pentru totdeauna. Dar, în acelaşi timp, îi era milă de el însuşi: două lacrimi fierbinţi i se scurseră pe obraji, amestecându-se cu sângele şi sudoarea.

Toată noaptea se zvârcoli pe canapea, fără a închide un ochi. Vomită de câteva ori pe covor. Doar spre dimineaţă, când se zăriră primele raze de soare, adormi chinuit, gemând şi zbătându-se în somn. Visă tot felul de lucruri monstruoase: domnitorii coborând din portretele de la şcoală şi trăgându-l pe roată pentru desconsiderarea istoriei şi lipsa de autoritate în faţa elevilor; pe el însuşi dezbrăcat complet şi legat în lanţuri în locul maşinii în parcarea Supercom, biciuit de angajaţi, de director şi de Leni; pe Leni în chip de zeiţă Artemis virgină, asmuţind câinii vagabonzi asupra lui pentru a-l sfâşia ca pe Acteon; pe el sugând scula şefului în aplauzele furtunoase ale lui Leni şi sub privirile amuzate ale colegilor şi elevilor săi.

II

Tot weekendul Titus se zbuciumă, revăzând obsesiv ce se întâmplase şi reproşându-şi lipsa de reacţie. Duminică, pe la trei noaptea, îşi aminti brusc că a doua zi avea ore, iar el se simţea sfârşit de puteri: nu era în stare nici să se ţină pe picioare, nici să vorbească, iar capul îl durea cumplit, în ciuda analgezicelor. Şi nici nu concepea să se întoarcă acolo, să îi vadă pe Leni şi pe director. Se gândi să ceară concediu medical, dar ideea îi venise tardiv, procedurile erau complicate şi, în plus, nu-i plăcea să caute scuze şi acoperiri.

La şapte sună alarma şi Titus gemu slab, precum un animal muribund. Se chirci sub cearceaf, acoperindu-şi capul, încercând să mai amâne momentul trezirii. Alarma continua să sune tare şi strident. Se târî până la baie şi se spălă pe faţă cu apă rece. Îşi examină îndelung rănile de pe obraz şi urma de ţigară stinsă de pe mâna stângă, le pipăi, se gândi să pună pansamente, dar apoi renunţă la idee. Nu dorea să ascundă urmele dezastrului câtuşi de puţin, ar fi vrut ca toată lumea să ştie cât suferea.

– Parcă mi-aş linge rănile, ce consolare ieftină! îşi zise el. Ce bine ar fi fost să fie rănile astea şi atât! Ce uşor ar fi fost! Ce să fac însă, Doamne, cu rănile din suflet?! suspină el.

Se duse apoi la bucătărie să facă o cafea tare şi, de-abia îşi aprinse ţigara, că sună telefonul. Luă mobilul şi încercă să răspundă. Dar, nu, nu era nimeni şi telefonul continua să sune. Poate suna telefonul fix? În ultima secundă, Titus ridică receptorul. Era bunicul. Nu putea să-i închidă, nu mai vorbiseră de aproape două luni. Bunicului i se făcuse dor de

el şi vroia măcar să-l audă. Spera că o duce bine în capitală şi că e sănătos. Şi-ar fi dorit să vină în sat să predea la şcoala de acolo, doar asta fusese tradiţia familiei (cu excepţia nepotului, Titus). Da, într-adevăr, Bucureştiul oferea multe oportunităţi şi Titus preda la liceu, dar la ţară erau oameni mai primitori şi un mediu mai curat. Ce păcat, tocmai se eliberase un post de profesor de istorie la gimnaziul din sat, iar Titus l-ar fi putut prelua. Şi tocmai renovaseră casa, el şi cu câţiva nepoţi care mai rămăseseră în sat, căci cei mai mulţi erau plecaţi la muncă afară. Folosise inspirat banii obţinuţi din vânzarea terenului din Mihăileşti. Puseseră gresie lucioasă la bucătărie şi faianţă verde la baie, aveau acum şi centrală, iar pe terasă aduseseră o măsuţă cu scăunele de răchită: o plăcere, să tot stai să-ţi bei cafeaua sau... ţuiculiţa acolo, privind dealurile împădurite din zare sau… corectând lucrări.

Titus asculta ca prin vis tot ce spunea bunicul, neîndrăznind să-l întrerupă, dar fără a comenta ceva.

– La revedere, tataie! Trebuie să fug la şcoală. Multă sănătate! zise Titus, sorbind ultima înghiţitură de cafea.

Îşi puse apoi repede un tricou kaki şi eternii lui blugi tociţi şi se încălţă cu tenişii chinezeşti. În timp ce-şi studia rănile de pe obraz în ciobul de oglindă din lift, Titus începu să proceseze ce spusese bunicul. Cum ar fi fost să se ducă la ţară? Acolo, îşi amintea, cerul e albastru fără nor, fânul foşneşte, se aude zvon de talangă, iarba e înaltă şi atât de proaspătă… S-ar putea întinde pe iarbă, iar aceasta l-ar mângâia, i-ar alina rănile… Ar asculta dangătul clopotelor şi ar vedea duminica dimineaţa o mulţime de oameni îmbrăcaţi în costume naţionale în faţa bisericii, reculegându-se pentru

liturghie. Ar participa la o masă mare, întinsă în tindă, unde copiii se caţără unul pe altul, chicotesc şi îşi vâră mâinile într-un castron imens cu mămăligă şi smântână, lingându-şi degetele. Ar putea chiar să se plimbe printre bănci într-o sală de clasă invadată de o lumină caldă şi blândă, cu elevi îmbrăcaţi modest, dar cu sufletul curat, fără pretenţii, fără fiţe. Ar putea, în cele din urmă, să-şi bea cafeaua... sau ţuiculiţa la măsuţa de răchită de pe terasă, împreună cu bunicul lui, protejat de privirea şi de zâmbetul lui consolator.

Răsucirea cheii în bătrâna Dacie îl făcu să-şi întrerupă reveria. Nu era asta o imagine idilică, sămănătoristă, potenţată de propria nostalgie şi fără niciun fel de susţinere în realitate? Şi ce dacă? Mai bine să se hrănească cu vise frumoase decât cu coşmaruri reale!

Şi apoi cine mai face asta? Să plece de la Bucureşti la ţară?! Nu-i nimic, ar putea fi original, ar putea da el tonul. Ar putea lansa chiar un nou trend. Ar putea deveni un „*future-maker*”, un „*trend-setter*”! Să revenim la valorile originare, tradiţionale... Şi, la urma urmei, ce-i oferea Bucureştiul? Dispreţ, trădări, depersonalizare, demotivare, angoase, frustrare, alienare, absurd, haos, stres, mizerie, câini vagabonzi, agitaţie, poluare, trafic infernal?

Înainte de a intra în liceu, Titus se opri la intrare să fumeze o ţigară şi să-şi pregătească discursul pentru director. Era hotărât să fie demn şi să nu cedeze de data asta. Intră pe poartă palid, uşor tremurând, dar cu ochii strălucitori, indiferent cât de încercănaţi arătau. Portăreasa nici nu-l observă, ci continuă să molfăie seminţe şi să scuture integramele de coji chiar la intrare.

Doi colegi îl opriră pe hol curioşi:

– 'Neaţa! Ce s-a întâmplat, Titus? Ce-ai păţit?

– A, nimic important, un mic accident, răspunse Titus cu un zâmbet forţat.

Apoi, după ce inspiră adânc de câteva ori, intră în biroul directorului, fără să bată la uşă.

– Sunt ocupat! Nu pot să vorbesc acum! Ieşi afară! strigă directorul, fără să-şi ridice nasul din laptop şi să se observe cine intrase.

– Ţi-o suge Leni? E cumva sub birou? Pot să verific? Este interzis sexul în timpul programului, spuse Titus încet, dar ferm.

Nici nu-i veni să creadă că zisese aşa ceva. Parcă vorbea altcineva.

– Ce? se minună directorul de intrarea neanunţată a lui Titus şi de reacţia lui total neaşteptată.

Dar îşi reveni parţial şi ripostă:

– Poate nu ştii, da' aici la mine e Biroul Oval sau Oral, cum vrei să zici. Pot să fac orice când vrea muşchii mei, răspunse directorul, scărpinându-şi chelia lucioasă ca o bilă de biliard.

– Atunci îţi vei asuma şi responsabilitatea pentru ce ai făcut la fel ca preşedintele Clinton, surâse amar Titus.

– Nu ţi-e ruşine, bă, ţărane? Ce cauţi aici? Vorbeşti ca un ţăran, te îmbraci cu toate jafurile şi umbli împuţit ca un aurolac, dai buzna, mă deranjezi, nu-ţi respecţi superiorii şi perturbezi bunul mers al şcolii pentru care am făcut atâtea sacrificii! Şi habar n-ai cum să tratezi o femeie! Dacă-mi aduc bine aminte, i-ai adus lui Leni flori de câmp. Ha, ha, ha, cine

mai dă flori de câmp unei doamne de ziua ei? Şi, oricum, Leni preferă mai mult orhideele imperiale, rânji directorul, făcând eforturi să-şi revină din şoc şi să preia controlul.

Titus simţi o înţepătură în inimă: revăzu florile de câmp scuturate pe covorul pătat de spermă şi călcate în picioare. Îi veni să leşine, dar îşi adună puterile şi contraatacă:

– Ai merita să-ţi vorbesc mult mai urât, ai merita chiar să te omor, am fost un gentleman că m-am purtat aşa, nu vreau să mă cobor la nivelul tău, zise Titus, privindu-l în ochi.

– Ba te invit să cobori. Leni nu e azi la cabinet, nici sub birou şi am poftă de una mică. Mi-o sugi tu? rosti directorul cu o voce insinuantă, care nu accepta refuzul, învăluindu-l în privirea sa hipnotică, cu o tentă lascivă.

Titus simţi că i se urcă tot sângele la cap.

– Te rog să nu mai vorbeşti aşa, s-ar putea să nu mă pot controla, şopti el, cutremurat de furie şi de silă.

– Da' ce-ai face, bă, ţărane? Ai leşina? Se pare că nu eşti bun nici la supt pula, eşti varză rău de tot. Poate mai luam şi SIDA sau cine ştie ce altă boală venerică de la tine! se schimonosi directorul.

– N-am mai făcut-o la propriu, dar am mai făcut-o la figurat până acum. Regret şi n-o să mai accept, spuse Titus tare şi hotărât.

– O s-o mai faci de milioane de ori, răspunse directorul sigur de sine, pe un ton dominator. Da' ce-ai păţit la faţă şi la mână, bă, ţărane? Ai vrut să te sinucizi? Nici asta nu ţi-a reuşit, bă, loosere? hohoti el.

– Să mă sinucid? Ce, crezi că o sinucidere te eliberează? izbucni Titus. Am o idee mult mai bună: demisia. Voi completa acum cererea şi tu mi-o vei semna imediat.

– Ce? Chiar vrei să-ţi dai demisia? Şi-aşa arăţi ca adunat din boscheţi. Vrei să ajungi să cerşeşti pe stradă ca să ţi-o bagi în venă? Să ştii că poţi să vii apoi târându-te în genunchi, să mă pupi în cur şi să mi-o sugi… la propriu, eu nu o să te mai primesc înapoi niciodată. Am să te las să te zbaţi în căcat, îl ameninţă directorul, cu faţa deformată de un rictus şi aruncând flăcări din priviri.

– Nu vrei să te desparţi de mine? Nu mai ai pe cine să torturezi în locul meu? Ei bine, eu nu sunt chiar aşa de masochist ca să rămân. Am stat şi aşa prea mult. Am pierdut ultimii patru ani de viaţă. Totul a fost prea degradant şi demotivant.. Te rog să-mi semnezi demisia imediat. Este dreptul meu, punctă Titus un pic îngrijorat şi agitat, dar hotărât să meargă mai departe.

În sfârşit, spunea ce avea de spus, cu orice risc.

– Ştii ce? Nu eşti un monstru oribil, ci doar un clovn ridicol care face glume proaste, continuă Titus, privindu-l cu ochi scânteietori. Puterea ta era în frica mea. Dar acum nu-mi mai e frică. Sunt liber, râse el.

Scrise demisia repede pe o coală A4 şi i-o înmână directorului. În timp ce acesta o studia, începu să cânte cât putea de tare şi însufleţit „*I want to break free*”.

– Taci, ţărane! zbieră directorul, astupându-şi urechile, după ce semnase demisia repede şi cu o grimasă de dezgust.

– Îmi pare rău, nu ştiu manele, râse Titus şi ieşi pe uşă val-vârtej.

Zbura.

Neo câştigase bătălia, prizonierul Inchiţiei păcălise pendulul, fluturele evadase din pânza păianjenului.

***

Titus rămase în liceu până la sfârşitul anului şcolar, nu dorea să abandoneze copiii, aşa că aşteptase până la încheierea semestrului. Ultimele două săptămâni trecură mai greu ca niciodată: parcă ar fi străbătut, târându-se, în lanţuri, câteva milenii. Dar în ultima zi lanţurile se sfărâmară şi Titus simţi iar că pluteşte. Îşi făcu repede bagajele, fredonând „*Free as a bird*".

Traficul pe şosea până în sat fu destul de liber, aşa că Titus se relaxă la volan şi cântă tot drumul. Când văzu plăcuţa de la intrarea în sat cu numele localităţii, „Ştefăneştii de Sus", ochii i se umplură de lacrimi.

Bunicul îl aştepta în poartă şi îl îmbrăţişă cu căldură. Titus îl strânse şi el în braţe, aproape să-l strivească, dorindu-şi ca îmbrăţişarea să dureze la nesfârşit. Se simţea atât de fericit.

Merseră împreună până în bucătărie, unde Titus îl rugă pe bunic să nu se deranjeze deocamdată cu masa, căci mai avea două sandvişuri de pe drum. În timp ce Titus înfuleca cu poftă primul sandviş, bunicul aduse la masă o sticlă de Cola şi chipsuri. Măcar cu atât să-l cinstească şi el pe nepotul său drag. Titus se strâmbă, uitându-se la chipsuri şi la Cola cu suspiciune, dar acceptă în cele din urmă un pahar de Cola, pentru a-i face plăcere bunicului. Ce mai conta ce se afla pe masă, bunicul părea neschimbat: cu părul lui bogat, argintiu, luminos ca un nimb, cu obrajii rumeni şi bucălaţi, cu privirea lui blândă şi mângâietoare. Cât îi lipsise această privire! Aproape că uitase ce înseamnă tandreţea.

După masă, bunicul îi propuse să meargă amândoi la şcoală ca să-l prezinte directoarei. Bunicul fusese şi el

învăţător în sat, era respectat, iar cuvântul său conta. Dacă îl recomanda el, erau şanse mari ca Titus să ocupe postul de profesor de istorie rămas liber.

Titus îl luă de braţ. Bunicul era încă sprinten, Titus abia putea ţine pasul cu el şi gâfâia. Văzând bisericuţa albă din vârful dealului, se opriră din drum pentru câteva momente ca să se închine, iar bunicul îi spuse cu glasul întretăiat de emoţie:

– Măi, copile, eşti tras la faţă, ai slăbit, dar focul din ochii tăi nu s-a stins. Ai aceiaşi ochi căprui strălucitori de odinioară, ochii ăia frumoşi de fată, cu gene lungi şi arcuite… Mai ţii minte cum te alergau fetele când erai la liceu? Nu ştiam ce să le mai zic!

Pe drum, Titus observă că fostul cămin cultural fusese renovat şi devenise disco-bar. Se întristă puţin, dar auzi de undeva, nu foarte departe, sunet de talangă şi ochii i se umeziră, iar zâmbetul îi reveni pe buze. Cât tânjise să mai audă o dată sunetul ăsta! Ce dacă drumurile erau pline de balegă! Sunetul ăsta răscumpăra tot. Se opri pentru a-l asculta, savurându-l ca pe o madeleină a lui Proust şi plonjând înapoi în lumina inocentă a copilăriei.

Dacă vechiul cămin cultural fusese reamenajat şi transformat în disco-bar, şcoala nu-şi schimbase destinaţia, dar se afla într-o stare foarte precară: pereţi cu igrasie, cu tencuiala căzută, gata să se prăbuşească, bănci putrede, ferestre sparte şi astupate cu hârtie, laboratoare goale, fără niciun fel de dotări, cu un miros puternic de mucegai, câteva calculatoare antice patru sute optzeci şi şase cu monitoare imense, prăfuite, pur „decorative”, pe care nimeni nu le mai folosea de mult (de fapt, nu prea diferite de propriul său calculator!).

Cancelaria era mică şi îmbâcsită, chiar sufocantă, iar uşa ei scârţâia îngrozitor. Biroul directoarei nu părea nici el mai prietenos. Titus intră pe uşa masivă din lemn scorojit cu un nod în gât. Biroul era îngust, nerenovat de mult, sărăcăcios mobilat, cu harta (crăpată) a României pe peretele din spate drept singur ornament, cu ferestre fără draperii şi fără termopane. Directoarea avea părul scurt, roşcat, făcut permanent, după o modă de mult trecută, o faţă măslinie, brăzdată de riduri şi ochii verzi-spălăciţi, alunecoşi. Era îmbrăcată într-un taior verde, vechi şi ponosit. Titus se înfipse mai puternic în braţul bunicului, agăţându-se de el ca o ancoră de ţărm.

– Sărut-mâna, o salută el cu glas întretăiat. Sunt Titus Ionescu, nepotul domnului învăţător.

– Sărut-mâna, spuse şi bunicul. L-am adus pe nepotul meu, Titus. Cred că vă poate ajuta el, doar aveţi nevoie de un profesor de istorie la gimnaziu şi, în condiţiile de acum, trebuie să recunoaşteţi că e greu de găsit un cadru didactic dedicat şi profesionist. Nepotul meu a predat şi la Bucureşi la liceu, are experienţă şi este un profesor foarte bun. Nu este motivat de bani, altminteri nu ar fi venit aici. Este un suflet generos: vrea să vă ajute.

Atât bunicul, cât şi nepotul sărutară mâna aspră şi noduroasă a directoarei.

– Da, mulţumesc, domnu' Ionescu, zise directoarea cu o voce aspră şi hârâită, întorcându-se spre bunic şi privindu-l cu ochii ei alunecoşi, fără să schiţeze cel mai mic zâmbet. Dar, ca să fiu cinstită, să ştiţi că nu prea înţeleg ce caută dumnealui aici. Nu am mai auzit niciodată de aşa ceva! Nimeni nu pleacă de la liceu, de la Bucureşti la o şcoală de ţară!

Apoi îşi lăsă ochii verzui-spălăciţi să alunece, întrebători şi insinuanţi, asupra lui Titus:

– Şi, tu ce-ai făcut? De ce-ai plecat? Ai fost implicat cumva într-un scandal? Poate sexual? Ai făcut sex cu o minoră de la liceu? Tot timpul citesc în presă şi văd la televizor lucruri de-astea în Bucureşti.

Vorbele ei îl arseră pe Titus ca un fier înroşit.

– Nu, doamnă, răspunse Titus cu vocea gâtuită. Nici vorbă de aşa ceva, staţi liniştită. Nu sunt pedofil. Am vrut doar să-mi schimb viaţa. Nu mă simţeam împlinit la Bucureşti, am vrut să fac ceva mai bun.

– Mai bun în Ştefăneştii de Sus?! Eşti foarte caraghios, zise directoarea privindu-l pe sub sprâncene.

– Puteţi să spuneţi şi aşa, rosti Titus. Puteţi să mă faceţi nebun, caraghios, visător, ciudat, dar nu pedofil.

– Bine, dar nu înţeleg...

– Dacă nebun, caraghios, visător, ciudat înseamnă să fii diferit şi să nu urmezi spiritul de turmă, atunci da, asta am făcut şi nu-mi pare rău. Ştiţi că în vremea comunismului au fost mari intelectuali, savanţi, artişti ca Havel care au preferat să fie spălători de geamuri sau oameni de serviciu decât să-şi încalce principiile şi să facă pactul cu diavolul – cu regimul. Dar haideţi acum să revenim la problema postului, zise el, observând cu o oarecare dezamăgire că directoarea nu era atentă la explicaţiile sale şi morfolea plictisită o bucăţică de cretă. Am înţeles că aveţi nevoie de un profesor de istorie pentru gimnaziu. Eu îmi ofer serviciile cu mare bucurie.

– Aici în sat e viaţă grea, spuse directoarea, încruntându-se brusc. Sunt foarte multe probleme cu care tu nu eşti

obişnuit la Bucureşti şi nu ştii cum să reacţionezi. Lipsa fondurilor e doar una dintre ele: cum vezi, şcoala e-ntr-o rână, nu sunt destule bănci în clasă, catedre nici atât, ba chiar nici măcar suficiente scaune pentru profesori. O să zici că tu eşti tânăr, poţi să stai în picioare. Nu sunt decât câteva manuale vechi şi ferfeniţite…, copiii n-au ce-mbrăca, darămite să dea bani pe cărţi. Nu e nici măcar un WC înăuntru, ci doar un closet mizer afară, în curte. Sunt şi copii de ţigani care ştiu să facă doar scandal, concurându-l pe popa care vine beat la şcoală la ora de religie. Mai avem şi necazuri cu primăria. De mai mulţi ani ne judecăm pentru restituirea unui teren ce a aparţinut odinioară şcolii şi, deocamdată, nimic nu s-a întâmplat. Doar timp pierdut, bani aruncaţi pe apa sâmbetei şi nervi! Şi, apoi, tu mai crezi că învăţătorii şi profesorii mai sunt stâlpii satului ca odinioară? Nimeni nu mai dă doi bani pe noi, oftă directoarea. Vrei să pleci după numai trei luni, în mijlocul semestrului şi să mă laşi descoperită?

– Haideţi să nu-i tăiem aripile! interveni bunicul, protector. Haideţi să-l încurajăm puţin! Şi pentru dumneavoastră, şi pentru Titus postul ăsta pare o soluţie avantajoasă, apărută exact la momentul oportun.

– Eu îmi reafirm dorinţa de a prelua postul şi îmi asum responsabilităţile, indiferent cât ar fi de greu, vorbi ferm Titus. Nu o să plec în mijlocul semestrului. Puteţi să vă bazaţi pe mine.

III

Vacanţa de vară îi aduse lui Titus liniştea binecuvântată după care tânjise atâta vreme. Nu mai lucră decât strictul necesar. Se ocupă minimal de treburile casnice şi îşi pregăti materia pentru noul an şcolar, adaptându-şi cunoştinţele pentru gimnaziu. În schimb, alocă mult timp micilor delicii care-i mângâiau viaţa în fiecare zi. Bău multe cafele şi ţuici cu bunicul pe terasă, la măsuţa de răchită (chiar dacă bunicul prefera Cola), se scufundă de multe ori în iarba înaltă, necesită care-i alina trupul şi rănile din suflet, adună flori de câmp şi împleti coroniţe ca pe vremea când era premiant, umblă desculţ şi-şi adoră bătăturile şi zgârieturile, ascultă vrăjit sunetul dulce şi sfâşietor de talangă, urmări fascinat scânteile zburătoare ale licuricilor noaptea, în tufişuri, pătrunzând parcă în palatele suspendate ale elfilor din arborii de mallorn ca-n „Stăpânul Inelelor", se scăldă gol în iaz la lumina lunii. Se simţea, în sfârşit, fericit şi se ruga ca această stare să dureze, să nu se termină niciodată.

Bunicul îi spunea că pe zi ce trece arăta tot mai întremat şi mai solid. Îi revenise chiar culoarea din obraji, iar ochii îi străluceau ca niciodată. Îi amintea şi că făcuse o alegere bună când decisese să se întoarcă acasă.

Prima zi de şcoală îl găsi pe Titus cu poftă de viaţă şi de lucru. În ciuda mizeriei, decrepitudinii şi a proastelor dotări, clasele i se părură primitoare, iar primele ore – plăcute şi reconfortante. Deci, se putea. Exista şi această manieră relaxantă şi prietenoasă de predare şi învăţare.

Ceva se schimbă după venirea copiilor de ţigani. Copiii romi apărură la ore un pic mai târziu, după vreo săptămână de la începerea anului şcolar, în momentul în care începuseră să se distribuie dimineaţa cornul şi laptele. Se părea că veniseră la şcoală exclusiv pentru mâncare.

Nu aveau ghiozdane, caiete, penare şi stilouri, nu erau îmbrăcaţi regulamentar (în uniformă sau în altceva decent), îşi băgau mereu degetele în nas, nu erau atenţi la ore, ci făceau gălăgie, scuipau, fumau, se băteau în clasă şi nu-şi făceau temele niciodată.

Aveau şi nume ciudate care stârneau amuzamentul când citea catalogul, deşi se sforţa să nu se dea de gol şi să nu-i pună într-o lumină neplăcută pe micuţi: Mercedes, Beemve, Maibah, Jose Armando, Esmeralda, Hitlăr, Mao, Bulanu, Baştanu, Baronu, Dolaru, Euro, Salam de Vară, Cârnatu, Manelista, Maicăl, Enriche, Mutu, Ţunami. Oricum, nici copiii români nu mai purtau nume tradiţionale ca Ana sau Ion, ci Alejandro, Alessia, Daria, Darius, Marco, Gianni, Bella, Riana etc.

Putea să-i lase pe copiii romi să mănânce şi apoi să-i trimită acasă. Dar ar fi fost asta o soluţie?

În clasa a V-a B erau cei mai mulţi copii de ţigani, 6 la număr, din aceeaşi familie Îmbuibatu, verişori între ei: Esmeralda, Hitlăr, Maibah, Dolaru, Manelista şi Ţunami. Predarea deveni şi mai dificilă din cauza conflictelor dintre copiii români şi romi. Copiii români îi părau mereu pe romi că le fură mâncarea şi/sau rechizitele.

Într-o zi, unul dintre copiii români, Alejandro se gândi să facă o farsă împreună cu colegul său de bancă, Dănuţ.

Cei doi erau scutiţi de sport, din motive medicale. Aşa că, la ora de sport, când toţi ceilalţi erau plecaţi din clasă, Alejandro luă penarul cel nou al Dariei, altă fetiţă româncă, şi-l ascunse în banca lui Ţunami, cu ajutorul lui Dănuţ. După sport, când elevii se întoarseră în clasă pentru ora de Istorie Antică, Daria începu să-şi caute disperată penarul în bancă, pe bancă şi pe jos şi apoi izbucni în plâns.

– Mi-au furat penarul cel nou cu Hannah Montana, domnu' profesor! strigă Daria printre hohote de plâns.

– Să-l căutăm, trebuie să-l găsim, zise Titus încurajator.

Şi copiii începură să scotocească prin bănci, în căutarea penarului. Doar cei şase verişori ţigani nu erau atenţi la căutare, ci, ca de obicei, se hârjoneau prin clasă.

– Ia uitaţi penaru'! zbieră Alejandro. Era în banca lui Ţunami. Eram sigur că el l-a ciordit.

– Ţunami, nu e frumos ce ai făcut, zise Titus. Daria are nevoie de penar, fără el nu poate lua notiţe, nici face temele. Ţie ţi-ar plăcea să-ţi ia altcineva lucrurile personale? Te rog să nu mai faci aşa ceva.

Cum Ţunami era cocoţat pe pervaz şi fuma, scuturând ţigara peste hainele agăţate în cuier, Titus plecă de la catedră, îl smulse de la fereastră, stinse ţigara şi-l aduse în faţa clasei.

– Să nu mai iei niciodată lucrurile altora! Şi să nu mai fumezi în clasă! Sau afară! se răsti Titus.

Când micuţul Ţunami înţelese pentru ce era certat, aruncă o privire absolut uluită:

– Nu l-am luat io, dom' profesor! Vă jur pă mormântu' lu' mama!

– Minţi! Mă-ta trăieşte! ţipă cineva din clasă.

– Bine, jur pă viaţa mea, să mor io! urlă Ţunami. Ce să fac cu el? N-am nevoie de el, vă jur pă sufletul meu, să mă trăsnească Dumnezeu dacă mint!

În pauză, copiii ieşiră afară şi Titus îi urmă ca să fumeze o ţigară la umbra stejarului din curte.

Copiii păreau foarte agitaţi. Unul îl împinse pe Ţunami, iar alţii îl scuipară şi începură să-l înjure:

– Prostule! Urâtule! Handicapatule! Ciorditorule! Cioară!

O piatră zbură în direcţia lui Ţunami, apoi a doua şi a treia. Titus îşi zvârli ţigara şi se aruncă în faţa lui Ţunami, încercând să bareze avalanşa de pietre.

– Terminaţi! Nu trebuie să procedaţi aşa! strigă el cât putu de tare.

O piatră îl lovi pe Titus în umăr, alta în picior, dar apoi avalanşa se opri. Ţunami era însă căzut la pământ, cu capul crăpat şi şiroind de sânge. Titus intervenise, dar era poate prea târziu.

– Ce-aţi făcut?! Aşa aţi învăţat la ora de religie că trebuie să vă purtaţi? Răzbunători?! Cu ură?! se văită Titus, luându-se cu mâinile de cap. Mă duc cu el imediat la spitalul judeţean. Şi o să caut datele de contact ale părinţilor ca să-i anunţăm.

– Vin şi eu cu dumneavoastră, zise Dănuţ plângând.

Titus îl mângâie uşor pe frunte pe Ţunami, îi adresă câteva cuvinte de încurajare şi-l urcă în bătrâna Dacie. Se rugă să nu fie trafic, să n-aibă pană şi să ajungă repede. Dănuţ intră şi el în maşină, hohotind de plâns. Pe drum, îi destăinui lui Titus că el şi Alejandro erau autorii farselor, iar Ţunami nu era vinovat. Acum îi părea rău, nu prevăzuse ce o să se întâmple.

– Dacă îţi pare rău, deja ai făcut un lucru bun. Puterea de a ierta a lui Dumnezu este fără margini. Dar să nu mai faci niciodată aşa ceva! Şi, oricum, chiar dacă Ţunami ar fi fost vinovat, nu trebuia omorât cu pietre.

La spital, Titus făcu, nervos, kilometri întregi înainte şi înapoi pe hol, în timp ce Dănuţ plângea în continuare cu sughiţuri într-un colţ. Între timp, ajunse la spital şi familia Îmbuibatu. Din fericire, medicul de gardă spuse că Ţunami era în stare stabilă şi că va fi externat într-o săptămână. Titus încercă să vorbească cu părinţii lui Ţunami şi să le dea câteva explicaţii, dar tatăl lui Ţunami, un ţigan mic, sfrijit, cu ochi sticloşi, îi şuieră în ureche:

– Îţi tai coaiele, bă, nenorocitule! Futu-ţi gura mă-tii, ce-ai făcut cu copilu' meu? Te homor, să moară mama!

– Poţi să-mi faci ce vrei, eu am vrut doar să-l ajut. A fost o ceartă la şcoală şi eu am încercat să-l salvez de colegii care vroiau să se răzbune pe el fără motiv, zise Titus cu glas înăbuşit.

Se simţea însă cumva vinovat că intervenise prea târziu, prea neinspirat, fără prea multă forţă. Poate că merita un cuţit înfipt în testicule.

Toată noaptea Titus se zvârcoli. Adormi abia spre dimineaţă şi visă că era legat de un fel de roată a norocului care se învârtea hipnotic, iar toată lumea arunca în el cu ceva: românii cu pietre, ţiganii cu cuţite.

***

Titus se deşteptă urlând. Bunicul veni repede lângă el şi-l întrebă cum se simte. Privirea bunicului era la fel ca întotdeauna, tandră, mângâietoare, vibrând de iubire necondiţionată, aşa că

Titus nu coborî din pat, ci mai închise ochii pentru câteva secunde pentru a se ascunde, ca fetusul în placentă, sub privirea lui protectoare.

La şcoală, se hotărî să nu eludeze problemele, ci să discute cu elevii despre cele întâmplate.

– Dragii mei... Îmi sunteţi toţi dragi, indiferent dacă sunteţi români sau romi. Nu trebuie să ne facem singuri dreptate cu piatra, cu bâta sau cu cuţitul. Ţunami e acum la spital, are capul spart, ar fi putut să moară. Trebuie să discutaţi mai întâi cu presupusul vinovat şi să încercaţi să recuperaţi prin diplomaţie lucrul care v-a dispărut. În cel mai nefericit caz, apelaţi la o autoritate: eu, că sunt proful vostru, doamna directoare, poliţia. Aţi auzit de pilda femeii adultere? Aţi învăţat la religie? se interesă Titus.

– Ce femeie? se auziră voci din clasă.

– Ce pizdă? răzbătu şi o voce mai slabă, dar perfect audibilă.

– Hm, pilda e o învăţătură, o poveste din care învăţăm ceva, iar femeia adulteră e aceea care l-a înşelat pe soţul ei, adică a făcut dragoste cu un alt bărbat decât soţul ei.

Urechile copiilor se ciuliră.

– O să vă spun eu povestea, zâmbi Titus. Odată, demult, Iisus întâlnise nişte oameni care vroiau să pedepsească o femeie adulteră, adică una care făcuse dragoste cu un alt bărbat decât soţul ei. Pentru acest lucru, în vremurile alea, pedeapsa era lapidarea, adică omorârea cu pietre, aşa erau legile lui Moise, le găsiţi în Biblie, în Vechiul Testament. Legi cam dure pentru o infidelitate, nu? râse Titus, dar simţi cum râsul îi îngheaţă pe buze, iar o săgeată îi străpunge inima, aducându-şi aminte de ce i se întâmplase chiar lui recent.

Pentru o clipă simţi că Leni ar fi meritat să moară omorâtă cu pietre. Şi directorul. Imaginea lui Leni şi a şefului zbătându-se şi urlând îngroziţi în ploaia de pietre îi oferea o satisfacţie consolatoare, cathartică. Ba nu, imaginea aceasta nu era expiatoare şi eliberatoare, ci izvorâtă din ură şi resentimente. Dar aşa simţea. Titus închise ochii şi inspiră adânc. Trebuia neapărat să depăşească momentul, aşa că făcu eforturi să continue:

– Oamenii vroiau să treacă la pedepsirea femeii, dar Iisus i-a provocat. Nu s-a opus direct pedepsei, dar a spus că cel care nu făcuse nicio greşeală până atunci să arunce primul piatra. Exista oare o astfel de persoană? Toţi greşim, fără excepţie. *Errare humanum est*, adică „a greşi e omenesc", spun romanii, mai exact filosoful Seneca, despre care am vorbit ora trecută. Dar să ne întoarcem la poveste. Nimeni nu a îndrăznit să arunce vreo piatră, iar femeia a fost iertată. A greşi e omenesc, dar a ierta este divin. Dacă Dumnezeu ne iartă de atâtea ori, chiar şi dacă am făcut lucruri foarte grave, noi de ce să nu încercăm să-i preluăm exemplul?

Titus îşi şterse fruntea îmbrobonită de sudoare şi continuă:

– Daria şi Esmeralda, veniţi voi, vă rog, în faţă, să jucăm un mic joc. O să aduc două scaune şi o să vă cedez locul la catedră. Haideţi să presupunem acum că Daria a furat penarul Esmeraldei.

– Dar Esmeralda nu are penar! se auziră câteva voci din clasă.

– Tocmai de aceea, pentru că nu are, presupunem că l-a furat! insistă Titus.

– Esmeralda nu are nevoie de penar! strigară alţii din clasă.

– Poate i-a furat ţigara! izbucniră alţii.

– Sau bricheta! săriră alţii. Asta, da, ar durea-o pe Esmeralda.

– OK, dacă vreţi voi, ne vom imagina că Daria a furat ţigara şi bricheta Esmeraldei. Fetele mele, vă rog să luaţi loc la catedră. Esmeralda, te rog să încerci să recuperezi ţigara şi bricheta de la Daria.

– Fă, futu-te-n-gură de ciorditoare, dă-mi ţigara şi bricheta că te homor! zbieră Esmeralda şi se repezi să o păruiască pe Daria, dar Titus interveni la timp.

– Atitudinea asta nu se potriveşte cu discuţia de mai devreme. Vreau să ceri frumos ţigara şi bricheta de la Daria, fără să ameninţi, să înjuri sau să sari la bătaie.

Esmeralda aruncă o privire dezorientată, îşi muşcă buzele şi începu să se scarpine în cap, ciufulindu-şi astfel şi mai mult părul negru cârlionţat în care se încâlciseră şi câteva coji de seminţe. Titus îi sări în ajutor:

– Ai putea spune, de exemplu: „Daria, te-am văzut când mi-ai luat bricheta şi ţigara. Dă-mi-le, te rog, înapoi."

– Te-am văzut când mi-ai fu-..., începu Esmeralda.

– Luat! o întrerupse Titus.

– Te-am văzut când mi-ai luat bricheta şi ţigara. Dă-mi-le, te rog, înapoi, repetă Esmeralda, nu foarte convinsă.

– Nu ţi-am furat nimic, sări Daria.

– Poţi să-i spui că ai văzut-o când ţi le-a luat şi că au mai văzut-o şi alţii, interveni Titus.

– Te-am văzut io, te-a văzut şi alţii, zise Esmeralda mecanic.

– „Te-au văzut şi alţii", o corectă Titus.

– Ba nu-ţi dau nimic! sări Daria.

– Vezi, deja, când i-ai spus că ai văzut-o şi că mai sunt şi alţi martori, Daria a dat înapoi şi nu a mai negat că ţi le-a furat, punctă Titus.

– Ba să mi le dai imediat, fă, că te homor! izbucni iar Esmeralda.

– Nu spune aşa: cere-i cum am vorbit mai devreme: „Daria, dă-mi, te rog, ţigara şi bricheta înapoi", îi reaminti Titus.

– Bine. Daria, dă-mi, te rog, ţigara şi bricheta înapoi! reformulă Esmeralda.

– Nu-ţi dau nimic, repetă Daria.

– Spune-i, tu, Esmeralda, că nu are nevoie de ele: Daria nu fumează şi nici nu poate folosi bricheta pentru a o vinde, căci nu valorează mare lucru şi nu o va cumpăra nimeni, interveni din nou Titus.

– Tu nu ai nevoie de ele. Nu fumezi şi nu poţi vinde bricheta, e un jaf, spuse Esmeralda, implicându-se brusc şi adăugând comentarii de la ea.

– Poţi să o întrebi pe Daria şi cum ar fi dacă cineva i-ar fura un lucru la care ţine, precum penarul cel nou cu Hannah Montana. I-ar plăcea să-i ia cineva penarul cel nou? sugeră Titus.

– Nu ai nevoie de ţigară şi brichetă, n-ai ce face cu ele. Şi, la urma urmei, ţie ţi-ar place să-ţi ciordească cineva penaru' nou cu Hannah Montana? intră în joc Esmeralda.

– „Ţi-ar plăcea”... „Ţi-ar plăcea să-ţi ia cineva penarul cel nou cu Hannah Montana?” o corectă Titus.

– Bine, ţi le dau înapoi, dar rămâne între noi, răspunse Daria.

– Ei, vedeţi că aţi reuşit să rezolvaţi problema? zâmbi Titus. Fără scandal, fără înjurături, fără bătaie, fără ameninţări. Bravo, fetelor! Aş vrea să văd pe viitor mai des o astfel de atitudine şi să nu mai arunce nimeni cu piatra, nici la propriu, nici la figurat!

Ora aceasta îl storsese de puteri pe Titus. De fapt, toate incidentele din ultimele zile fuseseră extenuante pentru el. Avea fruntea asudată, faţa încinsă, ochii tulburi, gura uscată şi se simţea ameţit. Intră în maşină, dădu pe gât, dintr-o răsuflare, o sticlă de jumătate de litru de apă de izvor, apoi se lungi pe banchetă şi închise ochii pentru câteva minute. Ar fi vrut să zacă acolo la nesfârşit.

***

Ajuns acasă, făcu un duş fierbinte, dar nu se băgă în pat, deşi era extenuat. Simţea furnicături în tot corpul, nu avea stare. Îşi schimbă tricoul, se parfumă cu deodorantul ieftin Fa, cumpărat de la minimarket şi îşi pieptănă bretonul în ciobul de oglindă din dormitor (oare de ce avea parte numai de oglinzi sparte?). Îl îmbrăţişă pe bunicul, asigurându-l că nu va lipsi mult. Apoi se grăbi să se ducă la disco-bar, să bea un pahar de tărie ca să se întremeze. Nu avea de ce să se streseze pentru a doua zi: era weekend.

Era prima vizită la disco-bar, de când se întorsese în sat. Avusese nişte reţineri la început pentru că ar fi preferat ca locaţia să rămână cămin cultural.

Chiar de la intrarea în disco-bar, pe Titus îl izbi mirosul greu de băutură proastă, contrafăcută, amestecat cu izul de usturoi, de transpiraţie şi de piei de animale. Un fum gros, să-l tai cu cuţitul, umplea atmosfera, făcând aproape imposibil de zărit globul de sticlă rotitor de pe tavan şi oamenii de la mesele lungi de plastic. Din boxele uriaşe răzbătea la maxim Florin Salam.

Titus se aşeză pe unul dintre scaunele înalte, rabatabile, chiar de lângă tejghea şi comandă o votcă mică. O dădu pe gât, fără să clipească măcar şi mai comandă una. Apoi căută bricheta să-şi aprindă o ţigară, dar nu o găsi.

Ceru un foc altui bărbat cu ochii tulburi şi cu faţa brăzdată de cicatrice, care-şi sorbea şi el băutura ieftină la tejghea.

– Ia, bre, foc! Da' tu cine eşti? se interesă bărbatul.

– Eu sunt Titus Ionescu, profesor de istorie la şcoală. Am venit acum patru luni din Bucureşti.

– Tu eşti, bre, ăla care le întărâtă pe ciori să ciordească şi mai mult de la bieţii noştri copii?

Înainte să apuce Titus să răspundă, bărbatul îi aruncă paharul de votcă drept în faţă şi în secunda următoare îi dădu un pumn năucitor, care-l proiectă pe Titus drept pe podea. Apoi, bărbatul începu să-i care şuturi şi pumni cu nemiluita, sub privirile amuzate ale poliţistului satului, o namilă de om de aproape doi metri, cu ceafa groasă şi ochii înfundaţi în orbite. I se alăturară şi alţi doi de la masa vecină. Titus se chircise la pământ şi gemea uşor, fără să opună cine ştie ce rezistenţă.

Când crezu că, în sfârşit, s-a terminat şi încercă să-şi şteargă sângele şi sudoarea de pe faţă, se apropie de el un alt bărbat cu faţa tuciurie şi ochi injectaţi care-i zise printre dinţi:

– Tu eşti profu' ăla care bagă puradeii noştri în spital? Futu-te-n gură de împuţit!

Şi începu să-l lovească şi el sălbatic, cu pumnii şi picioarele. Poliţistul urmărea în continuare cu interes scena, prăpădindu-se de râs. Titus încercă să se ridice, dar primi o lovitură de gheată exact în testicule şi se prăbuşi urlând de durere.

Într-un sfârşit, ţiganul se retrase şi el. Obosise, îl dureau mâinile. Titus rămase o vreme întins pe podea, fără a putea schiţa vreun gest. Sângele îi şiroia pe faţă, avea un ochi vânăt cu care nu vedea nimic şi tot corpul îl durea de parcă ar fi avut înfipte în el mii de ace. Ar fi vrut să leşine, dar durerea îl ţinea treaz, perfect conştient. Privi cu singurul ochi rămas funcţional globul de sticlă rotitor din tavan care se întrezărea cu greu în fumul dens, înecăcios. Se învârtea halucinant. Dacă şi-ar putea citi viitorul în globul ăsta „de cristal"... ce ar vedea? Mai avea oare ce să vadă?

În orice clipă, cineva (eventual chiar poliţistul) putea călca „accidental" pe el. Trebuia să facă ceva, să se ridice. Îşi adună toate puterile şi se târî până la masa poliţistului. Se ţinu de ea şi se chinui să se ridice. Poliţistul îl urmărea râzând cum încerca să se ridice şi aluneca mereu. Dar, în cele din urmă, Titus reuşi.

– Cuţite sau pietre n-aveţi? Cruci? Ţepe? Arme de foc? Şocuri electrice? Bomba atomică? Virusuri letale? încercă el să glumească.

Vomită chiar pe masa poliţistului.

Apoi ieşi împleticindu-se din bar.

***

Când îl văzu, bunicul se îngrozi şi spuse că va chema imediat doctorul, dar Titus nu-l lăsă. Nu avea nevoie decât de odihnă. Bunicul îi şterse rănile, le pansă, îi făcu un ceai cald, îi dădu un Nurofen şi îl băgă în pat, învelindu-l cu o pătură moale. Se aşeză apoi lângă patul lui şi îl veghe toată noaptea.

A doua zi, sâmbătă dimineaţa, Titus îi povesti tot ce se întâmplase la şcoală şi la bar. Bunicul străbătu camera în lung şi-n lat de sute de ori în timp ce Titus îi istorisea aventurile. Motanul uriaş, negru al bunicului, Mişu, patrula şi el înainte şi înapoi, mieunând uşor... în patul lui Titus.

– Uită-te şi la Mişu ce agitat e! Îşi face griji şi el, suspină bunicul.

– Bine, văd că nu mai poate de grija mea, dar fii atent să nu-mi sară în braţe acum, zise încet Titus.

– Îl supraveghez. Să ştii că şi eu sunt cel puţin la fel de îngrijorat ca Mişu! Trebuie să chemăm doctorul, să-ţi iei concediu medical, insistă bunicul.

– Nu, tataie, nu vreau să-i încurc la şcoală, am promis că nu mă retrag în mijlocul semestrului, şopti Titus.

– Şi ar trebui să facem reclamaţie la poliţie, continuă bunicul.

– Nu, tataie, nu vreau să pun paie pe foc, oftă Titus. Nu mi-e frică, ce mi s-ar putea întâmpla mai rău? Dar există tensiuni şi nu vreau să fie escaladate. Sunt copii la mijloc. Oricum, poliţistul a văzut absolut tot şi n-a intervenit. S-a distrat foarte tare. Mă mir că nu mi-a dat şi el una.

– Mi-e frică să nu-ţi pierzi unul din ochii tăi frumoşi pe care i-ai moştenit de la maică-ta... E, de la maică-ta ai mai luat

şi corectitudinea ei extraordinară, dar şi ghinionul ei proverbial... Iar de la taică-tu ai luat bunătatea şi puterea de a visa, dar şi încăpăţânarea şi, uneori, lipsa de încredere în tine însuţi... Mă gândesc adesea la părinţii tăi în ultimul timp... Mi-e tare dor de copiii ăştia, de maică-ta şi de taică-tu, au murit aşa de tineri în afurisitul ăla de accident, când tu aveai numai unsprezece ani! De atunci, te-am crescut numai eu.

– Ce m-aş fi făcut fără tine, tataie!? Nu-mi pierd ochiul, o să vezi, o să fie bine şi voi sparge eu ghinionul mamei. Deşi, la urma urmei, nu eu am adus în casă pisica neagră! Acum e chiar lângă mine şi abia aşteaptă să-şi ascută gheruţele în rănile şi vânătăile mele, încercă să râdă Titus, dar îi ieşi doar o grimasă din cauza durerilor ascuţite.

Motanul negru sărise, într-adevăr, în patul lui Titus, dar nu se urcase pe el, ci se aşezase lângă el, sprijinindu-şi uşor capul de umărul lui. Torcea de se cutremurau pereţii.

– Mişu nu-ţi face nimic, uite ce te iubeşte! Şi eu cum să nu-mi fac griji când văd în ce hal eşti!? Plus că mă simt groaznic de vinovat. Îmi pare rău că te-am adus de la Bucureşti, poate era mai bine să te las acolo, îşi reproşă bunicul.

– Nu, tataie, ai făcut bine, sunt mult mai fericit aici.

– Şi eu sunt fericit că eşti aici, dar mi-e teamă pentru tine, zise bunicul încercând să-l îmbrăţişeze şi oprindu-se în ultima clipă, înainte de a-i atinge rănile.

Îl mângâie uşor şi-l sărută pe frunte, apoi îi schimbă compresele şi plasturii.

Luni, Titus se duse la şcoală plin de răni, cu faţa tumefiată şi cu un ochi vânăt. Şi acestea nu erau decât semnele mai vizibile ale dezastrului. Directoarea îl chemă de

urgenţă în biroul ei, chiar când îşi aprinsese ţigara. Titus intră clătinându-se pe uşa din lemn scorojit.

– Ce-i cu tine în halul ăsta?! Ce-ai păţit? Cum te prezinţi la ore? Ce mi-ai făcut, mă, băiatule? Mă laşi descoperită în mijlocul semestrului? Ce-am vorbit noi? Şi ce s-a întâmplat la ora ta cu copiii români şi ţigani? Îi întărâţi pe unii împotriva altora? Vrei să se lase cu moarte de om? Vrei să vină poliţia? Vrei să facă anchetă Ministerul Educaţiei şi să ne dea pe toţi afară? Atât părinţii copiilor ţigani, cât şi cei ai copiilor români s-au plâns că faci discriminare şi că bagi copiii în spital.

Sub bombardamentul de întrebări, Titus închise ochiul funcţional (stâng). Se rugă să poată să vorbească cât mai clar şi mai corect. Apoi deschise ochiul şi înfruntă privirea directoarei. Îi povesti tot ce se întâmplase la ore şi în pauze, la spital şi la bar, o puse la curent cu eforturile lui permanente pentru cooperare interetnică şi o asigură solemn că nu va pleca în mijlocul semestrului, orice ar fi.

Intrând în clasă, Titus stârni un val de rumoare printre copii.

– ’Neaţa, copii! Nu vă speriaţi, sunt eu, Titus, profu’ de istorie, chiar dacă arăt ca Frankenstein. Vă rog să nu mă întrebaţi ce-am păţit, zise Titus cât putea de tare. Aud mereu întrebarea asta în ultima vreme şi n-o mai suport. O să vă spun eu ce-am păţit. Am căzut de pe cal.

Acasă, bunicul îl întrebă:

– Ce le-ai spus copiilor?

– Le-am spus că am căzut de pe cal, răspunse Titus.

– Bine, dar noi n-avem cal şi tu nu călăreşti, zise bunicul.

– Tocmai de-asta era credibil. Am căzut de pe un cal fiindcă habar n-am să călăresc... Ce vroiai să le spun? „Bună dimineaţa, copii! Sunt eu, Titus, chiar dacă nu mă recunoaşteţi! Ce-am păţit? Am fost vineri seară în bar şi m-au bătut părinţii voştri.”

La aproape trei săptămâni de la bătaia din bar, într-o zi, când Titus stătea să fumeze o ţigară sub stejarul din curte, patru copii din clasă, Daria, Esmeralda, Dănuţ şi Alejandro veniră spre el.

– Ştim ce-aţi păţit. Ştim că n-aţi căzut de pe cal. V-a bătut părinţii noştri, tata lu’ Dănuţ, a lu’ Alejandro, a lu’ Daria şi a lu’ Esmeralda, zise Alejandro cu glas tremurător, lăsând ochii în jos.

– Hai să reformulăm să fie şi corect gramatical, rosti Titus. „M-au bătut tatăl lui Dănuţ, al lui Alejandro, al Da-ri-ei şi al Es-me-ral-dei”. Pentru substantive feminine ca „Daria” sau „Esmeralda”, folosiţi forma de genitiv-dativ: „tatăl Da-ri-ei”, „tatăl Es-me-ral-dei”, nu „tata lu’ Daria” sau „tata lu’ Esmeralda”. Şi puneţi verbul „a bate” la plural: „au bătut”. OK?

– Sunteţi un prof bun, nouă ne pare rău, continuară copiii.

– Ia mai da-ţi-o naibii de gramatică! spuse Titus, sesizând ridicolul corecturii. Nu-i nimic, nu şi-au dat seama ce fac. Nu o să-i reclam la poliţie, staţi liniştiţi. Şi voi sunteţi nişte copii extraordinari.

– Aveţi noroc că cei mai mulţi părinţi e la muncă afară, altfel o încurcaţi, îi făcu Esmeralda cu ochiul.

– Parcă-mi doresc şi eu uneori să fi plecat la căpşuni în Spania.

Titus îi strânse la piept pe fiecare şi îi sărută pe frunte, cu ochii împăienjăniţi de lacrimi.

IV

Centrala nu funcţiona la baie, aşa că Titus se bărbierea în camera sa, privindu-se în eternul ciob de oglindă. Avea în faţă un lighean mare albastru turcoaz, cu marginile crăpate şi fredona o arie din „Bărbierul din Sevilla”. Soba era încinsă şi duduia.

La vreo lună şi jumătate de la incidentul din bar, ochiul drept îşi revenise complet şi strălucea la fel ca mai înainte. Clipi din ochi de mai multe ori şi-şi urmări îndelung genele negre, lungi şi arcuite tresăltând. „Ce ochi luminoşi şi ce gene frumoase!” îşi zise narcisiac. Avea impresia că arăta iar bine, că se refăcuse şi că viaţa avea din nou sens.

Bunicul intră în camera lui Titus, târşâindu-şi picioarele. Din papucii verzi, largi şi decoloraţi îi ieşeau în afară degetele mari de la picioare. Răsufla greu. Dar zâmbetul său era la fel de cald, luminos şi protector ca întotdeauna. Ca în fotografia de sus de pe perete a bunicii şi a bunicului la nuntă: amândoi tineri, frumoşi, ferchezuiţi, fericiţi. Păcat că nu apucase să o cunoască pe bunica! De fapt, nici tatăl său nu reuşise acest lucru, bunica murise la naşterea singurului său copil şi, de atunci, bunicul nu se recăsătorise.

Bunicul adusese tava cu micul dejun: o farfurie cu mămăligă cu brânză şi smântână şi o cană plină cu lapte proaspăt, cu caimac gros. Îl cam răsfăţa bunicul, aproape că îl servea la pat. Bunicul încercase să aşeze tava pe măsuţă, mai întâi peste cărţi, în echilibru instabil, pentru că nu mai era alt loc liber. Apoi lăsase tava pe monitor, dar fusese cât pe-aci să se răstoarne, aşa că îndrăznise să dea câteva cărţi la o parte şi pusese tava în locul lor.

– ’Neaţa, Titus! Nici nu mai am loc de cărţile astea şi de calculator! Poate doar dacă aş şti s-o fac să leviteze... Da’ ce frumos eşti, puişor! zise cu voce răguşită bunicul.

– ’Neaţa, tataie! îi răspunse Titus zâmbind. Să încerc să suflu eu, poate stă tava în aer... Da’ nu prea mai am forţă, fumez cam mult.

– Mai bine suflă în mămăliguţă, că e fierbinte, aburindă! Ţi-am adus micul dejun. Grăbeşte-te, că se răceşte! Şi s-ar putea să sară Mişu pe masă şi să-şi bage botul sau coada în ceaşca ta cu lapte, zise bunicul, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se şi el la masă.

Bunicul scoase din buzunarul hainei o sticlă de Cola la jumătate de litru şi o pungă de snackuri cu pizza şi se uită la ele salivând, cu ochii sticlind de poftă.

– Ia, uite, ca pe vremea săracii Mara, bunică-ta, Dumnezeu s-o odihnească! se bucură bunicul când auzi sticla de Cola fâsâind.

Dădu pe gât o duşcă de Cola şi râgâi satisfăcut. Apoi începu să ronţăie snackuri. Ascultându-l pe bunicul crănţănind snackuri, Titus se strâmbă de dezgust, mâna îi tremură uşor şi se tăie cu lama de bărbierit.

– Iar te-ai dat pe snackuri şi Cola, tataie? Bine că mai ai dinţi să ronţăi! Săraca bunica cred că se răsuceşte în mormânt. Hai, lasă mizeriile alea şi mănâncă şi tu de la mine nişte mămăliguţă cu brânză şi smântână şi bea puţin lapte proaspăt! încercă Titus să-l ademenească.

– Mă, copile, m-am lăsat io de fumat, da’ de astea nu pot. Sunt, pur şi simplu, dependent, spuse bunicul, ronţăind încontinuu, cu poftă.

– Da', tataie, astea sunt şi mai nocive ca fumatul! Plesnesc de E-uri! ripostă Titus.

– Mă, copile, peste două mii de ani tu o să fii praf şi pulbere, pe când eu o să rămân intact! De la E-uri! Când o să facă săpături arheologice, o să găsească o supermumie şi o s-o expună la muzeu: „Tataie Ioneskamon. Adoratorul zeiţei Cola şi devoratorul de snackuri", râse bunicul.

– Nu prea cred, până atunci vor dispărea arheologia şi istoria. Poate şi muzeele. Chiar şi mai devreme, în următorii o sută de ani... Nicio şansă să ţi se descopere mumia, cu atât mai mult să fie expusă, zâmbi amar Titus.

Apoi se şterse bine cu prosopul, se aşeză la masă şi începu să mănânce cu poftă mămăliguţa cu brânză şi smântână. După ce termină de mâncat, bău laptele, se şterse pe mâini cu un şerveţel umed şi se ridică de la masă, spunând „Sărut-mâna pentru masă". Luă din dulap o cămaşă de un alb intens, strălucitor şi o îmbrăcă. Scoase dintr-un sertar o cravată vişinie şi o puse la gât. Îşi potrivi apoi gulerul cămăşii şi cravata, privindu-se în ciobul de oglindă. Se parfumă şi cu deodorantul Fa şi se admiră din nou în oglindă, aranjându-şi bretonul. Nu greşise, chiar arăta bine.

– Da' unde te duci tu, nepoate, aşa ferchezuit? întrebă bunicul, aţintindu-l cu privirea.

– La biserică, tataie, e duminică. N-am mai fost de mult, cred că din iunie, de când eram la Bucureşti, se confesă Titus.

Bunicul izbucni în râs, înecându-se de câteva ori şi tuşind. Îşi reveni însă repede şi spuse:

– La urma urmei, du-te! Faci o mică plimbare, stai la aer...

Titus îl privi nedumerit, dar îşi luă canadiana şi îşi văzu de drum.

***

Sus în deal, o bisericuţă albă, micuţă şi lăsată cam în paragină i se înfăţişă privirii lui Titus, după un urcuş destul de abrupt şi obositor. O alee de nuci rămuroşi se întindea până în dreptul intrării în biserică. Titus merse agale pe alee, la umbra nucilor, inspirând adânc aerul proaspăt şi rece al dimineţii de iarnă. În faţa bisericii se aflau doar câteva babe bine înfofolite, şuşotind ceva între ele. Un lacăt mare şi greu atârna la poartă.

Titus se uită la ceas: era ora 10:05 şi ar fi trebuit să se desfăşoare slujba de liturghie de duminică încă de la 8 dimineaţa. Le salută pe babe şi se interesă:

– Sărut-mâna! Nu ar fi trebuit să fie acum slujba de liturghie? De ce e lacătul pus? N-a venit popa să deschidă biserica?

– O fi dăşchis popa prima sticlă dă ţuică pă ziua dă azi, acasă, la căldurică…, chicoti una dintre babe, arătându-şi gura ştirbă în care sticlea, solitar, drept în faţă, un dinte de aur.

– Sau mai bine o fi dăşchis disco-barul! Acolo-i primu'! Ce liturghii o trage el acuma, măiculiţă! zise altă babă, încercând să-şi bage la loc sub basma o şuviţă rebelă de păr cenuşiu.

– Poate că doarme, încercă Titus să-l scuze, scărpinându-se în barbă.

– Nu trage el la aghioase, trage la măsea! rosti tare, cu convingere, o babă având pe nasul coroiat un neg mare, garnisit cu un smoc de păr.

Celelalte chicotiră sau râseră, ducându-şi mâinile descărnate la gură.

– Zâci popa Chivu, zâci… beţivu, rânji baba cu negul.

– Ho, ce-aveţi cu el, săracu'? Poati să pregăteşti pentru Bingo! îl apără alta atât de zbârcită că aproape nu i se mai distingeau trăsăturile.

– Pentru ce? Bingo!? se minună Titus.

Babele îl priviră descumpănite.

– Bingo, măiculiţă! Să nu spui că nu ştii ce-i Bingo! Bin-go! repetă baba cu dintele de aur.

Titus îşi încruntă sprâncenele şi comentă:

– Ştiu, mamaie, da' nu-mi place jocu' ăsta! Crezi că-ţi alegi numărul norocos, dar, în general, te păcăleşti, şansa de câştig e mult prea mică, aproape sigur nu obţii nimic.

– Apăi de-aia te-ajută bunul Dumnezeu şi te blagoslo-veşte popa! Acu' vezi că-şi are şi el rostu' lui! spuse baba cu negul, smulgându-şi din el un fir de păr şi privindu-l în lumină.

Titus se uită la ele siderat. Babele îşi aruncară priviri cu subînţeles, dându-şi coate.

– Mătăluţă n-ai bilet de Bingo? întrebă o altă babă cu ochi mari, albaştri, inocenţi ca ai lui E.T., ca şi când lipsa unui astfel de bilet ar fi de neconceput.

– Nu, răspunse sincer şi candid Titus.

Babele căscară ochii cât cepele. Şuviţa rebelă ţâşni din nou din strânsoarea basmalei, smocul de păr de pe neg fremătă alergic, dintele de aur sticli agresiv, iar ochii de E.T. deveniră largi cât porţile raiului sau... ale succesului la Bingo.

– Toată lumea are bilet de Bingo, nu se poate, insistă baba cea mai zbârcită.

– Eu n-am, recunoscu Titus. Nu mi-am cumpărat şi nici n-am de gând s-o fac.

Babele îşi aruncară priviri ciudate, îşi dădură coate, şuşotiră ceva între ele şi începură să se retragă de lângă Titus de parcă se transformase în Satana, într-un extraterestru infestat cu un virus letal, într-un vârcolac, un vampir sau, cel puţin... în Băsescu (pe care lumea din sat nu-l mai suporta şi şi-l făcea responsabil pentru tot şi toate, inclusiv pentru secete sau inundaţii, ori că-şi pierduseră papucii sau se loviseră de clanţă când erau afumaţi). Titus le privi uimit, ca prin vis, cum se îndepărtau ca o pată informă de cerneală neagră, scurgându-se pe aleea cu nuci. Rămase un timp tăcut, plimbându-se îngândurat înainte şi înapoi în faţa bisericii, în liniştea adâncă, întreruptă din când în când de urletul vreunui câine. La poartă, lacătul, în continuare, atârna greu şi nu se zărea nici ţipenie de om în preajmă.

***

Acasă, bunicul îl aştepta pe Titus îmbrăcat şi el ca de sărbătoare. Îi făcu cu ochiul nepotului şi-l invită la disco-bar. Era o seară importantă, nu trebuia s-o rateze. Disco-barul era ultimul loc din lume unde ar fi vrut Titus să se ducă, dar nu putu să-l refuze pe bunic.

Disco-barul era invadat, ca de obicei, de un fum gros de ţigară. În semiîntuneric, la mesele roşii de plastic, oamenii se dregeau cu-n pahărel de rachiu, urându-şi noroc. Din boxe răzbăteau manele la maxim.

Titus îşi făcu apariţia în bar cu inima strânsă şi cu o privire pierdută. Rămase lipit de braţul bunicului, chiar după ce se aşezară la masă. După ultima experienţă din bar, Titus se

aştepta ca toată lumea să fie cu ochii atintiţi spre el şi, eventual, să-l atace, dar nimeni nu-l băgă în seamă, aşa că oftă uşurat.

În faţă, chiar lângă tejghea, popa (îmbrăcat regulamentar în sutană), mic şi îndesat, cu nasul borcănat şi obrajii rumeni, bucălaţi, tot regla televizorul, trăgând din când în când câte o duşcă zdravănă dintr-o butelcuţă de vin roşu. Stropi din licoarea fermecată se prelingeau pe barba stufoasă a părintelui Chivu.

– Hai, părinţele, că începe Bingo! E târziu! se agită barmanul, un bărbat între două vârste, înalt şi uscăţiv, ştergând întruna nişte scrumiere.

Popa continuă să meşterească cu grijă la televizor, fără să se impacienteze.

– Ai răbdare, bre, că strici toată treaba. Asta-i o chestie specială, o faci pă îndelete, se supără popa că barmanul nu-nţelegea cum trebuie întreg ritualul.

Barmanul nu răspunse, ci lustrui mai departe scrumierele, făcându-le ca oglinda. La cinci fără zece intră în disco-bar poliţistul cel gras, cu ceafa groasă şi ochii înfundaţi în orbite, care asistase la bătaia din bar fără să intervină. Se duse drept la popa, şoptindu-i ceva la ureche. Popa îi făcu semn să se ducă spre uşă. Poliţistul deschise uşa şi se postă în dreptul ei. Lumea începu să freamăte în sală. Titus urmări destul de uimit şi circumspect agitaţia din bar. Bunicul îl încurajă, trăgându-l spre el:

– În curând începe show-ul de Bingo. Nu-ţi fie teamă de balamuc. E bine organizat. Ai să vezi, ai să cunoşti aci tot satul.

Titus schiţă o grimasă de dezgust:

– A, asta era! Bingo! N-are rost să stau, nu joc la Bingo, plec acasă.

– Titus, te rog să nu pleci nicăieri! Nu se poate acum. Stai cu mine! îl rugă bunicul.

Titus simţea că se sufocă. Se ridică de la masă şi dădu să iasă pe uşă, dar poliţistul îi bară calea, aşa că, nereuşind să-l dea la o parte şi fiind îmbrâncit, se întoarse la locul său, lângă bunic.

Poliţistul se uită la ceas: era cinci fără cinci. Un puhoi de lume încercă să dea buzna în sală, fluturându-şi biletele de Bingo, dar poliţistul reuşi să menţină ordinea, introducându-i pe rând şi verificând biletele tuturor. Sala se aglomeră rapid. Lumea aproape că se călca în picioare, ţipa, tensiunea devenise foarte puternică. Unii se închinau şi sărutau pios biletele de Bingo.

– De data asta io am pus pe numele lu' Mişu. Nu râde, am văzut că se practică, îi şopti bunicul lui Titus, dar acesta nu râse, ci se strâmbă scârbit.

La ora cinci fără un minut sunară şi clopotele de la biserică. În sală lumea se reculese. O scurtă clipă de tăcere în care îşi ridicară ochii exaltaţi şi rugători spre cer. Apoi îşi coborâră privirile şi se închinară. La cinci fix, popa deschise televizorul pe România 1, la Naţional TV Bingo. Popa cântă tare şi strident, pe nas, refrenul: „Na-ţio-nal/Na-ţio-nal TV Bingo", dansând şi schimonosindu-se, în încercarea de a-l imita pe Horia Brenciu. În sală lumea tresăltă de emoţie. În pauza de difuzare a reclamelor, popa dădu sonorul mai încet şi intonă apoi cu glas dogit, gesticulând des, dar cam confuz şi clătinându-se din când în când pe picioare:

– Doaaa-mne Dumnezeule, binecuvântează oile tale şi pe păstorul looor, blagosloveşte acest biet popor, miluieee-şte-ne pe noi!

După reclame, popa dădu sonorul mai tare. Lumea aştepta cu răsuflarea tăiată. O fată ţipă şi leşină, dar nimeni nu-i acordă atenţie. Titus se zbătu să ajungă la fată, aventurându-se în puhoiul de lume. Reuşi, într-un sfârşit, s-o tragă într-un colţ şi s-o aşeze pe o banchetă. Îi deschise nasturii de sus de la bluză. Îi făcu vânt cu biletul de Bingo pe care fata-l avea în poală. Îşi udă apoi batista cu apă rece şi i-o puse fetei pe frunte. Slavă Domnului, încet-încet, părea să-şi revină.

Se anunţă primul câştigător: Lili, pisica birmaneză a unei doamne din Călăraşi – 1 milion. Lumea aplaudă în sală frenetic până când popa făcu un semn şi oamenii se opriră. Părintele Chivu o binecuvântă pe Lili, norocoasa câştigătoare:

– Blagosloveşte, Doaaa-mne, norocu' credincioasii oii tale, pisica Li-liii!

Bunicul se foi pe scaun, şoptindu-i, din reflex, unui Titus inexistent:

– Ai văzut? Poate câştigă şi Mişu!

Titus verifică din nou cum se simţea fata. Din fericire, era mai bine, aşa că, ceva mai liniştit în ce priveşte fata, Titus încercă să se retragă discret şi să plece din sală. Poliţistul îl observă când se chinuia să-şi facă loc prin mulţime ca să iasă afară şi-i aţinti din nou calea. Titus făcu un pas mic, de furnică, înapoi (căci mai mult nu avea loc) şi rânji larg şi ostentativ-inocent ca motanul Tom atunci când se întâlneşte accidental cu buldogul Spike. Dar nu reuşi să îmblânzească

bestia. Poliţistul se repezi la el, apucându-l de gulerul cămăşii şi strângându-l ca un cleşte.

– Stai! zbieră poliţistul. Nu mi-ai arătat biletu'. Ia scoate biletu' imediat.

– N-am bilet, îngăimă Titus, sufocându-se.

– Ce-ai spus?! Toţi are bilet! Scoate imediat biletul! insistă poliţistul, strângându-l tot mai tare de gât.

– „Toţi AU bilet", îl corectă Titus furios, cu ultimele puteri. Dar eu nu, şopti el înecându-se, mai congestionat la faţă decât popa.

La televizor se auzi un anunţ important: „O maşină Dacia Logan şi un a-par-ta-ment pentru Ada Bălan din Botoşani!". Explozie de aplauze în sală, strigăte isterice, urale. Popa dirijă ropotul de aplauze. Impresionat de câştigul anunţat şi nevrând să mai piardă ceva important din show, poliţistul îi dădu drumul lui Titus şi se apropie de televizor să vadă mai bine. Eliberat din strânsoarea poliţistului, Titus tuşi, se clătină uşor, dar îşi reveni şi, profitând de neatenţia acestuia, se strecură afară din sală.

Merse încet şi cu paşi nesiguri, se uită de câteva ori înapoi cam temător, apoi grăbi pasul, îndepărtându-se de disco-bar cât putea de repede. Pe drum – nici ţipenie de om. Era linişte. Se auzea doar un îndepărtat zvon de talangă. Oare de ce nu putea să audă numai asta?

Se îndreptă spre iaz. Îşi simţea sufletul inutil şi dezamăgitor ca un bilet necâştigător la Bingo. Se trânti pe malul iazului îngheţat, luciu ca oglinda, fără să-i pese că se murdăreşte. Două ceruri se sărutau: cel de sus, spuzit de stele argintii şi cel reflectat în iazul îngheţat. Cele două ceruri

îngemănate formau parcă un glob de cristal ca cel de la discobar. Titus privi în globul de cristal cu puţină teamă, dar şi cu multă speranţă.

– Cineva de acolo, de sus, de pe orice planetă locuibilă, nu mă poate lua şi pe mine? Hei, extratereştri, când aveţi de gând să mă răpiţi?

Ochii îi străluciră, iar chipul i se destinse într-un zâmbet visător.

V

Iarna nu aduse zăpadă, ci doar viscol şi un ger cumplit. Din când în când, Titus cânta nostalgic „White Christmas" sau spunea teatral „*Où sont les neiges d'antan*?". Degeaba visa el la un sat alb, ca-n poveşti, acoperit de zăpada proaspătă, pufoasă şi mângâietoare, nu avură parte decât de două-trei ninsori slabe şi neaua nu se adună nici măcar pe pervaz sau pe oglinda retrovizoare a bătrânei Dacii. Parcă şi iarna îşi pierduse inocenţa.

Nopţile lungi şi geroase şi le petrecură lângă soba dogoritoare, înfofoliţi în pături, citind, mângâindu-l pe bătrânul motan, Mişu şi bând ţuici fierte sau Cola (fiindcă bunicul prefera Cola chiar şi iarna, dându-se în vânt mai ales după etichetele de pe sticlele de doi litri care-l reprezentau pe Moş Crăciun cu sania trasă de reni).

Trecuse multă vreme de când Titus nu mai ţinuse în braţe o femeie. Uneori se apropia de soba caldă, se lipea de ea ca de o femeie şi se masturba. Alteori avea vise ciudate, însoţite de poluţii nocturne. Visa, de pildă, că Mişu câştigase la Bingo şi că era şi el sărbătorit ca o vedetă. O reporteră de

pe România 1 îi lua interviu fericitului câştigător, apoi îşi arunca microfonul şi începea să-l dezbrace pe Titus, înnebunită de dorinţă, rupându-i hainele. Apoi apărea un grup de fete gălăgioase din sat, îmbrăcate în costume naţionale şi se aruncau şi ele asupra lui Titus, gata să-l devoreze. Atunci avea erecţie şi ejacula în somn. Dar visul continua în mod bizar: se vedea asediat de un alt grup de femei, babele de la biserică. Şuviţa cenuşie, rebelă ţâşnea de sub basma, dintele de aur sticlea agresiv, smocul de păr de pe neg fremăta, ochii de E.T. îi aruncau o privire hipnotică, paralizantă, de undeva din spate îşi făcea apariţia şi popa Chivu cu cădelniţa, binecuvântându-l pe fericitul câştigător, iar Titus se trezea înspăimântat, năclăit de spermă şi sudoare.

Mai visa şi că era la şcoala din sat cu Leni şi că făceau sex pe catedră, în diverse poziţii. Leni îşi cerea iertare şi-i spunea vorbe dulci, dar, exact când era gata să-şi dea drumul, Leni se transforma în Daria, Esmeralda sau chiar în Ţunami şi era surprins de directorul de la Bucureşti, de poliţist şi de părinţii copiilor. Părinţii copiilor îl legau de un scaun, iar poliţistul îi electrocuta testiculele în râsetele mefistofelice ale directorului. Apoi, tatăl lui Ţunami scotea cuţitul şi-l castra, în aplauzele tuturor. Atunci se trezea urlând. Din când în când, visa şi că o bombarda cu pietre pe Leni, fără să asculte plânsetul şi implorările ei, până când din ea nu mai rămânea decât o masă de carne inertă.

Când avea coşmaruri şi se trezea în toiul nopţii, îl chema pe Mişu şi îl lua în braţe, alintându-l şi ascultându-l cum torcea. Apoi aprindea veioza şi lua o carte, încercând să îmblânzească întunericul, spaima şi singurătatea.

***

Vremea se încălzi pe la începutul lui februarie, când se iviră primii ghiocei. La scurt timp, apărură şi viorelele în pădure. Într-o zi, Titus descoperi o poieniţă împânzită de viorele care părea un lac violet, tresăltând sub boarea ameţitoare a primăverii. Se murdări de noroi, dar reuşi să culeagă un buchet mare de viorele pe care le duse acasă bunicului.

Privind viorelele aşezate în vază, pe teresă, îşi aminti de weekendul în care mersese la pădure la Băneasa, împreună cu Leni, cu un an în urmă. Se chinuise trei săptămâni s-o convingă şi reuşise doar atunci când îi promisese că-i cumpără ceva de la Ikea. Făcuseră pe drum la dus trei ore şi jumătate, iar la întoarcere doar două ore şi trei sferturi. Stătuseră în pădure numai douăzeci de minute. Leni se plânsese fără întrerupere: e prea aglomerat (în trafic), e prea puţină lume şi-i e urât (în pădure), e prea cald (în maşină), e prea frig (în poieniţă), e curent, e noroi, se împiedică de crengi uscate, îşi rupe tocurile, nu mai sunt flori în pădure că le-au furat ţigăncile, şi, oricum, florile astea din pădure, sunt mici, urâte şi se usucă până la maşină, sunt prea multe tarabe cu prostii chinezeşti, nu e bere fără alcool la terasă, mititeii sunt prost făcuţi şi pe deasupra expiraţi, nu au loc de parcare, le înţeapă cauciucurile alţi turişti binevoitori, îi împuşcă armata pentru că au intrat într-o zonă interzisă, pe poligon ş.a.m.d. În acel moment se simţea atât de singur încât îi lipseau şi fiţele lui Leni. Oare ce făcea ea acum? Era la vreo terasă din Centrul Vechi împreună cu directorul? Îşi comandase Tortellini şi un cocktail „Sex on the Beach”? Îi spunea vorbe dulci, amăgitoare, privindu-l în ochi şi ţinându-l de mână?

Primăvara era anotimpul preferat al lui Titus. S-ar fi plimbat încontinuu, până i s-ar fi găurit bocancii şi i-ar fi sângerat tălpile, inhalând aerul reavăn, îmbătător, privind valurile de flori şi mugurii gata să plesnească. Primăvara îl făcea să se simtă melancolic. Frumuseţea florilor – răvăşitoare, irezistibilă, dar iremediabil fragilă... Freziile galbene cu siluetă şi parfum delicat care se uscau imediat în glastră, chiar dacă le punea apă călduţă, zahăr şi un pic de aspirină... Narcisele, stânjeneii, lăcrămioarele, viorelele, toate cu frumuseţea lor de o clipă... Frumuseţea asta îl năucea, intrându-i în carne, sânge şi limfă, îi dădea frisoane şi-i sfâşia sufletul.

Când livezile de pomi fructiferi înfloriră, Titus se instală pe teresă contemplativ şi se apucă să picteze piersicii ca de vată de zahăr roz. Făcu mai multe acuarele, însă ultima fu marcată de intervenţia altui artist ceva mai modern: Mişu se urcase pe masă şi trăsese o dungă neagră în zigzag chiar peste livada de piersici.

La şcoală, Titus îşi schimbase locul de fumat. Se mutase de sub stejar şi fuma acum lângă un piersic înflorit, la fel de roz ca cei din tabloul său. Oare de ce „*la vie en rose*" dura tot atât de mult ca şi florile de piersic?

Într-o zi, după ore, când trăgea din ţigară privind melancolic florile rozalii, auzi un glas cristalin:

– Bună, Titus! Mă poţi ajuta şi pe mine să-mi arăţi şcoala şi să-mi organizez cursul de dans?

Titus îşi întoarse privirea. Glasul cristalin nu aparţinea unuia dintre „copiii" săi, ci unei fete de vreo douăzeci de ani. Era foarte frumoasă. Zveltă, cu o talie delicată, cu ochi mari şi blânzi de căprioară, cu pletele arămii în vânt şi cu un zâmbet

dulce ca florile de piersic. Titus o privi fericit şi uimit, fără a putea rosti vreun cuvânt.

– Hei, poate te-am luat prea brusc. Nici nu m-am prezentat. „Io mă intitulez" Crânganu Ana, membră în ansamblul de dans popular „Mândruţa" şi... instructor de dans aici, la şcoală, zise ea.

– Ana, Ana... repetă Titus vrăjit. Numele tău provine de la „*channah*", nume evreiesc care înseamnă graţia, favoarea, mila Domnului.

– Hei, ai văzut asta pe net?

– Nu, o ştiam de mai demult. Am învăţat cândva etimologia numelor româneşti. Ana, Ana... Nu-mi vine să cred că, în sfârşit, Domnul s-a îndurat de mine... zâmbi el, privind-o cu ochi luminoşi.

– Ce baftă pe tine! Numele tău, Titus, ce înseamnă? se interesă Ana.

– Vine din latină şi cred că înseamnă „apărător" sau „turturică". Ciudată combinaţie, nu? râse Titus. Apropo, de unde ştii cum mă cheamă? Ai întrebat la cancelarie?

– Vai, Titus, dar am învăţat amândoi la aceeaşi şcoală, asta din sat, îl mustră Ana cu blândeţe. Eu eram în clasa întâia când tu ai trecut a patra. Tu erai cel mai bun din şcoală, erai mereu premiant, mergeai la olimpiade... Erai copilul model al şcolii. Eu nu m-am omorât prea tare cu cartea, da', ştii, l-am avut învăţător pe bunicul tău. Era un prof foarte de gaşcă!

Titus nu-şi amintea de Ana, dar păstra vii în memorie festivităţile de premiere şi coroniţele din flori de câmp, împletite de mama lui (cel puţin până în clasa a patra, înainte de accident). Întotdeauna urâse festivismul, mai ales din

cauza cultului personalităţii din vremea comunismului. Până în clasa a cincea prinsese o sumedenie de serbări comuniste, în careu. Toţi copiii erau îmbrăcaţi în uniformele alea hidoase, kitsch, de pionier: bluze albe de nailon care se încingeau şi se lipeau de piele, centuri cu stema României socialiste, cravate roşii cu tricolorul, berete, numere matricole, ecusoane, insigne, şnururi de comandant. Chiar şi el fusese comandant de detaşament. Rămăsese cu o reacţie de respingere totală în raport cu uniformele, chiar şi acum, când era profesor.

Mai mult, se auzeau mereu aceleaşi cântece şi poezii patriotice, dedicate mult-iubitului şi stimatului conducător, tovarăşul Nicolae Ceauşescu şi tovarăşei academician-doctor-inginer, Elena Ceauşescu. Se rosteau mereu aceleaşi discursuri în limbaj de lemn, formate doar din câteva cuvinte („măreţ”, „glorios”, „luminos”, „cel mai iubit”, „cel mai stimat”, „pace”, „luptă”, „mulţumim”, „pionieri”, „partid”, „patrie”, „conducător”, „tată” etc.), de parcă s-ar fi vorbit „nouvorba” („Newspeek”) din „1984” al lui Orwell.

Deşi detestase din inimă festivismul comunist, nu dispreţuise niciodată coroniţele din flori de câmp împletite de mama lui din albăstrele, margarete şi garofiţe. Dar acum sentimentele se amestecau – florile din coroniţa mamei fuseseră întinate de sperma de pe covor şi călcate în picioare. Dar de ce se gândea obsesiv la asta când avea alături o fată atât de frumoasă? Încercă să reia conversaţia cu Ana:

– Eram premiant şi olimpic, dar nu-mi plăceau serbările comuniste. Mă dezgustau, chiar şi atunci când eram mic. Ştiam că sunt lucruri ridicole şi degradante pentru că erau doar imnuri de slavă pentru două persoane (Tovarăşu’ şi

Tovarăşa), repetate până la epuizare. Îmi dădusem seama şi că erau de proastă calitate, doar citisem câte ceva de valoare pe-acasă, uite, de exemplu, Eminescu, Sorescu, Nichita Stănescu, Ana Blandiana, Creangă, Caragiale, şi puteam să compar. Mi le dădea tata, săracu', era şi el prof de română la şcoală aici. Mă ajuta şi să aleg poeziile şi cântecele pentru serbările clasei şi ale şcolii. Cred că eram singurul care nu venea cu cântece şi poezii patriotice...

– Pe taică-tu nu l-am mai prins ca prof, nenorocitul ăla de accident a avut loc la sfârşitul clasei întâi... Ştiu când te chema în pauză să-ţi dea Mentosan.

Titus făcu ochii mari.

– Da, ştiu pentru că le dădea tuturor copiilor din curte, avea rezerve. Ne strângeam în jurul lui de parcă l-am fi văzut pe Moş Crăciun!

– Aşa e, tata avea mereu Mentosan la el, iar eu mă dădeam în vânt după bomboanele astea. Şi maică-mii îi plăceau...

– Asta înseamnă că maică-ta avea mereu respiraţia proaspătă când o săruta taică-tu. E, maică-ta era o femeie foarte elegantă şi finuţă, se îmbrăca cu nişte rochiţe vaporoase, în culori pastelate... Avea părul blond-cenuşiu, lung şi mătăsos... Îmi doream atât de mult să fiu şi eu ca ea! Tu ai moştenit ochii ăştia negri, frumoşi de la ea.

– Ai ţinut minte atâtea lucruri, ştii mai bine ca mine!

– Cum să nu, voi eraţi VIP-urile şcolii pe vremea aia, iar mama ta cred că a fost cu noi într-o vizită la CAP...

– Tot ce e posibil, era inginer agronom, îţi vine să crezi? Fusese o studentă foarte bună, cu media ei putea merge oriunde în ţară, dar a rămas în Ştefăneşti pentru tata!

– Foarte bine, înseamnă că s-au iubit mult! Aş da orice pentru o astfel de iubire! Oricum, să ştii că mie-mi plăcea să te văd pe podium, mi se părea că-ţi stă super în uniforma de pionier şi cu coroniţa pe cap. Cred că am fost şi într-o excursie la Doftana împreună. Şi am participat, bineînţeles, la înmormântarea părinţilor tăi, după accidentul ăla îngrozitor. Ţin minte şi acum cum sărisei în coşciug şi te agăţasei cu toată forţa de maică-ta şi de taică-tu, de nimeni nu mai putea să te scoată de-acolo. Era cât pe-aci să coboare sicriul la groapă cu tine cu tot.

Ana se întrerupse brusc, realizând că spusese ceva nepotrivit. Titus oftă adânc. Faţa i se întunecă. Îşi dorise, într-adevăr, să dispară cu tot cu părinţi în groapă, odată pentru totdeauna.

– Ştii ce, hai să lăsăm amintirile astea cam deprimante, făcu el eforturi să continue discuţia. Eu, unul, tot sunt bântuit de astfel de imagini. Dar e important şi ce vom face de acum încolo. Poate amândoi, dacă Domnul mi-a trimis acum graţia sa... pe Ana...

– Chiar aşa, mai bine vorbim de prezent şi de viitor. Ştii, organizez un curs de dans (joi şi vineri, de la 14:00 la 16:00, în sala de sport sau în careu). Poţi să vii să mă vezi, dacă nu ai ore. Voi monta şi un spectacol de dans popular care va avea loc la sfârşitul anului şcolar. Vom participa cu trupa şi la concursuri interjudeţene. Nu câştig cine ştie ce, plata cu ora, ştii tu, cam naşpa! Dar fac ceea ce-mi place. Ştii, zise ea

visătoare, mă gândesc să-i învăţ şi latino: tango, samba, rumba, salsa, merengue, cha-cha-cha, ştii tu. Mă pricep binişor la astea, zâmbi ea, făcându-i cu ochiul.

– Ia te uită! Incredibil, şcoala asta stă-ntr-o rână şi are buda în curte, dar se poate lăuda cu o trupă de dans latino! Foarte tare! se amuză Titus.

– Da' tu cum naiba ai ajuns aici la şcoală? Nu pot să cred! De ce ai plecat de la liceu din Bucureşti? întrebă Ana.

– Ah, iar ne întoarcem la trecut, deşi nu chiar aşa îndepărtat. E o rană care nu s-a-nchis. OK, o să-ţi spun. Nu mă simţeam împlinit. Eram foarte dezamăgit, ştii tu, tot stresul ăla, agitaţia fără sens, mizeria, abuzurile din partea şefului, lipsa satisfacţiei profesionale (căci singurii care mă ascultau erau domnitorii din portretele de pe perete), alienarea, senzaţia de gol şi de absurd, spuse Titus cu jumătate de gură jumătate de adevăr.

– Eu aş da orice să pot ajunge la Bucureşti! zise Ana entuziasmată.

– Nu mai spune! râse Titus. De ce? Ce-ai face la Bucureşti?

– Oh, aş vrea să intru într-o trupă tare de dans, cât mai profi, latino dacă se poate, să dansez în spectacole importante, să fiu aplaudată pe marile scene, să apar la televizor! se aprinse Ana.

– Aş veni şi eu să te văd şi să te aplaud, chiar dacă nu prea mă trage inima să mă întorc în Bucureşti.

– Ştii ce mi-ar place şi mai mult decât asta?

– „Mi-ar plăcea”... corect se spune „mi-ar plăcea”. „Ştii ce mi-ar plăcea şi mai mult?” repetă Titus. Aşa se spune corect.

Ana îl privi derutată.

– M-ai zăpăcit.

– Scuză-mă! Am o manie să corectez oamenii, pe toţi, nu doar copiii! E ridicol. Dar hai să vedem. Spune-mi, te rog, ce ţi-ar plăcea şi mai mult decât să ajungi vedetă la Bucureşti.

– Nu bănuieşti?

– Nu. Hai, surprinde-mă!

– Cel mai mult şi mai mult mi-ar place să câştig la Bingo! rosti Ana cuprinsă de exaltare, cu ochi scăpărători.

Titus parcă fu lovit de trăsnet. Se clătină. Se trase uşor de urechea dreaptă, îşi scărpină fruntea, îşi suflă o şuviţă de breton rebelă şi-şi muşcă buzele. Apoi îşi aprinse o nouă ţigară, trase adânc în piept şi întrebă cu un calm simulat:

– A, vrei să câştigi la Bingo? Multă lume ar vrea să câştige la Bingo!

– Nu multă, toată! Toată lumea vrea să câştige! Ce, tu nu vrei?

– Sincer, eu nu vreau şi nici nu joc, recunoscu Titus, înfruntând privirile uluite şi înspăimântate ale Anei. Nu am jucat niciodată şi nici n-am de gând s-o fac. Nu cred că sunt şanse reale de câştig şi nici nu vreau să mă oblige cineva să joc. Nu te mai uita la mine ca la un extraterestru!

– Vai de mine, dar fiecare are şansa sa! Toate şansele sunt egale! ripostă Ana, după ce îşi reveni un pic din şoc.

– Da, într-adevăr, din punctul ăsta de vedere, e mai bine ca în viaţa de zi cu zi, o aprobă cu tristeţe Titus. Dar eu nu sunt intolerant. Şi la mine în familie joacă bunicul şi Mişu.

– Oau, cine e Mişu? Vărul tău?

– Nu, motanul nostru.

Ana chicoti.

– Nu râde, continuă Titus ceva mai destins, bunicul speră ca Mişu să fie mai norocos decât el. Ştii, cu puţin timp în urmă, a câştigat şi Lili, pisica birmaneză din Călăraşi.

– Aşa e! Baftă multă lui Mişu!

– Da' tu ce-ai face dacă ai câştiga la Bingo?

– Eu m-aş duce în Argentina şi Uruguay să dansez latino şi să mă fac actriţă de telenovele! zise Ana cu înflăcărare. Ştii, aş vrea să fiu o a doua Natalia Oreiro!

***

Titus simţea că pluteşte ca Sam din „Brazil" când o visa pe Jill în chip de prinţesă cu rochie albă, lungă, cu pletele de aur fâlfâind în vânt, zburând spre el pe deasupra blocurilor sumbre şi cenuşii şi înălţându-se amândoi spre cerul neverosimil de albastru. Zbură peste livezile roz de piersici înfloriţi, peste şcoală, peste disco-bar, peste primărie, peste poliţie, peste şosele şi poduri, peste dealuri şi văi, peste iaz şi peste râu. Era gata chiar să treacă de propria sa casă în zbor. Îl văzu ca prin vis pe bunicul hrănind păsările în curte şi pe Mişu frecându-se de picioarele lui. Parcă nu era adevărat, dar sentimentul era atât de intens, dulce-răvăşitor ca aromele de april. Era schimbat la faţă, dar se simţea el însuşi mai mult ca oricând. Şi era atât de fericit! Doar o umbră de melancolie plana asupra fericirii sale nesperate: dacă avea să dureze tot atât de mult ca florile de piersic?

Bunicul îl zări şi remarcă pasul uşor, figura mai luminoasă, ochii visători şi zâmbetul pierdut.

– Hei, nepoate, aici e casa noastră! Să punem un indicator? Ce faci? Nu ne mai recunoşti?

– Scuze, tataie, eram „răpit” în lumea gândurilor mele, zise Titus, împiedicând-se de treptele de la intrare, dar fără să-şi piardă zâmbetul.

– Ce sau, mai exact, cine te-a „răpit”? râse bunicul.

– E, tataie, ce insinuezi? Vezi, dacă m-ai întrerupt, m-am şi împiedicat, încercă Titus să schimbe subiectul.

– Cine te-a „răpit”? Sper că nu babele noastre de la biserică.

– O, nici vorbă, o făptură mai dulce şi mai frumoasă ca florile de piersic!

– Nu mai spune, de pe ce planetă e? Te-au contactat, în sfârşit, extratereştrii?

– Tataie, planeta se numeşte Ştefăneştii de Sus. Pe ea o cheamă Ana, adică... graţie... şi a fost eleva ta! A zis că erai un prof tare de gaşcă!

– Mă bucur pentru tine! Când îţi inviţi „graţia” la noi pe terasă să bem împreună o Cola, în amintirea vremurilor de altădată?

– Ah, nu te potoleşti cu Cola asta! Apropo, pe vremea aia se bea Cico.

– Niciodată nu termini cu critica şi comentariile?

– O s-o invit mâine după-amiază, da’ poate cauţi mata sticluţa aia de vişinată de la tanti Luci. E delicioasă... Şi nişte ţuică. Nu de alta, să fie o alternativă... Cum nu era pe vremea regretatului Cico.

VI

A doua zi, după o noapte albă, Titus numără orele, minutele şi secundele până la ora de dans a Anei. Se uita încontinuu la ceasul de pe mobil. Bine că era totuşi vineri. Dacă ar fi fost sâmbătă? Ar fi trebuit să aştepte o săptămână. La ora 14:00 se duse glonţ la sala de sport. O privi fascinat cum juca hora cu copiii şi apoi încingea o sârbă. Ana îl văzu şi-i făcu semn cu ochiul. La sfârşit, Titus o aplaudă şi-i transmise invitaţia de a veni după-amiază, la 17:30, la el acasă, pe terasă, să bea o vişinată împreună. Ana acceptă cu entuziasm.

Pe drum spre casă, realiză că nu-i spusese adresa şi nici nu-i ceruse numărul de telefon. La 17:35, Titus intrase deja în panică. Dacă nu ştia şi nici nu putea afla adresa? Cum putuse să fie atât de neglijent? La 17:45, se hotărî să se ducă în sat, eventual în nenorocitul de disco-bar, să întrebe unde stătea Ana. Nu era o idee prea inspirată, dar nu ştia ce să facă. Când ieşea val-vârtej pe poartă, se ciocni de Ana.

– Vai, Titus! Aşa de mult mă iubeşti că vrei să mă bagi în spital chiar de la prima întâlnire? Dacă mă accidentez şi nu mai pot dansa niciodată? Nu o să mai pot susţine nici măcar spectacolul de sfârşit de an, darămite să plec la Bucureşti sau în Argentina!

Titus îşi ceru, timid, scuze. Ana emana valuri-valuri de parfum ieftin, dulceag, înecăcios (deodorantul Fa Pink Paradise). Dar şi Titus folosea acelaşi spray ieftin de la minimarket. O luă de mână şi urcară treptele până pe terasă. Simţind mâna ei caldă fremătând în mâna lui, îi mângâie uşor degetele. Erau un pic aspre (dar şi Titus era zgâriat pe mâini de Mişu), nu prea îngrijit

manichiurate şi cu oja roşie parţial decolorată. Cu toate astea, atingerea ei îl curentase. Ţinând-o de mână, avea iar senzaţia că zbura. Mai exact, zburau împreună.

Bunicul aşezase deja un milieu lucrat de bunica pe măsuţa de răchită, iar pe acesta tronau sticla de vişinată, sticla de ţuică şi, normal, o sticlă mare de Cola la doi litri. Lângă sticle se vedeau două pungi de chipsuri Lays cu pizza şi cu paprika. Bunicul păru foarte fericit de revederea vechii lui eleve şi dornic să povestească aventuri din vremurile acelea. Se aşezară cu toţii la masă. Titus şi Ana băură vişinată, dar bunicul rămase credincios sticlei de Cola.

La plecare, bunicul rămase pe terasă, iar Titus ieşi s-o conducă pe Ana. La poartă, o strânse în braţe, aproape să o sufoce şi-i căută gura însetat. Îi sorbi buzele mai dulci ca piersicile şi se îmbătă cu gustul lor ameţitor. Limbile li se încolăciră ca nişte şerpi de foc şi dansară sălbatic. Ana îi supse buza superioară şi i-o muşcă până la sânge. Titus o sărută pe gât, apoi limba lui fierbinte plonjă în urechea ei stângă, rotindu-se, avidă să exploreze teritoriul magic pe ritmuri de salsa. Apoi, rămaseră o vreme îmbrăţişaţi. Ana se agăţase de gâtul lui şi-i mângâia părul.

După ce Ana dispăru în zare, Titus îşi aminti ceva. Uitase, bineînţeles, şi de data asta să-i ceară numărul de telefon mobil.

***

Până la urmă, fusese chiar norocos că nu ajunsese în disco-bar în seara aceea. Chiar atunci, doi bărbaţi se îmbătaseră şi se luaseră la bătaie pentru a clarifica dacă Mihaela Rădulescu

are sau nu silicoane. Apoi intraseră şi alţii în joc, unii de partea silicoanelor, alţii împotrivă, şi se încinsese o bătaie zdravănă ca-n satul lui Asterix şi Obelix. Din nefericire, unul dintre oameni fusese tăiat la gât cu o sticlă spartă şi murise înainte de sosirea ambulanţei.

Când Titus auzi de la Ana ce se întâmplase în disco-bar, îşi jură să nu mai calce niciodată acolo, orice s-ar fi întâmplat. Mult mai plăcut era să bea împreună o vişinată pe terasă, să asiste la orele de dans ale Anei sau să se plimbe cu ea pe cărări neştiute.

Vinerea următoare, Titus se duse şi la concursul interjudeţean la care Ana participa împreună cu ansamblul „Mândruţa". O privi îndelung, vrăjit, cum învârtea hora şi cum i se aprindeau călcâiele la propriu în timpul sârbei. La sfârşit, cu toate că ansamblul „Mândruţa" se clasă abia pe locul doi, Titus aplaudă în delir şi o felicită pe Ana din toată inima:

– Mi-a plăcut foarte mult! Eşti foarte tare! Eşti mai talentată şi mai frumoasă ca Natalia Oreiro!

Ana nu se arată prea entuziasmată de elogiile lui Titus, ci se interesă dacă a venit cineva de la Bucureşti care-ar fi putut s-o remarce şi să-i propună un contract cu o trupă mare. Din păcate, nu venise nimeni, iar Ana oftase dezamăgită.

Duminică, Ana îl invită la repetiţiile ei informale pentru spectacolul de sfârşit de an. Acestea se desfăşurau într-o poieniţă năpădită de flori de câmp asemenea celor din coroniţa de premiant a lui Titus (garofiţe, albăstrele, margarete). Erau doar ei doi, amândoi îmbrăcaţi sport, în blugi şi tricou. Titus se aşeză pe jos, în iarba înaltă, sprijinit de un stejar rămuros, ca s-o vadă mai bine pe Ana în timp ce dansează.

Ana începu cu mişcări de dans popular, apoi trecu brusc la salsa, schimbând paşii, accelerând ritmul, ridicându-şi şi unduindu-şi braţele în acelaşi timp cu forţă şi cu graţie şi dând din fund provocator. Titus privi hipnotizat mai ales mişcările fundului ei care se întrezărea bombat şi ispititor prin blugii mulaţi. Apoi, Ana îşi aruncă tricoul şi continuă dansul şi mai rapid, dar fără să piardă controlul paşilor şi precizia mişcărilor. Privirea lui Titus se mută de la fund la sâni. Nu erau foarte mari, dar aveau o formă frumoasă, armonioasă şi cât de tari şi de proaspeţi păreau! Ana se lăsă pe jos şi, cu mişcări agile, îşi aruncă şi blugii şi trecu la tango, doar în sutien şi chiloţi tanga. Titus îşi schimbă şi el privirea de la sâni din nou la fund. Avea o rotunjime perfectă, de statuie grecească. Dar Venus din Milo fremăta de viaţă, era fierbinte, iar fundul şi şoldurile ei se unduiau halucinant.

Ana îşi aruncă sutienul în chip de lasou şi-l trase pe Titus de lângă copac, invitându-l să danseze împreună cu ea. Titus se ridică şi încercă să schiţeze câţiva paşi de tango cam nesiguri. Dar Ana îl împinse înapoi în iarbă cu o forţă nebănuită şi începu să-l dezbrace, aproape rupându-i hainele.

Se sărutară sălbatic, muşcându-şi buzele, sfâşiindu-şi pielea. Apoi, Titus îşi lăsă buzele să alunece pe gâtul ei alb de zeiţă, îi dădu limbi în urechi şi îi supse sfârcurile mici, roze, dulci ca petalele florilor de piersic. Îi mângâie fundul încins, transpirat, care tresălta mai puternic decât în timpul dansului. Îi sărută vaginul neepilat, sugându-i flocii şi căutând înnebunit, cu limba, clitorisul. I se păru că vaginul ei mirosea intens a pădure şi a flori de câmp... aceleaşi din coroniţa lui de premiant care acum îşi recăpătaseră prospeţimea şi savoarea. Îşi plimbă

îndelung limba în vaginul ei tot mai lubrefiat, în timp ce ea gemea uşor de plăcere. Apoi, rolurile se inversară şi ea îi supse penisul, încolăcindu-l cu limba ei caldă şi protectoare. Se simţea iar fericit şi apărat ca un fetus în placentă.

Făcură dragoste în mai multe poziţii, când el, când ea deasupra, iar când ajunse la orgasm, Titus simţi că se deschide un portal prin care erau propulsaţi înapoi în Grădina Edenului, în lumina albă, imaculată, cu toate păcatele iertate. După ce terminară, rămaseră multă vreme îmbrăţişaţi, în iarba înaltă, necosită, mătăsoasă ca sfârcurile sânilor ei. Apoi, Titus, aşa dezbrăcat cum era, se duse lângă copac să fumeze o ţigară şi s-o mai privească pe Ana goală, despletită, întinsă în iarbă, mai frumoasă ca Madonna lui Munch, abandonându-se iubirii...

***

Exact când îşi stingea ţigara, Titus simţi o lovitură puternică în coaste şi se prăbuşi cu faţa la pământ. Când se ridică, uitându-se în sus, văzu îngrozit uniforma albastră a poliţistului. Se prăbuşiseră prea repede din Grădina Edenului...

– Ce faci, bă, porcule, te fuţi în locuri publice? Faci bi-xi-ţio-nism? Şi stingi ţigara în pădure? Vrei să dai foc la pădure? Să distrugi natura şi frumuseţile patriei? Vezi că sting eu tot pachetu' pă tine ca să înveţi să răşpecţi legea şi natura, râse sarcastic poliţistul, înfigându-şi mâna mare, păroasă şi lipicioasă în gâtul lui.

– Dă-mi drumul, gemu Titus, înroşindu-se şi înecându-se.

– A, şi nici nu mi-ai arătat biletu' de Bingo! Mi-ai rămas dator cu biletu'. Dă-mi biletu' de Bingo! zbieră poliţistul, fără să slăbească strânsoarea.

Ana se ridică din iarbă şi se repezi spre copac.

– Ia-ţi biletul! Uite biletul! Lasă-l în pace!

Poliţistul luă biletul de la Ana şi apoi îi dădu drumul lui Titus. Acesta se prăbuşi lângă copac, stors de puteri.

– O să-ţi fac reclamaţie la poliţie, şopti Titus, cu glas înăbuşit.

– Ce-ai zis, mă?

– O să-ţi fac reclamaţie, zise Titus ceva mai tare, adunându-şi puterile pentru a-i da replica.

– Ce tare! N-am avut niciodată o reclamaţie! râse el în hohote şi-l lovi pe Titus cu bocancul în coaste.

Apoi, poliţistul se îndepărtă cutremurându-se de râs, iar Ana veni lângă Titus, îl luă în braţe, îl sărută şi îi mângâie corpul, faţa şi părul. Titus tremura, avea o privire rătăcită şi obrajii îi ardeau. Cu toate acestea, refuză să se îmbrace. Rămase gol, îşi puse capul în poala Anei şi fixă un timp cerul de un albastru neverosimil.

– Nu înţeleg, suspină el. Cerul e atât de albastru, tu eşti mai frumoasă ca Madonna lui Munch, dragostea noastră mă face atât de fericit. De ce trebuie să fie întotdeauna ceva care să strice mirajul? Faci dragoste şi după cinci minute primeşti o lovitură de bocanc în coaste. De ce trebuie să existe atâta durere şi atâta umilinţă?

– Nu eşti singur, Titus. Sunt alături de tine. Vom trece amândoi prin toate, îl încurajă Ana.

– Mi-e teamă...

– Nu fii prostuţ, sunt cu tine.

Titus închise ochii şi savură atingerile ei tandre şi delicate care îi alinau trupul şi sufletul.

Acasă, bunicul îl văzu îngândurat şi-l invită la o Cola şi-o ţuică pe terasă:

– Ce s-a întâmplat? Nu prea pari în apele tale. Ceva probleme cu Ana?

– Nu, tataie, cu Ana totul e perfect, zise Titus dând pe gât păhărelul de ţuică dintr-o înghiţitură.

– Atunci ce e?

– Mi-e puţin teamă să nu se facă praf totul, rosti el cu vocea stinsă.

– Vai, da' nu fii aşa pesimist! Am impresia că Ana te place foarte mult... ca să nu spun că te iubeşte.

– Sper şi eu asta. Ştii, nu e vorba doar de Ana. De fiecare dată când vreau să fac ceva, cineva îmi pune beţe-n roate sau ceva mă bruiază.

– Nu fii aşa fatalist şi paranoic! De fapt, cred că tu, în străfundul sufletului tău, nu eşti aşa. Poate e doar ceva care te-a bulversat. Spune-mi, te rog, dragul meu, îl încurajă bunicul.

Titus oftă şi-şi lăsă ochii în pământ.

– Mi-e greu să-ţi spun, fiindcă e ceva intim, începu el cu glas întretăiat. Dar o să-ţi spun. Uite, acum, de exemplu, eram cu Ana într-o poieniţă şi făceam...

– Dragoste... am înţeles, ai grijă doar să n-o laşi cu burta la gură!

– Da, tataie. Ne simţeam şi noi bine, în sfârşit, după atât amar de vreme. Când a apărut subit poliţistul!

– Cum?! A dat buzna peste voi în timp ce făceaţi...?

– Ah, sper că nu chiar atunci! spuse Titus cu o strâmbătură de dezgust.

Îi venea să vomite imaginându-şi poliţistul în postura de voyeur, ascuns în mod caraghios într-un tufiş, urmărind năduşit, cu ochii lui înfundaţi în grăsime, umeziţi de poftă, dansul lasciv al Anei şi apoi actul lor sexual. Eventual masturbându-se în timp ce ei făceau dragoste. Era îngrozitor, trebuia să alunge imaginile astea din minte.

– Nici nu-mi dau seama exact, eram focusat pe cu totul altceva, continuă el, cu un nod în gât. Eu l-am observat abia când mi-am aprins ţigara de după...

– Şi voi ce naiba căutaţi acolo? De ce nu aţi venit acasă dacă vroiaţi să...? Eu nu vă deranjez. Poate doar Mişu!

– Nu, tataie, am avut chef amândoi s-o facem acolo, în natură, în acel moment. E ăsta un păcat? Am încălcat legea?

– Nu ştiu, mai bine veneaţi acasă...

– „Eu când vreau să fluier, fluier". Aşa am simţit. Dar hai să-ţi spun mai departe. A apărut poliţistul şi mi-a cerut... ce crezi mata?

– O ţigară? O bere? Un prezervativ sau toată cutia? Taxă sau şpagă pentru sex în natură? O partidă de sex cu Ana sau cu tine?

– Nu, tataie! Biletul de Bingo pe care nu-l arătasem data trecută în bar, când am fost noi, demult, în decembrie, dacă-ţi mai aduci aminte. Când a câştigat pisica Lili din Călăraşi...

– Biletul de Bingo?! Incredibil! E obsedat? Caută pretexte?

– Nu ştiu, dar m-a încurajat să-i dau biletul cu vorbe dulci şi... câteva mângâieri cu bocancul.

– Auăleu, iar ai mâncat bătaie? Cum te simţi?

– Mă simt relativ bine şi asta pentru că a intervenit Ana, înainte să se agraveze lucrurile. I-a dat biletul ei de Bingo.

– Vezi că Ana te iubeşte! Te-a salvat. Ar trebui să fii fericit. Dă-l naibii de poliţist!

– O să-i fac reclamaţie! Comportamentul lui e prea abuziv, nu trebuie tolerat. S-au adunat deja mai multe: a asistat impasibil la prima bătaie din bar, a vrut să mă strângă de gât că nu aveam bilet de Bingo data trecută în decembrie, iar acum mi-a cerut din nou biletul de Bingo, jignindu-mă şi lovindu-mă.

– Ai grijă, Titus! Îl provoci şi, pe deasupra, nu rezolvi nimic!

– Eu nu consider asta o provocare, ci mai curând o datorie, ceva ce ţine de responsabilitatea mea, spuse Titus cu un aer melancolic, dar hotărât. Aşa e corect. Altfel aş avea coşmaruri şi conştiinţa încărcată. Nu e ca atunci, în iarnă... când a fost incidentul din bar. Atunci erau conflicte şi tensiuni interetnice, copii la mijloc... nu puteam să fac reclamaţie. Acum e altceva. Trebuie să semnalăm abuzurile pentru că altminteri ar însemna că le acceptăm şi le încurajăm. Şi trebuie să facem asta indiferent dacă plângerea are sau nu rezultat. Nu cred că ar fi just să ignor ce s-a întâmplat, mai ales că e vorba de reprezentantul autorităţii. Şi ce-mi poate face? Să mă bată din nou? Nu mi-e frică, doar mă întristează atitudinea lui. Sincer, aproape că mi-e milă de el. Ce viaţă mizerabilă are dacă singurele sale satisfacţii sunt înjosirea şi lovirea altora! Apropo, cum îl cheamă, să ştiu ce scriu?

– Bebe!

– Bebe?! Cu siguranţă i se potriveşte, râse Titus.

– Bebe Şoimanu. Titus, indiferent ce faci, să ştii că suntem alături de tine şi eu şi Ana... şi Mişu! Te iubim mult, Titus! zise bunicul emoţionat, îmbrăţişându-l.

– Să zică merci că nu-i fac reclamaţie pentru greşeli gramaticale!

Titus îl sărută şi el cu drag şi-l urmări cum se îndepărta agale. Tuşea. Şi mersul îi părea mai nesigur. Dar poate că bunicul era doar obosit.

***

Titus se retrase în cameră şi scrise de mână reclamaţia, o dată şi o semnă. Apoi se duse imediat la postul local de poliţie pentru a o înmâna şefului de post. La poartă, înghiţi în sec. Mărul lui Adam i se mişca ritmic şi părea mai proeminent. Îi era greaţă. Îşi simţi obrajii înroşindu-se uşor, dar continuă să avanseze. Un poliţist mic de statură, subţirel, dar cu ochii ageri îl întâmpină zâmbind la intrarea în biroul recent zugrăvit, mirosind a vopsea proaspătă:

– Cine sunteţi şi ce doriţi?

– Bună ziua. Sunt Titus Ionescu, profesor în sat. Aş dori să fac o reclamaţie contra agentului Bebe Şoimanu.

– Nea Bebe? râse poliţistul cel mic, aruncându-i lui Titus o privire jucăuşă şi amuzată. Ce-a mai făcut?

– Păi, ca să vă spun sincer, a asistat fără să intervină, ba chiar râzând la o bătaie în bar unde am avut onoarea să fiu victimă. Altă dată, m-a strangulat, tot în bar, pentru că nu aveam bilet de Bingo. Ultima dată, azi, mi-a solicitat iar biletul de Bingo, m-a jignit şi m-a lovit din nou din cauza lui.

– Este un jucător foarte pasionat, nea Bebe al nostru, zise poliţistul cel mic, fără a-şi putea stăpâni hohotele de râs.

– Eu, unul, nu-i împărtăşesc pasiunea şi aş vrea să fiu lăsat în pace. Nu suntem obligaţi să jucăm. Vă rog, pot lăsa acum reclamaţia?

– Sigur că da, domnu' Titus, daţi-mi-o mie! Apropo, eu sunt Nae Popescu, şeful de post. Îmi pare bine să vă cunosc.

Nae Popescu luă reclamaţia şi o studie.

– Vai de mine, e scrisă de mână! exclamă el, dând din cap negativ.

– Şi nu e bine? Nu se acceptă aşa? întrebă Titus, un pic îngrijorat.

– Nu, domnu' Titus, trebe să fie un formular printat, semnat de dumneavoastră, cu data de azi şi ştampilat de noi.

– Atunci daţi-mi acum formularul ca să-l completez!

– Domnu' Titus, după ultimele mereglen-relementări ale UE... începu poliţistul, dar fu întrerupt de Titus.

– „Re-gle-men-tări ale UE"... „Reglementări", îl corectă Titus.

Nae Popescu îl privi puţin deranjat, iar ochii săi vioi sclipiră răutăcios ca nişte ochi de spiriduş.

– În fine, după ultimele norme europene, reluă şeful de post, aveţi nevoie de formularul M-508 pentru reclamaţie.

– Bine, atunci daţi-mi un exemplar al formularului M-508 pentru a-l completa!

– Caut acum. Aşteptaţi câteva secunde.

Şeful de post scotoci ostentativ, zgomotos şi îndelung prin toate sertarele, în dulap, pe birou, în birou şi chiar sub birou ori în coşul de gunoi, scoţând tot soiul de dosare, formulare şi ştampile, trântindu-le şi bufnind.

– Îmi pare rău, cred că nu mai avem niciun exemplar printat.

– Vă rog atunci să printaţi acum unul dumneavoastră.

– Nu pot să printez nimic, nu mai merge imprimanta. A, ştiu ce să fac! O sun pe Nuţi, secretara, să vedem dacă mai are ea vreun exemplar acasă.

Şeful de post luă telefonul mobil şi formă numărul secretarei. Nuţi răspunse după nouă apeluri şi confirmă că nu mai avea niciun exemplar al formularului M-508 acasă.

– Vedeţi ce-aţi provocat, domnu' Titus! se plânse şeful de post, am deranjat-o pe Nuţi duminica şi am răsturnat tot biroul cu susul în jos ca să vă caut dumneavoastră formularele! Poate am pierdut documente importante în toată zăpăceala asta! Şi ce mizerie s-a făcut!

– Îmi pare rău, nu am intenţionat să produc vreun deranj, răspunse Titus. Vroiam doar să completez formularul corect. Dacă nu-l aveţi acum, nu-i nimic. Poate săptămâna viitoare merge imprimanta şi reuşiţi să-l tipăriţi. Poate nici nu e nevoie de imprimanta dumneavoastră, poate găsesc documentul pe internet, îl descarc şi-l printez eu. Nu aveţi site?

– Ba da, intraţi pe site-ul poliţiei, căutaţi documentul, printaţi-l dumneavoastră şi completaţi-l. Vai, ce dezastru aţi provocat la mine în birou!

– Îmi pare rău, vă repet că nu am vrut asta. Voi căuta eu documentul şi-l voi completa cât se poate de repede. Vă mulţumesc, zise Titus.

Acasă, imediat cum ajunse, intră pe site-ul poliţiei, dar nu găsi nici urmă de formular M-508. Se gândi să caute şi pe site-urile europene, dar era prea obosit şi abătut şi renunţă

momentan la idee. Îl luă pe Mişu în braţe şi se aşeză în pat. Ascultându-l cum torcea, se simţi iar iubit şi protejat ca un fetus în placentă.

VII

La sfârşitul lui mai demară campania electorală pentru alegerile locale. Viaţa din sat, şi aşa agitată de Bingo, se complică. Toată lumea alerga încoace şi încolo, instalând afişe, bannere şi panouri electorale, demontându-le, rupându-le sau mâzgălindu-le pe ale adversarilor, împărţind fluturaşi electorali, ciondănindu-se, ţipând şi luându-se la bătaie pe stradă, la muncă, dar mai ales în disco-bar, locul preferat de „dezbatere". Începură şi pariurile pe numele viitorului câştigător, aproape la fel de incitante ca jocul de Bingo. Şi, deşi nu se făcuseră sondaje de opinie în Ştefăneştii de Sus, lupta se anunţa foarte strânsă între primarul în funcţie, Miki Hamsteru de la PSD (USL) şi John Smântână de la PDL.

Titus găsi într-o zi un afiş cu John Smântână, candidatul PDL şi unul cu Miki Hamsteru, candidatul PSD chiar pe poarta sa. Mişu nu apucă să le zgârie, căci până seara se suprapuseră peste ele afişele doctorului Opărescu, candidat independent, care dorea să ajungă şi el primar. A doua zi totul o luă de la capăt.

Semnele electorale ale principalilor combatanţi erau mămăliga cu smântână pentru candidatul PDL, respectiv spicul de grâu pentru reprezentantul PSD (USL) ca să aibă susţinătorii ce mânca sau roade în vremuri de criză, dar cele mai frecvente semne electorale proveneau totuşi din... bulanul

lui nea Bebe, suporter înflăcărat al lui Miki Hamsteru de la USL. Nea Bebe împărţea neostoit astfel de însemne electorale... valabile pentru cinci vieţi de acum încolo tuturor celor care păreau ezitanţi în entuziasmul lor faţă de Miki Hamsteru.

John Smântână promitea drumuri aspirate şi eutanasierea câinilor vagabonzi, iar Miki Hamsteru – asfaltare şi locuri de parcare. Popa Chivu tot nu veni la biserică, dar începu să ţină predici în disco-bar, îndemnând cetăţenii din Ştefăneştii de Sus să-şi dovedească la vot credinţa şi să pună ştampiluţa pe Miki Hamsteru, candidatul Domnului şi al USL, căci altminteri vor arde în focul Gheenei. Duminica, la Bingo, popa, marele oficiant al jocului, le promitea stimabililor cetăţeni că vor câştiga la Bingo numai dacă-l vor vota pe Miki Hamsteru, pentru că Dumnezeu dă noroc doar simpatizanţilor USL activi, care votează pe cine trebuie. Facă-se voia Domnului şi a USL-ului!

Doctorul Opărescu, candidat independent, spunea şi el că cine îl va vota va avea parte de sănătate, inclusiv de un pachet de cinci consultaţii gratuite şi un set de analize, iar românii, se ştie, sunt mai preocupaţi de sănătate decât de noroc. Că degeaba ai noroc, dacă nu ai sănătate. Din păcate, analizele trebuia efectuate la un spital care se desfiinţase între timp, dar ce mai conta, câtă vreme erau gratuite!? Tot doctorul Opărescu, după ce epuizase în anii precedenţi recordurile de tip „cel mai mare cârnat", „cel mai mare mic (mai mare ca cei de la Deduleşti!)" şi „cel mai mare castravete", promitea un indicator uriaş la intrarea în sat, încrustat cu cristale Swarovski, cu numele Ştefăneştii de Sus scris cu litere de aur şi, totodată, construirea celei mai mari replici a Columnei lui

Traian în întregime din aur şi amplasarea acesteia în centrul satului, lângă disco-bar. Avalanşa de simboluri falice din activitatea şi campania doctorului Opărescu (cârnaţi, mici, castraveţi, columne etc.) îl făcu pe Titus să râdă: încerca să compenseze un complex?

Directoarea se arătă şi ea foarte prinsă de campania electorală: era membră activă a PDL şi, evident, îl susţinea pe John Smântână, pentru care vădea o afinitate specială. Directoarea transformă sălile de clasă în săli de şedinţe şi de întâlniri electorale, spre marea nemulţumire a lui Titus care nu-şi mai putea ţine orele normal. În plus, directoarea avea mania de arunca întruna fluturaşi electorali, pe trotuare, pe străzi, în clase, pe hol, în birou, în curtea şcolii, la minimarket şi la disco-bar. Titus găsi fluturaşi ai lui John Smântână chiar şi în buda din curtea şcolii. Cum aruncă zânele praf de stele în poveşti, la fiecare mişcare, aşa era directoarea cu fluturaşii. Cu prima ocazie, primarul (încă) în funcţie, Miki Hamsteru, o acuză că face o mizerie de nedescris, că asta dovedeşte lipsa de experienţă, proasta organizare, carenţele de educaţie şi insensibilitatea PDL faţă de mediul înconjurător şi că îi va pune pe directoare şi pe John Smântână să şteargă cu limba tot şi apoi să recicleze.

Din când în când, oamenii lui Miki Hamsteru veneau la porţile cetăţenilor cu câte un kilogram de zahăr şi o cutie de cafea Jakobs de 500 de grame, iar echipa lui John Smântână aducea orez, făină şi o sticlă de untdelemn Floriol. Uneori se împărţeau, din partea ambilor candidaţi, chiar bilete de Bingo şi câte o sticlă de tărie (Unirea) pentru a sărbători victoria candidatului şi câştigul la Bingo sau... viitoarea încercare.

Oamenii din sat mulţumeau, luau pachetele trimise de ambele tabere, le consumau şi îşi jurau să nu se ducă la vot nici morţi.

Titus nu se distră prea mult în timpul campaniei, căci îşi făcea griji pentru sănătatea bunicului: bătrânul mergea din ce în ce mai greu, se încovoiase, tuşea, horcăia şi îşi pierduse roşeaţa din obraji. Nu vroia să audă de doctor şi-l asigura pe Titus că se simte foarte bine. Oricum, Titus îl sună pe doctorul Opărescu de mai multe ori, dar acesta ori nu răspundea, ori se afla în şedinţe cu stafful său electoral, în plină campanie.

***

Într-o zi, Titus găsi iar copiii de la clasa a V-a B pe hol şi sala ocupată de reprezentanţii PDL, aflaţi în plină dezbatere electorală. Să încerce să intre în clasă cu forţa? Să facă scandal? Ar fi ajutat cuiva? Clasa era ocupată, alte săli libere nu erau, dar nici nu putea să accepte să renunţe la ore. Se plimbă pe hol înainte şi înapoi şi, deodată, figura i se lumină.

– Dragii mei, o să ieşim azi să facem ora în natură, în aer liber, aşa cum învăţau şi vechii greci, anunţă el vesel.

Titus ieşi din şcoală urmat de un cârd de copii zgomotoşi care chicoteau, ţipau şi se împingeau. Urcară agale pe o potecă până în poieniţa cea mai apropiată (cea în care Titus şi Ana făcuseră dragoste şi fuseseră surprinşi de nea Bebe). Titus se uită cu atenţie în jur, după copaci şi tufişuri, dar nu văzu nici urmă de poliţist. Obrajii îi ardeau, inima îi bătea foarte tare, iar picioarele i se muiaseră. Nu, nu trebuia să se lase dominat de emoţii. Nu existau locuri tabu. Trebuia să-şi învingă teama şi repulsia. Va face ora chiar acolo.

– Haideţi, copii, să ne aşezăm cu toţii pe iarbă, începu Titus. O să vorbim azi despre mitologia greacă. Aceasta cuprinde mituri şi legende despre crearea lumii, despre zei şi eroi şi este un leagăn al culturii noastre europene. Vechii greci credeau în zei, nu într-un singur Dumnezeu. Ei erau politeişti: „*poli*" înseamnă mulţi, iar „*theos*" – zeu, deci credinţa în mai mulţi zei, spre deosebire de monoteism („*mono*" are sens de singur, unic), credinţa într-o singură divinitate, aşa cum e la noi, creştinismul. Potrivit credinţei, zeii greci trăiau pe Muntele Olimp, mereu înconjurat de nori, inaccesibil muritorilor de rând, iar conducătorul lor era Zeus (numit de romani şi Jupiter, poate aţi mai auzit numele ăsta). Aţi mai auzit de Zeus sau Jupiter?

– O planetă, zise Daria.

– Da, foarte bine, planeta din sistemul nostru solar e Jupiter. S-au păstrat denumirile romane pentru planete. Zeus este cel mai puternic dintre zei, chiar deţinătorul puterii absolute, garantul ordinii sociale şi din natură, zeul luminii, al fenomenelor naturale, „proprietarul" fulgerelor şi trăsnetelor pe care le aruncă fără milă ca să-şi demonstreze forţa sau pur şi simplu pentru a-şi descărca mânia.

– Şi mie mi-e frică de trăsnet, interveni Dolaru.

– N-are rost, tu eşti deja trăsnit, comentă Darius şi toţi copiii izbucniră în râs.

– Zeus era, deci, autoritatea supremă pentru oameni şi chiar pentru zei, continuă Titus. Dar nu era perfect nici el: uneori se enerva nejustificat, făcea favoritisme sau persecuta oameni şi zei, abuza de puterea lui, seducea muritoare, deşi era însurat cu zeiţa Hera etc. Nimeni nu prea îndrăznea să-l

înfrunte pe Zeus, căci arunca imediat cu fulgere şi trăsnete după el. Doar un titan, Prometeu, a reuşit să clatine autoritatea lui Zeus de câteva ori la rând şi asta pentru a-i ajuta pe oameni. O să vă povestesc despre Prometeu, nu doar pentru că ne ciocnim mereu de autorităţi, aflate sau nu în campanie electorală, ci pentru că este un personaj şi un model extra-ordinar. Vă spun un secret: este chiar eroul meu preferat din copilărie şi... de acum. Voi aveţi vreun erou preferat?

– Hannah Montana! săriră câteva fete în cor.

– Selena Gomez din „Magicienii din Waverly Place", strigă Esmeralda, iar alţi copii o aprobară fervent.

– Luptătorii Naruto! zbieră Dănuţ, iar alţi băieţi aclamară.

– Ben 10, super-eroul cu omnitrix care salvează lumea! ţipă Alejandro, iar alţi băieţi se entuziasmară şi ei.

– OK, actori, cântăreţi, luptători, super-eroi! Sper să vă placă şi Prometeu. Cântă şi el... cel puţin la liră... ăsta era instrumentul muzical cel mai la modă pe vremea vechilor greci şi, oricum, Prometeu i-a învăţat pe oameni ştiinţele şi artele, deci e maestru. Joacă şi el teatru/farse destul de bine, o să vedeţi. Poate fi considerat şi el un mare luptător, dar arma sa principală este inteligenţa. E bun şi curajos, iubeşte oamenii şi s-a sacrificat pentru ei. Dar mai mult decât atât, este un spirit liber care a putut fi pedepsit, dar niciodată învins.

Titus bău o gură de apă din sticla mică de plastic de Cola la jumătate de litru. Ochii îi străluceau, iar chipul îi era luminat de un zâmbet larg. Continuă plin de entuziasm:

– După poetul epic Hesiod, chiar de la început, Prometeu l-a înfruntat pe Zeus şi i-a testat omniscienţa şi omnipotenţa, jucându-i farse ingenioase. „Omniscient" înseamnă atotştiutor

(adică le ştie pe toate), iar „omnipotent" – atotputernic (adică poate orice). Se presupunea că Zeus e aşa, dar o să vedeţi imediat.

Zeilor li se ofereau daruri, ofrande, animale sacrificate pentru ca oamenii să se asigure de atitudinea lor favorabilă. Principiul „*do ut des*" – îţi dau ca să-mi dai. De exemplu, tai o vită pentru tine, Zeus şi tu-mi dai noroc şi sănătate.

Haideţi să vă spun „Farsa de la Mecona", e foarte tare. Prometeu a pregătit două ofrande sau daruri pentru Zeus: 1. carne de viţel foarte bună şi hrănitoare, învelită însă nu prea aspectuos într-un stomac de bou şi 2. oase de taur ambalate în grăsime strălucitoare, foarte atractivă. Deci, Zeus era pus să aleagă între un ambalaj modest, nu prea îmbietor, dar cu un conţinut corespunzător (carne de calitate) şi un ambalaj frumos, care lua ochii, dar fără nimic comestibil în el (doar Zeus nu mânca oase). Ei, ce credeţi că a ales Zeus?

– Eu cred că Zeus le ştia pe toate şi şi-a dat seama, zise Dănuţ. A ales ambalajul urât.

– Dacă vreţi, votăm! Cine crede că Zeus a ales ambalajul urât cu conţinut folositor să ridice mâna! 20! Cine crede că Zeus a ales ambalajul frumos cu conţinut nefolositor? 9! Avem şi două abţineri. OK, se pare că a câştigat ambalajul urât. Vreţi să vă spun şi ce s-a întâmplat în poveste?

Incredibil, Zeus a ales ambalajul frumos, dar fără nimic util în el! Zeus a fost păcălit, sau, mai exact, au ieşit la iveală lăcomia, snobismul, fiţele, cum ziceţi voi, şi superficialitatea lui!

Mai departe, Prometeu a jucat un rol important în crearea oamenilor. În interpretarea marelui filosof Platon, Prometeu şi fratele lui geamăn, Epimeteu, au fost chemaţi pentru a distribui

însuşiri făpturilor create de zei. Epimeteu a împărţit repezit şi în chip nechibzuit animalelor însuşiri precum forţa, capacitatea de protecţie (prin blană, gheare, colţi etc.), agilitatea, privirea ageră şi altele, dar, când a ajuns la oameni, şi-a dat seama că nu mai avea nimic de oferit. Oamenii rămăseseră în pielea goală, fără gheare, fără colţi, fără o viteză deosebită, extrem de vulnerabili, expuşi oricărui pericol şi chiar riscului dispariţiei.

Acum, fie vorba între noi, greşeala era şi a lui Epimeteu, dar mai ales a lui Zeus: ce vroia să împartă Zeus oamenilor – doar blană, colţi şi gheare? Oamenii nu s-ar mai fi deosebit prea mult de animale.

Lui Prometeu i-a fost milă de oameni şi s-a gândit să le dăruiască altceva în schimb. Ceva care nu numai să-i ajute să supravieţuiască, dar şi să se dezvolte, inclusiv spiritual. Astfel, Prometeu i-a învăţat pe oameni artele civilizatoare precum scrisul, matematica, medicina, agricultura şi alte ştiinţe şi arte, şi, pe lângă acestea, le-a adus focul, pe care l-a furat din carul lui Apollo, zeul soarelui sau de la Hefaistos, se mai spune. Chiar dacă nu aveau forţa animalelor, oamenii puteau supravieţui acum graţie inteligenţei creatoare şi puterii civilizaţiei.

Furios la culme, Zeus s-a răzbunat pe bieţii muritori, trimiţând-o pe pământ pe Pandora. A auzit cineva de Pandora?

– Da, îndrăzni Manelista.

– Unde ai auzit sau văzut? întrebă Titus.

– În „Avatar”. E planeta aia mişto, cu multe plante şi oameni albaştri cu urechi ascuţite...

– OK, aia e altă Pandora, râse Titus. Să revenim la Pandora noastră. E vorba de o femeie, nu de o planetă. Mai tare ca planeta. O femeie foarte sexy...

– Ca Hannah Montana, zise Daria.

– Ca Lady Gaga, interveni şi Alejandro.

– Mai sexy decât Hannah Montana şi Lady Gaga la un loc, reluă Titus. Irezistibilă. Zeus a trimis-o pe Pandora pe pământ pentru a-l seduce pe Epimeteu, fratele lui Prometeu. Cum a văzut-o, Epimeteu s-a îndrăgostit lulea de ea şi a cerut-o de nevastă. Degeaba i-a zis Prometeu să fie atent, Epimeteu nu a vrut să-l asculte. Ca dar de nuntă, Pandora a adus o cutie primită de la Zeus. Epimeteu a fost iar nesăbuit şi s-a repezit să deschidă cutia, în ciuda avertismentelor repetate ale lui Prometeu. Însă, vai, cutia era o capcană: în ea se aflau toate lucrurile rele din lume precum invidia, lăcomia, ura etc., cu o singură excepţie: speranţa. Lumea a fost invadată de răul din Cutia Pandorei, dar nu şi-a pierdut speranţa.

Zeus a fost atât de supărat pe Prometeu încât l-a pedepsit extrem de dur şi... pentru eternitate. L-a înlănţuit pe o stâncă, pe vârful muntelui Elbrus, cu cătuşe şi cu un piron înfipt în piept. Un vultur venea în fiecare zi şi îi mânca ficatul, iar noaptea ficatul se regenera. Şi apoi totul o lua de la capăt. Tortură eternă... Prometeu a fost înlănţuit, dar spiritul lui a rezistat şi a rămas liber. Niciodată nu a cedat în faţa lui Zeus. Iar într-o zi, Hercule a trecut pe acolo, a ucis vulturul şi l-a eliberat pe Prometeu.

Titus îşi şterse stropii de sudoare de pe frunte, de pe tâmple şi de pe obrajii încinşi. Avusese emoţii. I se păruse un subiect prea intim: era vorba despre eroul lui preferat. Ezitase un pic la început, dar apoi totul mersese şnur. Se simţea obosit, dar era fericit.

– Ce ziceţi, v-a plăcut povestea? Cum vi se pare supereroul ăsta? întrebă Titus.

– Da, e tare şi Prometeu, zise Alejandro. Mie mi-a plăcut când l-a păcălit pe Zeus cu ambalajele.

– Mie mi s-a părut tare când lu' Prometeu i-a fost milă de oamenii rămaşi fără nimic, după ce-mpărţise frac-su tot aiurea la animale, interveni şi Esmeralda.

– Mie mi-a plăcut cutia lu' Pandora, zise Dolaru.

– Cutia Pan-do-rei, îl corectă Titus.

– Da, cutia aia... Mamă, dacă aş avea cutia aia, aş putea fi stăpânul lumii. Mai tare ca Darth Vader.

– S-a golit deja, fraiere, îl contră Manelista, dându-i coate. Nu mai e nimic în ea. Mie mi s-a părut foarte tare că era şi speranţa în cutie, să moară mama!

– Da' n-aţi zis că a furat? N-a furat focul? sări Daria. Asta e foarte urât.

– A furat focul pentru că nu ar fi putut să-l obţină altfel, răspunse Titus. Şi nu l-a furat pentru el, l-a furat pentru oameni. A fost un fel de haiduc *avant la lettre,* ştiţi voi, de-ăla care ia de la bogaţi şi dă la săraci. Dar mai mult decât un haiduc. A asigurat supravieţuirea şi evoluţia oamenilor. Fără raţiune, sentimente, ştiinţe şi arte şi, totodată, fără foc, oamenii n-ar mai fi existat şi nu s-ar mai fi dezvoltat. Deşi, sincer să fiu, mi se pare că au mai rămas unii la stadiul de dotare din vremea lui Epimeteu.

Titus întinse mâna spre sticla de apă din iarbă. Dar n-apucă s-o atingă măcar, că mâna stângă îi fu strivită de un bocanc şi tresări de durere. Făcu eforturi să-şi reprime gemetele pentru a nu speria copiii.

– Ce faci, bă? Înveţi copiii să fure şi să nu răşpecte autorităţili? Auzi ca prin vis vocea puternică, dogită a lui nea Bebe şi hohotele sale sarcastice de râs.

– Îi învăţam să fie oameni, nu monştri sau caricaturi, spuse Titus încet, gâfâind de durere.

– Îi înveţi numai căcaturi! Da' ce cauţi aici? De ce nu eşti cu copiii la clasă? rânji nea Bebe, continuând să preseze cu bocancul mâna lui stângă.

– Clasa a fost ocupată... E şedinţă PDL. N-am avut unde să merg cu copiii, răspunse Titus cu vocea gâtuită, strângând din dinţi.

– Aha, carevasăzică ţi-ai vândut clasa ticălosului de John Smântână? Faci jocul PDL-ului? se înfurie nea Bebe. Pentru asta, o să te umplu de semne... electorale, de nici doctorul Opărescu n-o să mai aibă ce să-ţi facă!

– N-am nicio treabă cu PDL-ul. Lasă-mă în pace, nea Bebe, te rog, sunt la oră cu copiii, zise Titus, făcând eforturi supra-omeneşti ca vocea să îi sune calm, deşi corpul îi zvâcnea de durere şi de furie.

– De ce, o să-mi faci reclamaţie? Ai găsit formularul M-508? Şi unde ţi-e biletul de Bingo? izbucni Nea Bebe, prăpădindu-se de râs şi ţinându-se cu mâna de burtă.

Nea Bebe ăsta era ca vulturul care-i mânca ficatul lui Prometeu. Nu putea scăpa de el. Unde era oare Hercule?!

– Copii, vorbi Titus cu glas întretăiat, ridicându-şi privirea spre ochii înfundaţi în grăsime ai poliţistului, nu vi se pare că nea Bebe seamănă un pic cu vulturul din poveste, ăla care îi mănâncă lui Prometeu ficatul?

– Şi dumneavoastră, dom' profesor, cu Prometeu înlănţuit, strigă Alejandro.

– Ajutor! Am nevoie de un Hercule ca să oprească vulturul. Hercule, ajutor! strigă Titus, chircindu-se tot de durere.

– De unde să-l găsim?! se alertă Daria.

– Ce facem, bă? se agită Esmeralda.

– Hercule! Hercule! ţipară câţiva copii.

– Noi putem fi Hercule! zise Ţunami. Haideţi, bă, să oprim vulturul şi să-l eliberăm pe Prometeu!

Copiii se strânseră roată în jurul poliţistului şi începură să-l tragă de mâini şi de picioare. Nea Bebe îl lăsă în cele din urmă pe Titus în pace şi se retrase, mormăind printre dinţi.

Titus rămase câteva clipe întins în iarbă, gâfâind şi privindu-şi îngândurat mâna plină de sânge şi noroi. Apoi figura i se destinse într-un zâmbet cald şi larg şi spuse, făcându-le cu ochiul copiilor:

– Mulţumesc, Hercule. Eşti cel mai tare.

VIII

Ajuns la poartă, Titus observă noi afişe ale doctorului Opărescu suprapuse peste cele ale lui Miki Hamsteru şi John Smântână. Mişu i se freca de picioare, dar bunicul nu era la poartă ca de obicei. Titus îl strigă şi-ncepu să-l caute, agitat, prin casă şi prin curte. Îl găsi ghemuit într-un fotoliu la bucătărie, cu privirea pierdută în gol, pământiu la faţă şi horcăind slab.

– Ce faci, tataie? Cum te simţi? zise Titus încet, cu glas înăbuşit.

Îl strigă de câteva ori, dar bunicul nu răspunse, nici măcar nu părea să observe că a intrat cineva în casă. Când Titus îi puse mâna pe frunte şi-l mângâie, nu reacţionă. Nu avea febră, mai curând părea rece. Stătea nemişcat şi privea, în continuare, în gol, iar respiraţia sa părea că se stinge uşor ca aburul de pe ochelarii săi.

Titus simţi un fior de gheaţă în tot corpul. Fără să-şi şteargă sângele şi noroiul de pe mâna stângă, luă telefonul mobil şi-l sună imediat pe doctorul Opărescu. Bineînţeles, acesta nu răspunse. Mai sună de zece ori la doctorul Opărescu, cu acelaşi rezultat. Formă apoi 112 şi solicită o ambulanţă pentru bunicul. Se gândi chiar să-l ducă el cu bătrâna Dacie la spitalul judeţean, dar îi era teamă să nu se întâmple ceva pe drum, şi, în plus, probabil că bunicul avea nevoie de ajutor medical specializat.

Cele cincisprezece minute scurse până la sosirea ambulanţei i se părură milenii. Măsura bucătăria încontinuu, cu paşi mici şi nervoşi şi, din când în când, se oprea să-l mai mângâie pe bunicul pe frunte sau să-l ţină uşor de braţ. Îi privea năucit figura prelungă, slăbită, buzele vineţii, ochii rătăciţi, obrajii cenuşii şi scobiţi ca pereţii unei grote şi-i asculta respiraţia din ce în ce mai slabă, ca un fâlfâit de liliac pierzându-se în adâncul unei peşteri.

La venirea salvării, inima lui Titus bătu să-i spargă pieptul. Echipajul ambulanţei îl întrebă ce-a păţit la mână, dar Titus se făcu că nu aude şi îi conduse tremurând în bucătărie, la bunicul, fără să poată articula mai mult de câteva cuvinte monosilabice. Când intrară în bucătărie, bunicul nu mai respira. Titus se clătină, albindu-se la faţă. Paramedicii

încercară totuşi să-l resusciteze. Titus privi manevrele de reanimare încremenit, ca prin vis, fără să înţeleagă. Totul i se părea bizar şi ireal. O scenă de teatru pe care se ridicase cortina înainte ca actorii să-şi pună costumele, să se machieze şi să apuce măcar să se uite pe roluri. Nu ştiau ce să spună, ar fi preferat să-i înghită pământul, dar nu fugiseră înapoi în cabine. Rămăseseră pe scenă, gesticulând automat şi confuz, gata să tacă suspect sau să declame prostii, banalităţi, fraze ridicole. „*The show must go on*!". Lucrurile se mişcau doar în virtutea inerţiei. Se rugă şi lui Dumnezeu tot mecanic, fără credinţă şi fără speranţă. Dar toate eforturile fuseseră în van. Liliacul zburase în adâncul peşterii, pierzându-se fără urmă în întuneric.

După plecarea ambulanţei, Titus se prăbuşi pe jos, în bucătărie, zdrobit, cu capul în mâini, lângă fotoliul bunicului. Din când în când, tresărea, zguduit de spasme. Nu se putea, nu era adevărat, nu-i venea să creadă! Rămase aşa ceasuri întregi, fără să perceapă timpul care se scurgea.

Ana află de incursiunea ambulanţei abia după trei ore şi alergă imediat la Titus acasă. Îl strigă de mai multe ori, dar el nu răspunse, aşa că începu să-l caute disperată prin casă. Când ajunse la bucătărie, Titus era tot pe jos, cu capul în mâini, la picioarele bunicului, împietrit de parcă ar fi fost şi el mort. Cu ochii în lacrimi, Ana îl îmbrăţişă mai întâi pe Titus şi încercă să-l ridice. Oricât se zbătu, nu reuşi. Era ca un gheţar care plutise în derivă, se izbise de Titanic, se înfundase în epavă şi se sfărâma încet-încet. Apoi, Ana se întoarse spre bunic, îi strânse mâna şi-i sărută fruntea. Atingerea rece şi figura lui cenuşie, încremenită o înfiorară. Aproape că nu mai putea să-l

recunoască. Începu să plângă în hohote, sfâşietor, urlând: „O, Doamne! O, Doamne! Domnu' învăţător! Nu se poate! Vai de noi! Ce ne facem, Titus?!". Plânse multă vreme în bucătărie, pe întuneric, cu capul pe masă. Până simţi că îi secaseră lacrimile.

Când se opri din plâns, Ana căpătă o expresie hotărâtă şi demnă. Se aşeză pe jos lângă Titus şi-l zgâlţâi:

– Titus, trezeşte-te! strigă ea. Trebuie să-ţi faci datoria faţă de bunicul tău. Avem o grămadă de lucruri de făcut. O să te ajut, dacă te ridici acum!

O auzi pe Ana vorbind parcă din altă lume. Avea impresia că asculta valurile mării într-un ghioc. Ana părea atât de departe... De ce mai încerca să comunice cu el din ceţurile înălţimii ei olimpiene? Nu îi vedea chipul, ci întrezărea doar ceaţa care o învăluia, la fel de albă ca zăpada după care tânjise atât iarna trecută, ca părul bunicului sau ca un giulgiu. Să arunce giulgiul şi peste el. Nu mai vroia să se ridice niciodată. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost doar un Zombie, o grămadă de bucăţi de carne putredă, cusute cu aţă colorată, un trup potenţial ajustabil şi funcţional, dar fără suflet.

Dar Ana avea dreptate, trebuia să se ridice, oricât de chinuitor ar fi fost. Să facă ceva. Măcar în memoria bunicului. Când în sfârşit se ridică, clătinându-se şi ţinându-se de masă, Ana tresări văzându-i mâna însângerată, faţa albă ca varul, buzele strânse şi ochii stinşi. Îi turnă un păhărel de ţuică şi-i aduse pachetul de ţigări. Aşezat la măsuţa din bucătărie lângă Ana, Titus îl zări din nou pe bunicul mort pe fotoliu şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu era posibil! Nu-l putea pierde! Era

lumea lui. Nu putea trăi fără el. Nu era în stare să facă nimic fără el. Nici nu ştia să respire fără el, se sufoca.

Lumea întreagă părea că se prăbuşeşte. Pereţii casei curgeau halucinant, podeaua se topise, becurile explodaseră, Ana se transformase din Madonna lui Munch în „Strigătul", el însuşi era devorat acum, până la ultima particulă, de un dor răvăşitor... Toată materia se destrăma înghiţită de o gaură neagră uriaşă, universul întreg se descompunea încet pentru a se cufunda în întunericul fără margini. Efluviile disoluţiei... Şi nu doar neantul în sine îl înspăimânta şi-l sfâşia, ci mai ales despărţirea. Nu mai avea să-l vadă niciodată, să-l strângă în braţe, să-l sărute, să-i simtă căldura şi mângâierile.

Titus îşi aprinse o ţigară, trase din ea, înecându-se şi suflă fumul absent. Uitându-se drept în ochii lui înlăcrimaţi, Ana spuse cu glas răspicat:

– Titus, şi mie mi-a murit bunica acum doi ani, cred că înţeleg ceva din ce simţi. Şi-acum mi-e dor de ea. În memoria bunicului tău, trebuie însă să ne apucăm de pregătiri. Vom merge la cimitir pentru actele de înhumare, caută actul de concesiune al bunicului. Caută şi actele de identitate ale tale şi ale bunicului, inclusiv certificatele de naştere. Trebuie să luăm certificatul de deces de la primărie. Medicul legist n-a fost încă aici? Trebuie să vină şi medicul legist să-ţi facă actul constatator de deces după care vom solicita certificatul de deces. Apoi o să mergem la serviciul de pompe funebre, să vorbim pentru spălat, îmbălsămare, îmbrăcat şi sicriu. Trebuie să discutăm, în paralel, la biserică pentru slujbă şi la capelă pentru priveghi. Mai trebuie luate şi coroane, vin, lumânări, tămâie, prosoape, batiste... Trebuie pregătite patruzeci de pachete

pentru pomană la cimitir, de asta mă pot ocupa eu. Popa Chivu o să le sfinţească. Facem şi două seturi de haine complete (de la chiloţi la pălărie) să le dăm de pomană la cimitir. Nu cred că am zis totul, poate am şi încurcat ceva. Sunt foarte multe de făcut, da' ne mai dăm seama pe parcurs şi-o întrebăm pe mama la nevoie.

Titus o asculta buimăcit. Indiscutabil, Ana avea dreptate. Trebuia să se adune şi să acţioneze. Erau atâtea de făcut. Memoria bunicului şi tradiţiile trebuia respectate. Şi totuşi, de ce i se părea că visează? Că nu mai era nimic real? Nimic viu? Nimic intact? Nimic pur? Ce rost mai avea toată agitaţia asta?

– Bine, Ana, rosti el cu vocea stinsă. Facem cum zici tu. Bunicul ar fi vrut să urmăm toate tradiţiile.

– Pe cine vrei să chemi la masă după înmormântare?

– Pe cine? N-a avut multe rude. Fratele lui mai mare a murit foarte tânăr în război, n-apucase să se însoare. Tata a fost singurul lui copil, bunica a murit la naştere. Pe cine să chem? Pe popa Chivu să ne binecuvânteze la Bingo ori la vot, pe nea Bebe să mă bată la slujbă, pe părinţii copiilor să arunce cu pietre sau cu cuţite...

– Nu fii paranoic! Cred că ştiu eu vreo trei-patru nepoţi mai de departe, o să-i contactăm. Cheam-o pe directoare şi pe profii de la şcoală că doar a fost cadru didactic acolo! Sigur s-ar bucura şi strângem şi noi lume. Pe popa Chivu, n-ai ce face, trebuie să-l chemi. Avem nevoie de el şi la cimitir, şi la biserică, şi la masă. Da' ce-ai păţit la mână?

– Nimic, şopti Titus, întorcându-şi spre ea chipul încremenit şi ochii rătăciţi.

– Cum nimic? Eşti plin de sânge şi noroi. Să chem doctorul?

– Nu-i nimic. Lasă-mă, Ana!

– A, şi ia şi tu un calmant, îţi dau eu dacă vrei. Arăţi în ultimul hal.

– Nu, Ana, nu vreau să iau nimic. Vreau să trăiesc momentele astea exact aşa cum sunt, nu vreau să fiu sedat.

– Să trăieşti?! Vorbeşti prostii! Pari mai mult mort decât viu.

– Ca un Zombie, nu? Poate că acum e momentul să fiu Zombie, zise Titus cu o voce atât de slabă încât nici el nu şi-o auzi.

Îmboldit de Ana şi monitorizat pas cu pas de aceasta, Titus se aruncă în febra pregătirilor de înmormântare. Alergă disperat după documente şi aprobări, făcu o grămadă de cumpărături şi pachete, se lansă într-o suită interminabilă de vizite, discuţii, negocieri şi aranjamente. Ana era permanent lângă el. Acum Titus făcea totul meticulos şi cu râvnă, încercând să fie cât mai bine organizat şi mai eficient în memoria bunicului. Nu mai simţea nimic, nici melancolie, nici tristeţe, nici durere, ci numai o uriaşă oboseală. Pur fizică.

Nu putea să doarmă, deşi încercase să bea ceaiuri de plante sau să ia pastile cu valeriană. Faţa îi devenise aproape străvezie, ochii i se duseseră în fundul capului şi rătăceau fără ţintă, buzele se subţiaseră şi îşi pierduseră culoarea.Vinişoarele de la tâmple se umflau incontrolabil şi cearcănele erau din ce în ce mai proeminente. Tremura. Din cauza oboselii, îl dureau muşchii feţei, capul şi stomacul. Nu putea să mestece şi să înghită şi avea permanent o stare de vomă. Orice obiect atingea, îi

provoca o durere ascuţită şi un şoc de parcă s-ar fi electrocutat. Totul numai fizic. Senzaţii pure pe care nu dădea doi bani. Unde erau sentimentele? Ce se întâmplase în sufletul lui? Unde era adevărata durere din suflet? Durerea aceea în care urma să se scufunde ca-ntr-un abis? Dar mai avea oare suflet? Sau era numai un Zombie aşa cum spusese şi el?

În noaptea de priveghi, deşi Ana îl rugase să nu stea prea mult, Titus rămase să-l vegheze pe bunic de la apusul soarelui până la răsărit. Era ultima ocazie de a-l vedea. Capela era slab luminată, dar nu arăta înfricoşător, mai ales că era împodobită cu flori şi lumânări. Bunicul fusese îmbrăcat în costum de gală şi avea acum o figură împăcată. Colţurile buzelor se destinseseră parcă într-un surâs, cel pe care-l ştia dintotdeauna. Era atât de frumos! Doar răceala mâinilor şi a frunţii îl înfiorau.

Titus se simţea un pic vinovat. Ar fi trebuit să-l fi dus din timp la doctor, chiar dacă se opunea. La nevoie, îl putea duce legat fedeleş la doctorul Opărescu sau, dacă acesta nu era disponibil, la spitalul judeţean ori chiar la Bucureşti, în caz de urgenţă. Şi doctorul Opărescu se purtase iresponsabil. Campania îl preocupa mult mai mult decât pacienţii. Ce valoare mai avea viaţa pentru el? Unde era „jurământul lui Hipocrate”?

În schimb, bunicul fusese întotdeauna foarte responsabil la şcoală şi acasă, mai puţin în ce priveşte raţionalizarea chipsurilor şi a paharelor de Cola. Iubise viaţa şi ştiuse să se mulţumească cu puţin: erau suficiente un pahar de Cola şi o pungă de chipsuri pentru a-l face fericit.

Îşi dedicase întreaga viaţă şcolii şi familiei. Iubise la nebunie o singură femeie, pe bunica şi nu se mai recăsătorise, deşi îi era, cu siguranţă, foarte greu să se descurce după moartea ei neaşteptată, prematură. Îl crescuse singur pe tata şi apoi, după accidentul părinţilor, îl îngrijise şi pe el cu aceeaşi dragoste fără margini. Oferea atât de mult şi nu cerea nimic în schimb.

Ce viaţă îngrozitoare avusese şi bunicul! Îşi pierduse fratele mai mare în război, soţia la naştere, băiatul şi nora în accident, dar nu se putea spune că era nefericit. Îşi acceptase soarta şi nu se plângea cum făcea el, Titus, mai tot timpul. Lua viaţa *à la légère*, fără să devină iresponsabil, făcându-şi mereu datoria, dar fără să se frământe şi să se tortureze psihic aşa ca el. Se bucura de fiecare clipă, mai ales de cele petrecute împreună cu nepotul lui. Oare de ce plecase la Bucureşti atâta vreme, lăsându-l singur, mă rog, doar cu Mişu? Tataie nu-i reproşase nimic niciodată, accepta, încerca să înţeleagă. Îl ierta din start, orice ar fi făcut. Îl iubea necondiţionat.

Bunicul fusese mereu bun, atât cu el, cât şi cu copiii de la şcoală şi cu toţi oamenii din sat. Îi plăcea să dăruiască, iar profesia sa îl împlinea. Se făcuse învăţător din vocaţie, dintotdeauna îşi dorise să devină dascăl. Când era mic aşeza sticlele şi borcanele pe rânduri la bucătărie ca-ntr-o sală de clasă, le preda lecţia şi le asculta. Iar toţi foştii lui elevi vorbeau despre el cu atâta dragoste şi îi mulţumeau pentru că fusese un învăţător bun şi apropiat de copii. De gaşcă... Oare acum cine se mai regăsea în profesia de dascăl, cine mai credea în vocaţia asta, cine mai era împlinit? El însuşi era dezorientat şi sfâşiat de dileme.

Tataie avea întotdeauna răbdare cu toţi, plus un zâmbet şi o glumă pentru fiecare. Oamenii se simţeau în largul lor cu el. Era tolerant şi simpatic. Nu puteai sta posomorât când era de faţă. Te făcea să râzi în hohote. Nu râsul pervers şi superior al lui „dom' director", nu râsul isteric al lui Leni, nu râsul sarcastic al lui nea Bebe, nici râsul histrionic al lui popa Chivu, nu, pur şi simplu, râsul ăla românesc sincer, sănătos, puternic, dar fără răutăţi şi resentimente, râsul ăla eliberator.

Îi corectase primele liniuţe şi bastonaşe din clasa întâia şi-i arătase cum se ţine stiloul, fără să-i dea vreodată peste mână. Îi spăla de mână hăinuţele de şcoală şi i le călca (cămăşile şi pantalonii chiar pe dungă), atent la cel mai mic detaliu, fără să-şi piardă niciodată răbdarea. Îl asculta la lecţii, mai ales la geografie unde erau multe lucruri de memorat. Îl conducea când pleca la şcoală, iar când se întorcea îl găsea mereu la poartă, aşteptându-l cu braţele deschise, indiferent dacă era vijelie, arşiţă sau ger cumplit. De la unsprezece ani, de când muriseră părinţii în accident, bunicul îi făcuse coroniţele de flori de câmp în locul mamei. Parcă vedea firele de albăstrele, margarete şi garofiţe de câmp proaspăt culese, fremătând în mâinile mari şi calde ale bunicului. Tataie era atât de fericit când era strigat în careu pentru a primi premiul întâi şi când venea acasă cu coroniţa pe cap...

Se jucau atât bine împreună! Fără griji, fără interdicţii, fără reţineri. Tataie îl stropea când se scăldau amândoi în iaz sau se ascundea în spatele căpiţelor de fân şi făcea apoi „bau". Alergau amândoi în livada de piersici şi organizau concursuri gen „cine culege mai multe piersici şi mai puţine omizi". Îl învăţase să cânte şi altceva decât muzica patriotică omagială

de la serbările comuniste: cântece populare autentice şi romanţe – Maria Tănase, Gică Petrescu, Ioana Radu. Ce-i mai scânteiau ochii şi i se îmbujorau obrajii când fredona o romanţă la un pahar de vin! Îl veghease de atâtea ori când avea febră, învelindu-l, ştergându-i faţa, punându-i comprese reci, mângâindu-l, spunându-i glume şi poveşti, iar acestea din urmă erau mai eficiente decât orice medicamente. Şi cel mai mult îi plăcea când bunicul îi citea „Legendele Olimpului": parcă febra dispărea ca prin magie, într-o clipită. Ar fi vrut să asculte la nesfârşit poveştile lui. De ce nu se putea întoarce în timp să repete terapia prin poveste?

Mai târziu, la liceu, bunicul fusese cea mai discretă şi mai abilă „secretară", căci fetele îl căutau des. Încercase să-l înveţe să n-aibă complexe, să se simtă în largul lui şi să fie el însuşi, fiindcă uneori nu avea suficientă încredere în sine şi se intimida. Ca să-l încurajeze, tataie îi povestise de primul sărut (cu bunica): pe deal, în poieniţa de sus, într-o noapte luminată de mai. Când ajunseseră în vârf, începuseră să se aprindă stelele, una câte una şi apoi licuricii, din ce în ce mai mulţi, astfel încât noaptea părea de aur. Se îmbrăţişaseră la lumina multiplicată la nesfârşit a stelelor şi a licuricilor – lumina Învierii de la Ierusalim, împărtăşită tuturor credincioşilor. Iubirea bunicilor durase, într-adevăr, cât lumina unui licurici, dar poate avusese în ea o fărâmă din lumina Învierii. Dacă ar fi putut să iubească şi el aşa ca bunicul măcar pentru o oră, s-ar fi simţit împlinit!

În ciuda dificultăţilor financiare, bunicul îl ajutase să găsească bani pentru naveta la liceu, la oraş, pentru excursii cu colegii şi apoi pentru facultate. Nu-l certase niciodată din cauza

pletelor sau a absenţelor din liceu. Nu-i spusese niciodată ce să facă, nu-i reproşase plecarea şi stabilirea la Bucureşti. Nu-i zicea nimic nici dacă „uita" să-l sune două-trei luni la rând.

Şi, acum, îi dăduse şansa unei noi vieţi, când îi propusese postul de profesor de istorie de la gimnaziu. Nici în clipa asta Titus nu regreta că se întorsese în sat, în ciuda tensiunilor şi deziluziilor (pe care cumva le anticipase). Tataie îl conducea şi-l aştepta în fiecare zi la poartă, la fel ca în timpul şcolii. De fiecare dată când îl vedea, bătrânul se lumina la faţă şi-l îmbrăţişa cu mâinile sale mari şi calde. Era cel mai fericit când savurau amândoi o Cola sau o ţuiculiţă pe terasă, la măsuţa de răchită şi stăteau amândoi de vorbă ore în şir. Câte nu făcea bunicul pentru el! Îl răsfăţa cu micul dejun la pat şi cu papucii încălziţi pe sobă. Îi pregătea cea mai bună mămăliguţă cu brânză şi smântână. Îl doftoricea după întâlnirile cu nea Bebe sau după „dezbaterile" din disco-bar. Îl asculta la orice oră din zi şi din noapte şi avea mereu pregătită o vorbă bună pentru el.

Parcă îi auzea şi acum paşii pe hol... Îl vedea intrând în camera sa, luându-şi ochelarii maronii de plastic şi suflând în lentilele groase ca să le cureţe mai uşor. Cu ochelarii la ochi, căuta apoi medaliile fratelui său mort în război, le ştergea de praf şi le săruta. Între timp, dacă apărea Mişu, frecându-i-se de picioare, îl urca pe umărul stâng, iar motanul torcea şi râcâia cu gheruţele pe spatele său, deşirându-i vesta portocalie de lână. Şi, cu Mişu cocoţat pe umărul său, bunicul venea pe terasă, la măsuţa de răchită, ca să bea amândoi o Cola sau o ţuiculiţă şi să stea la poveşti. Auzea şi acum fâsâitul sticlei de Cola şi clinchetul paharelor de ţuică când le ciocneau...

Titus se prăbuşi plângând în hohote peste sicriu, strângându-l în braţe pe bunic:

– Te iubesc, tataie! Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine! Iartă-mă pentru tot ce am greşit faţă de tine! Doamne Dumnezeule, ajută-l, te rog, să fie fericit, iubit şi răsfăţat, aşa cum merită! Ah, tataie, aş da orice să fim acum amândoi la o ţuică pe terasă şi tu să mă-mbrăţişezi şi să-mi spui „noapte bună”! Să dorm fără griji pentru că ştiu că tu veghezi asupra mea. Iar dimineaţa să mă trezesc auzindu-ţi hohotele de râs şi paşii târşâiţi pe hol.

IX

Înmormântarea bunicului decurse fără mari probleme, conform tradiţiei. Popa Chivu veni, bineînţeles, mangă şi făcu un pic de campanie electorală în biserică, la cimitir şi la masă, dar îşi îndeplini, în cele din urmă, îndatoririle creştineşti. Ana se agitase cu pregătirile până la epuizare, dar rezultatele fuseseră pe măsura eforturilor. Titus, deşi extrem de obosit, păstrase o ţinută demnă şi încercase din răsputeri să se achite de responsabilităţile sale cât mai bine.

După trei zile şi trei nopţi nedormite, Titus se cufundă într-un somn adânc ca de prunc. Se trezi după cincisprezece ore. Ar mai fi dormit poate două-trei ore, dar i se păruse că aude paşii bunicului pe hol şi râsul său cald şi zgomotos. Ba chiar şi crânţănit de chipsuri. Deschise uşa, tresărind. Dacă totul nu fusese decât un coşmar?

Nu era nimeni, în afară de Mişu care îl întâmpină torcând şi frecându-i-se de picioare. Ieşi pe hol şi se duse la baie. La intrarea în baie se aflau papucii verzi, rupţi şi scâlciaţi ai bunicului prin care îi ieşeau afară degetele mari de la picioare. Îi încălţă, chiar dacă-i erau largi şi risca să se împiedice cu ei. Înăuntru în baie, văzu la oglindă aparatul lui de ras şi periuţa lui de dinţi tot verde, cu perii îngălbeniţi, foarte împrăştiaţi şi cu urme de pastă de dinţi. Se spălă doar pe dinţi. Nu avea chef să se bărbierească. Se şterse apoi pe faţă şi pe mâini cu prosopul bunicului. Îşi apăsă prosopul adânc pe faţă, de câteva ori. Nu-i venea să-l mai pună la loc pe suport. Dar oare mai simţea mirosul bunicului? Mai ştia încă să-l recunoască?

Ce se întâmplase cu mămăliguţa fierbinte cu brânză şi smântână? Nu mai mânca azi? Ieşi pe terasă. Pe măsuţa de răchită rămăseseră o sticlă de Cola la jumătate de litru nedesfăcută, o pungă de chipsuri Lays cu paprika şi un pahar mic de ţuică. Muştele roiau ca de obicei deasupra lor. Luă o gură de Cola şi câteva bucăţi de chipsuri. Niciodată nu i se păruseră atât de savuroase. Cele două scaune de la măsuţă parcă abia aşteptau să fie trase, iar bunicul şi nepotul să se aşeze la masă şi să înceapă taifasul.

Coborî în curte ca să meargă la bucătărie. Pe frânghia de rufe, abia se uscaseră pijamaua, chiloţii, şosetele, pantalonii şi cămăşile bunicului. Îşi aminti cât de mult îi plăcea pijamaua bleu cu pătrăţele portocalii, se simţea atât de comod în ea încât uneori nu o scotea până după-amiază. Îmbrăţişă lucrurile bunicului, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi.

La bucătărie, văzu pe masă cana preferată a bunicului, una mare, roşie, cu Coca-Cola scris pe ea. O sărută. Mângâie scrisul, urmărind cu degetul conturul. Scoase din frigider o bucată de brânză telemea şi tăie o felie de pâine. Îi era foame, dar nu se simţea în stare să mestece şi să înghită. Reuşi să mănânce doar o bucăţică de brânză. Apoi deschise o pungă de Jakobs Alintaroma şi-şi făcu o cafea la ibric. Inhală adânc aburii cafelei fierbinţi şi-şi aprinse o ţigară. Turnă cafeaua în cana roşie a bunicului şi ieşi pe terasă, la măsuţa de răchită. În zare se zăreau livezile de piersici, cerul era atât de luminos şi mirosea a fân necosit, dar măsuţa părea atât de pustie. Când îşi aprinse a doua ţigară, Mişu îi sări în braţe. Îl mângâie absent şi scutură, din greşeală, scrumul pe el.

Oare ce zi era? Luă telefonul mobil şi se uită în calendar. Era sâmbătă după-amiaza, luni trebuia să meargă la şcoală. Lipsise deja trei zile şi nu mai putea absenta, trebuia, oricum, să încheie mediile. Nu mai era mult, doar o săptămână până la vacanţă, iar duminica viitoare urmau să se desfăşoare şi alegerile locale. Dar cum să se ducă la şcoală când el nu era capabil nici să se ţină pe picioare, nici să mestece, nici să respire cum trebuie? Şi nici nu înţelegea de ce ar fi meritat un asemenea efort. Ah, bunicul nu ar fi lipsit niciodată de la şcoală, nici dacă avea febră de patruzeci de grade.

Îşi aduse aminte brusc să hrănească păsările şi porcul. Şi pe Mişu, bineînţeles. A, şi să mulgă vaca. Bunicul n-ar fi uitat asta. Când era mic, Titus era fascinat de puii de găină: de puful lor incredibil de galben, diafan ca un abur, de delicateţea şi de fragilitatea lor. Tataie îi aducea mereu câte un puişor pe care-l botezau, îl creşteau împreună şi nu-l tăiau niciodată,

căci era prietenul lor. Iarna, bunicul lua puii de găină în casă, îi punea într-o cutie mare de carton umplută cu paie şi-i încălzea la sobă. Aproape că nici nu-i mai zăreai când îi ţinea în mâinile sale mari, calde şi ocrotitoare.

Urcă treptele până la etaj, în camera bunicului. Patul nu fusese făcut, arăta de parcă bunicul abia se trezise şi ieşise valvârtej să-i pregătească mămăliguţa cu brânză şi smântână. Pe masă, peste milieul lucrat de bunica, văzu ziarele „Adevărul" şi „Click", o revistă de integrame, un pix, CD-ul cu Maria Tănase, primit chiar de la el şi ochelarii maronii – strâmbi şi murdari, scoşi din etui. Luă ochelarii, suflă ca să-i aburească şi-i şterse cu şerveţelul din piele de căprioară. Apoi îi puse la loc în etui. Pe marginea scaunului atârna un maieu alb. Titus îl strânse în braţe şi-l sărută, îngropându-şi faţa în el. Pe peretele dinspre răsărit, zări icoana Maicii Domnului cu pruncul Iisus, poza alb-negru de la nunta bunicilor şi fotografia lui color din vremea când era premiant la şcoală. Ce frumos era bunicul la nuntă! Îmbrăcat în costum naţional, înalt, solid, brunet şi cu ochii negri mari şi scânteietori... Şifonierul masiv din lemn de nuc era deschis: sus, pe un raft, se tolănise Mişu – chiar în chiloţii bunicului. În cameră persista mirosul lui de om bătrân, un miros cald, uşor jilav, încă familiar. Nu îndrăzni să deschidă ferestrele şi să aerisească.

După ce verifică mâncarea şi apa lui Mişu, se aşeză din nou pe terasă la măsuţa de răchită, bău cafeaua din cana roşie a bunicului şi fumă mai mult de jumătate de pachet, ţigară după ţigară, până nu le mai simţi gustul, ci doar arsura, uitându-se departe în zare, de parcă aştepta un semn din altă lume.

După aproximativ două ore, îşi aduse aminte de telefonul mobil şi merse în dormitor pentru a verifica apelurile, deşi nu avea niciun chef. Douăzeci şi două de apeluri! Ana, bineînţeles. Noroc că-l lăsase pe *silent*! Chiar atunci, Ana sună a douăzeci şi treia oară:

– Da, Ana, răspunse Titus cu jumătate de gură.

– Ce ai, mă? De ce nu răspunzi?! strigă Ana impacientată.

– Nu l-am auzit, se scuză Titus cu o voce slabă şi nesigură.

– Te-am sunat de nu ştiu câte ori!

– De douăzeci şi trei, cu tot cu ăsta.

– Ce faci, mă? Unde eşti?

– Unde să fiu? Acasă.

– Te-ai odihnit? Cum te simţi?

– Da, am dormit, în sfârşit. Cum crezi că pot să mă simt?

– Nu te mai gândi atât! Îţi face rău!

– Dar nu mi se pare că mă gândesc prea mult, ci, dimpotrivă, prea puţin! Mai sunt alte lucruri care mă întrerup: Mişu, porcul, păsările, vaca, şcoala, alegerile, tu. Aş vrea să mă gândesc tot timpul!

– Lasă prostiile, fii tare, viaţa merge mai departe!

– Nu înţelegi. Parcă încep să uit anumite lucruri... Mi-e groază că încep să uit chiar figura lui, mi-e greu şi acum s-o reconstitui mental. După abia câteva zile...

– Haide, Titus! N-ai ce face? Eşti nebun? Apucă-te de treabă, fă ceva ca să uiţi!

– Dar ţi-am spus că nu vreau să uit, chiar mi-e groază de asta! Lasă-mă, mă duc la cimitir.

– Iar la cimitir?! Abia am fost ieri la înmormântare.

– Vreau să merg şi azi.

– Atunci vin şi eu cu tine.

– Lasă-mă singur, oftă Titus şi închise telefonul.

Îşi puse blugii negri şi un tricou negru şi se îndreptă spre cimitir. Culese el însuşi flori de câmp – margarete, garofiţe şi albăstrele ca-n coroniţa de premiant. Cumpără apoi de la minimarket o candelă roşie cu capac auriu. Cimitirul era mic, liniştit, cu alei străjuite de castani înfloriţi. În aerul dulce al înserării pluteau flori de castan. „Ce frumos e!" îşi zise Titus. Mormântul familiei era acoperit cu o placă de beton. Lui Titus nu-i plăcea aşa, dar asta fusese dorinţa tatălui său. Probabil că era recomandabil să procedeze în acest mod: tatăl său comandase placa de beton când extinsese mormântul şi construise o criptă pe trei nivele. Titus ar fi preferat un mormânt de pământ, acoperit cu iarbă şi cu flori, mai natural şi mai aproape de viziunea paradisului... „un loc cu verdeaţă". Oricum, din pământ plecăm şi tot acolo ne întoarcem. Betonul părea atât de străin, rece şi neprietenos. Numele bunicului era proaspăt scris pe crucea de lemn. Nu-i venea să creadă că urma să-l treacă pe piatra funerară alături de cele ale părinţilor săi şi de cel al bunicii. Titus aprinse candela, apoi se aşeză în genunchi lângă mormânt şi risipi flori de câmp peste placa de beton, încercând s-o acopere cât mai mult. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Deodată, simţi două braţe subţiri în jurul gâtului său:

– Titus, nu ai rămas singur, sunt alături de tine, spuse Ana cu glas tremurător.

– Mulţumesc, Ana! Ştiu asta. Dar, te rog, lasă-mă acum singur! gemu el, aruncându-i Anei o privire sălbatică, de fiară încolţită, capabilă de orice reacţie tocmai pentru că simte că nu mai are nimic de pierdut. O, Doamne, nu pot să cred, nu poate fi adevărat!

Când Titus se întoarse cu faţa spre ea, Ana încercă să-l sărute pe gură, dar el avu un spasm şi se feri, aşa că ea reuşi doar să-i atingă uşor cu buzele obrazul, undeva sus, lângă ureche. Tot drumul, Ana se ţinu lipită de el. Acasă, în faţa porţii, Titus îşi luă la revedere de la ea, deşi Ana insista să intre cu el în curte.

Era prima dată când nu-l mai aştepta la poartă bunicul. Casa i se părea atât de mare şi de pustie... Se îmbrăcă cu pijamaua bleu cu pătrăţele portocalii a bunicului, îşi puse papucii lui verzi şi se duse din nou la bucătărie, unde înghiţi o bucăţică mică de brânză, aproape fără s-o mestece. Apoi se retrase în dormitor cu o sticlă de Cola şi chipsuri, luă un album cu poze vechi de-ale bunicului şi se trânti în pat. Se uită îndelung la ele, mângâindu-le şi sărutându-le. Scană apoi câteva dintre ele. Cea mai frumoasă era una color cu el şi cu bunicul la pomul de Crăciun, cântând împreună colinde. El se afla atunci în clasa a cincea şi era îmbrăcat cu un pulover albastru de lână, tricotat de maică-sa, un pic cam mic, dar de care nu se îndura să se despartă. Bunicul purta o căciuliţă roşie, tivită cu blană albă, ca Moş Crăciun. El prefera „Jingle Bells”, dar bunicul ştia mai bine colindele româneşti şi cânta cu mult suflet „Bună dimineaţa la Moş Ajun!” şi „Din an în an”. Oricum, păreau amândoi foarte fericiţi. Păcat că se estompaseră culorile, bradul împodobit cu globuri roşii şi cu beteală

argintie abia se mai distingea. Totuşi, ce bine că îşi luase multifuncţionalul cu scanner luna trecută din toate economiile lui (incluzând al treişpelea salariu şi prima de Paşte)! Putea scana acum toate pozele, dacă vroia. Se mai uită o dată în album: într-adevăr, unele poze erau foarte şterse, ar fi trebuit recondiţionate, dar el nu putea face acest lucru profesionist. Puse şi CD-ul cu Maria Tănase pe care i-l oferise el bunicului de ziua onomastică, anul trecut. Simţea că tataie era undeva foarte aproape, fredonând „Bun îi vinul ghiurghiuliu", cu un păhărel de vin roşu în mână.

A doua zi, Titus îşi închise complet telefonul mobil, se încuie în casă şi se dedică reveriilor. Luni dimineaţă îşi trase pătura peste cap, deşi alarma sunase de o oră. Nu vroia să se ducă la ore cu niciun chip, nu se simţea în stare nici să se ridice din pat. Ah, bunicul nu ar fi procedat astfel, ar fi fost primul la şcoală. Şi, oricum, putea să se ascundă de ceilalţi oameni din sat, dar de tataie nu: el vedea acum totul. Şi nici de el însuşi. Făcu eforturi să se ridice şi să se deplaseze până la baie. Nu se bărbieri nici acum, se spălă doar pe faţă şi pe dinţi, se îmbrăcă cu blugii negri şi tricoul negru, bău o cafea tare, fără zahăr şi se grăbi la şcoală. Ajunse cu o oră jumătate întârziere. Toţi colegii se uitară la el ca la o fantomă, dar nu-i făcură niciun reproş. În clasă nu era obişnuita şedinţă PDL, iar copiii îl aşteptau surprinzător de cuminţi, aşezaţi în bănci.

– 'Neaţa, copii! Iertaţi-mă, nu mă simt prea bine. A murit bunicul meu. Mai exact, de câteva zile, bunicul meu a devenit îngerul meu păzitor, zise Titus cu vocea întretăiată de emoţie şi ţinându-se strâns de catedră ca să nu cadă din picioare.

– Ne pare rău, Dumnezeu să-l ierte! strigară câţiva copii.

– Dumnezeu să-l ierte! Ah, bunicul meu a fost un om extraordinar, rosti Titus cu ochii în lacrimi. Cel mai mult v-a iubit pe voi, copiii. A fost şi el învăţător la şcoala noastră. Toată viaţa şi-a dedicat-o şcolii. A crescut multe generaţii de copii. A fost un învăţător foarte bun. Foarte de gaşcă, zic foştii lui elevi. Dacă aş fi a mia parte din ce-a fost el, aş fi foarte fericit.

Ana veni în pauză la ţigară, lângă piersic. Rozându-şi unghia roşie (şi aşa decolorată) a arătătorului de la mâna stângă, îi mărturisi lui Titus că era puţin supărată pentru că îşi închisese telefonul mobil. O ignorase tot weekendul. Titus îşi ceru scuze, dar îi repetă că vroia să fie singur, să se gândească la bunicul în linişte. Ana îi reaminti de spectacolul ei de sfârşit de an, era chiar vinerea aceasta. Titus însă nu avea chef de nimic şi îi mărturisi că nu se simţea în stare să participe. Nici votul de duminică nu-l preocupa deloc acum. Dar Ana nu punea în aceeaşi balanţă votul şi spectacolul ei.

Toată săptămâna, Titus stătu după-amiezile şi serile acasă, cu telefonul mobil închis, îmbrăcându-se cu lucrurile bunicului, inhalând mirosul lui pe care i se părea că-l recunoşte din ce în ce mai greu, temându-se că nu mai putea să-i reconstituie figura, revăzând mereu pozele sale ca să nu uite, ascultând romanţe şi muzică lăutărească, bând Cola şi învăluindu-se în nori groşi de fum.

Ana apăru joi seara la Titus la poartă pentru a-i reaminti de spectacol. Titus o lăsă să intre doar pe terasă, dar nu şi în dormitor. O servi cu o vişinată şi-i spuse din nou că era deprimat, că vroia să fie singur şi că nu se simţea capabil să meargă la niciun spectacol. De-abia se putea ţine pe picioare.

– Ana, îţi urez mult succes, aş vrea să vin, dar, te rog, pentru numele lui Dumnezeu, crede-mă, nu mă simt în stare. Nu am nimic de sărbătorit, spuse Titus cu vocea gâtuită.

– Ba da, iubire, avem de sărbătorit sfârşitul de an şi spectacolul meu. Am muncit mult pentru asta, insistă Ana, privindu-l cu ochi scăpărători.

– Nu mă simt în stare nici să respir. Nu am chef să merg nicăieri în afară de cimitir. Lasă-mă, te rog, în pace. Îţi stric cheful şi ţie. Imaginează-ţi că am murit deja.

– Asta e o prostie, viaţa merge mai departe! Tu nu eşti singur. Eu sunt alături de tine, dar am şi eu, la rândul meu, nevoie de tine. La spectacol.

– Ana, te rog, nu-mi cere acum ce nu pot să-ţi ofer. Iartă-mă, dar acum nu pot!

– Eu chiar nu contez pentru tine?! Durerea ta e mai importantă ca mine? Atunci rămâi cu ea, se răsti Ana.

Ochii ei aruncau flăcări, obrajii i se aprinseseră, iar mâinile îi tremurau de furie. Ana trânti paharul de vişinată, se ridică de la masă bufnind şi plecă iute, fără să se uite în urmă. Titus rămase aşezat pe scaun şi o urmări ca prin vis cum se îndepărta. Nu schiţă niciun gest ca s-o oprească. Oare era adevărat? Ce era durerea lui? O nouă placentă pentru fetusul din el, un nou „Matrix", o plasă de iluzii ţesută de maya, „vrăjitoarea cosmică"? Era o suferinţă profundă, catalizatoare, purificatoare sau devenise prizonierul durerii lui? Coborâse în infern tranzitoriu, pentru a renaşte apoi sau se complăcea în durerea sa narcisiac, *sine die*, refuzând să mai vadă altceva în jur? Îi era teamă ca, odată detaşându-se de durere, să-l uite sau chiar să nu-l mai iubească pe bunicul său? Indiferent ce ar fi fost, nu vroia să fie smuls cu forţa din noua sa placentă sau din noul său „Matrix".

***

Vineri la prânz, Ana dădu treizeci şi opt de telefoane, dar Titus nu răspunse şi nici nu apăru la spectacolul de sfârşit de an, deşi Ana sperase orbeşte ca el să-i facă o surpriză şi îl aşteptase până în ultima secundă a serbării. Ba chiar şi la sfârşit, atunci când lumea bătea din palme entuziasmată. Din păcate, niciunul dintre braţele ridicate în aer nu era al lui Titus. Niciuna dintre palmele calde şi transpirate care aplaudaseră minute în şir nu îi aparţinea lui. Niciuna dintre florile aruncate pe scenă sau primite direct nu venise de la el. Chiar şi atunci când se dusese la vestiar să se schimbe, Ana încă mai spera ca el să vină. Poate că avea s-o conducă acasă... sau, şi mai bine, în poieniţa lor, să facă dragoste în fânul necosit, printre florile de câmp.

„Mai bine l-ar fi aşteptat pe Godot", îşi zicea Titus, bombănind. El nu era dispus să meargă nicăieri. Nu se duse nici la vot, aşa cum spusese. Era prima oară când nu participa. Dar, oricum, indiferent de context, se cam săturase de alegeri căci „PDL şi USL = aceeaşi mizerie" şi „PDL şi USL fură prin rotaţie". Participarea fu extrem de redusă: din 3.280 de cetăţeni se prezentară la vot doar 310, adică circa 10% (iar o bună parte dintre aceştia fuseseră aduşi la secţia electorală cu microbuzul primăriei). Din voturile valabil exprimate (301), 140 se îndreptară spre Miki Hamsteru, 138 spre John Smântână, iar 23 către doctorul Opărescu. Bineînţeles, John Smântână şi PDL-ul acuzară USL-ul de fraudare şi voturile se renumărară, cu acelaşi rezultat. În cele din urmă, Miki Hamsteru fu ales pentru al doilea mandat de primar.

Titus auzi de rezultatul alegerilor la aproximativ o lună de la numărarea voturilor şi anunţarea rezultatelor. Îşi închisese telefonul, nu citea presa, nu deschidea internetul şi televizorul, nu vorbea cu aproape nimeni din sat şi nu ieşea din casă decât ca să meargă la cimitir.

X

Vacanţa de vară îi permise lui Titus să se retragă din lume, cufundându-se în durerea lui, fără alte multe griji. Nu mai trebuia să facă eforturi supraomeneşti să se dea jos din pat şi să meargă la şcoală. Timp de aproape două luni se claustră în casă. Îmbrăcat în pijamaua bleu cu pătrăţele portocalii a bunicului, cu papucii lui verzi în picioare, cu barba stufoasă, din ce în ce mai lungă şi mai neîngrijită, asculta muzică populară şi romanţe, recitea „Legendele Olimpului" şi „Poveşti nemuritoare", răsfoia albumele de poze, scana şi uneori încerca să retuşeze fotografiile vechi, decolorate, transpuse în format electronic. Îşi făcea mereu reproşuri că nu se gândea suficient la bunicul, că uita lucruri importante despre el, că nu-i era destul de dor şi că nu respecta memoria lui aşa cum ar fi trebuit. Nu avea nicio scuză, deşi, pe de altă parte, mereu apăreau lucruri care-l deturnau. Încercase să se rupă de oameni şi să reducă, totodată, la minimum sarcinile în gospodărie, dar tot mai trebuia să-şi facă patul, să se îmbrace, să se spele (cu toate că nu se bărbierea şi nu-şi tăia unghiile), să ciugulească câte ceva de mâncare (chiar dacă întotdeauna pe fugă şi aproape pe nemestecate), să ia ţigări, să hrănească

porcul, vaca, găinile şi pe Mişu, să mătură sau să strângă masa de pe terasă.

Avea momente când îşi simţea sufletul sfâşiat de dor şi căuta consolare în lucrurile bunicului, mângâindu-le şi strângându-le în braţe, cu ochii umeziţi de lacrimi. Dar alteori sufletul său părea uscat, ars, pustiit, nu putea să-şi stoarcă o singură lacrimă, nici măcar privind pozele bunicului sau ştergându-i ochelarii.

Continua să experimenteze senzaţii cumplite de sufocare. Din când în când se simţea atât de neajutorat încât avea impresia că nu mai putea sau nu mai ştia să respire. Trăgea aer adânc în piept şi expira sonor, dar nu auzea, nici nu simţea nimic. Apoi tuşea, se îneca, nu mai putea să înghită. Devenise conştient de procesul respiraţiei, de inspiraţiile şi expiraţiile sale, doar că nu avea niciun control asupra lor. Nu-şi dădea seama nici măcar dacă sunt reale. Nu se putea baza pe simţurile sale înşelătoare, propriile percepţii îl derutau. Mai trăia? Uneori, când nu-şi mai simţea respiraţia, sufla speriat în ciobul de oglindă din cameră şi ştergea cu degetul aburul pentru a se asigura că încă răsuflă. Pentru cât timp? Pentru un minut? Pentru o oră? Pentru o zi?

Mai avusese astfel de spaime când era mic, la moartea părinţilor, un an întreg după accident. Atunci se confruntase cu prima experienţă a neantului. Se luptase şi cu coşmaruri care reveneau obsesiv: se făcea că era faţă în faţă cu Demiurgul, creatorul lumii, privindu-l în ochi. Brusc, Demiurgul se apuca să râdă în hohote, sălbatic, fără cruţare. El îşi lăsa ochii în jos şi începea să se descompună încet-încet, celulă după celulă, picioarele şi mâinile îi dispăreau, faţa i se descompunea,

trăsăturile i se topeau într-o masă amorfă. Încerca să urle, să implore, dar nu se auzea niciun sunet. După ce corpul îi dispărea complet în râsetele mefistofelice ale Demiurgului, sufletul însuşi începea să se dezintegreze puţin câte puţin. Uita lecţia de geografie din ziua următoare, uita ce mâncase la prânz, uita ultimul film pe care-l văzuse. La sfârşit, nu mai recunoştea pe nimeni, nu mai ştia nici măcar cum îl cheamă. Nu mai ştia nimic despre el, îşi pierduse conştiinţa. Iar Demiurgul continua să râdă sarcastic.

Câteodată, ajungea să-şi perceapă sufletul ca pe presse-papierul de cristal cu coral al lui Winston din „1984". Acesta fusese spart de agenţi când îi arestaseră pe Winston şi pe Julia (în timp ce făceau dragoste!) şi nu mai rămăseseră din el decât nişte cioburi. Fusese şi cel mai trist moment al poveştii din punctul de vedere al lui Titus. O lume întreagă sfărâmată: trecutul, nostalgia, memoria, umanitatea, dragostea, visele – distruse într-o clipă. Dar poate, cândva, cineva avea să găsească un ciob din presse-papierul de cristal cu coral în el şi să descopere măcar o reflexie a acelei lumi pierdute...

***

Deşi era foarte supărată pe el din cauza spectacolului ratat şi a telefonului mereu închis, Ana nu renunţă să-i facă vizite lui Titus, dar era mereu întâmpinată cu răceală. Titus nu numai că nu o mai invita în dormitor, dar nici măcar nu-i permitea accesul pe terasă, la măsuţa de răchită şi, de cele mai multe ori, o expedia de la poartă, spunându-i doar câteva cuvinte: „Iartă-mă, Ana, dar nu am chef de nimic. Te rog, lasă-mă-n pace. Vreau să fiu singur".

Într-o zi, la începutul lui septembrie, Titus o găsi instalată pur şi simplu la măsuţa de răchită şi turnându-şi singură o vişinată. Nu o văzuse când intrase, era la baie. Titus se înverzi de furie:

– Ce cauţi aici? zise el brutal, fără nicio introducere, tremurând de nervi.

– Nu te bucuri că mă vezi? îl provocă Ana.

– Nu, Ana, te rog, iartă-mă, rosti el, îndulcind uşor tonul. Este un moment foarte nepotrivit pentru astfel de surprize.

– Un moment nepotrivit? Eu speram că te bucuri.

– Nu, Ana, nu mă mai bucur de nimic, crede-mă, oftă el.

– Asta nu e bine, trebuie să ieşi din starea asta, iar eu sunt aici ca să te ajut, spuse ea, zâmbind un pic forţat.

Încercă să-l ia de mână şi să-l tragă spre ea. Titus îşi retrase însă mâna speriat şi scârbit de parcă s-ar fi lipit accidental de ea un tampon Always plin de sânge, un bilet de Bingo pătat de muci şi de vomă sau un afiş electoral murdar de flegme al doctorului Opărescu.

– Ana, nu vreau să ies din starea asta. Nu mă interesează dacă înţelegi sau nu. Te rog doar să mă laşi în pace, vorbi el cu o voce aspră şi rece pe care nu şi-o recunoştea.

– Uite ce e. Eu l-am admirat enorm pe bunicul tău, a fost profu' meu preferat. Şi sunt convinsă că trebuie să-i respectăm memoria. Am şi făcut-o, de altfel, până acum. Nu cred că mă poţi suspecta de vreun gând necurat, doar te-am ajutat şi la înmormântare. Dar *cu noi* cum rămâne? spuse Ana, muşcându-şi buzele.

– Nu ştiu, Ana. Momentan nu mă simt în stare să continuu.

– Momentan?! Au trecut două luni şi jumătate. Acum ai şi figura asta de cioclu, faţa ascuţită, barba stufoasă şi hainele negre. Şi tonul ăsta dur. Mă sperii. Nu mai pot suporta nici eu. Situaţia asta e intolerabilă. Tu eşti în altă lume!

– Hai, Ana, ştii tu, Eugen Ionescu, Beckett, Albee şi chiar Saint-Exupéry cu „Micul Prinţ”... întotdeauna a fost aşa, nu doar acum: fiecare cu lumea lui, cu planeta lui. Fiecare planetă are traiectoria ei. Şi lumile nu se intersectează. Dacă s-ar atinge măcar, asta ar însemna nu comunicare, nu tandreţe, nu iubire, ci pur şi simplu o catastrofă, ceva apocaliptic. Tu continui să te înfăşori în iluzii ca un fetus în placentă. Aştepţi la modul absurd o mulţime de lucruri pe care nu ţi le pot oferi. Îmblânzirea reciprocă, „domesticirea”... c-am vorbit de „Micul Prinţ”, dragostea sunt doar iluzii. Lasă-mă! În realitate, suntem iremediabil străini, zise Titus cu aceeaşi voce sobră, glacială.

– Poftim?! Eşti nebun?!

– Oricum, mai bine străini decât duşmani, fie ei şi intimi unul cu altul, care ştiu totul unul despre celălalt şi folosesc asta unul împotriva altuia! Adică vreau să zic mai bine străini în paradis (chiar şi într-un simulacru de paradis solitar şi frustrant) decât intimi în infern (într-unul real)... Ştii tu, Sartre – „infernul sunt ceilalţi”. Doar nu vrei să ne chinuim reciproc!

– Căcat! Lasă vrăjeala! se înfurie Ana, dând pe gât un nou păhărel de vişinată dintr-o singură înghiţitură. Am fost străini când am băut vişinată şi Cola cu bunicul pe terasă? Când am dansat şi am făcut dragoste în poieniţă? Când l-am dus amândoi pe bunicu’ la groapă şi când ţi-am făcut sarmale pentru masa de parastas?

Titus tăcu şi lăsă ochii în jos. Ana avea dreptate. Se simţea stânjenit şi vinovat.

– Ana, mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Cred că par groaznic de nesimţit şi nerecunoscător. Sălbatic, incapabil să comunic. Egocentric până la egoism. Capricios şi figurant. Nehotărât, laş şi mizerabil. Vezi, chiar din ceea ce spui tu reiese că tu eşti mult prea bună pentru mine. Eu nu te merit.

Spusese ceva patetic şi stereotipic, dar nu o făcuse intenţionat şi, oricum, nu mai putea da înapoi. Obrajii lui pământii, slăbiţi, cu pomeţii uşor ieşiţi în afară se îmbujorară de ruşine. Rămase în continuare cu ochii în pământ, plecându-şi genele sale negre şi lungi.

Ana îl prinse de mână şi-l strânse cât putea de tare. Ah, acum mâinile ei, odinioară atât de dulci şi de ispititoare ca nişte ghirlande de flori de piersic, semănau mai curând cu nişte cătuşe care-i intrau în carne şi-n suflet şi-l sfâşiau.

– Hai, scuteşte-mă cu asta şi lasă-mă pe mine să decid dacă meriţi sau nu! strigă Ana, privindu-l cu ochi scânteietori şi strângându-l de mână.

– Păi, ţi-am spus deja, aşa sunt şi nu are rost să continuăm. Te distrug şi pe tine, oftă Titus, fără să-şi ridice privirea.

– Poate că eu cred că meriţi. Părerea mea nu contează? Şi, presupunând prin absurd că nu ai merita, ce dacă? Nu am voie să te iubesc? se înflăcără Ana.

– Ba da, dar nu cred că e bine pentru tine. Eu vreau ca tu să fii fericită. Cu mine vei suferi mereu.

– Ascultă-mă şi uită-te în ochii mei! Indiferent dacă meriţi sau nu, e treaba mea ce decizie iau. Poate eu te iubesc oricum. Vreau să mergem împreună mai departe. De fapt, ca

să fie totul foarte clar, eu sunt dispusă să-mi asum riscuri. Eu am curaj să fac asta, dar tu?

– Poate că mie mi-e prea frică, şopti Titus, ridicându-şi genele arcuite şi aruncându-i o privire în acelaşi timp stingheră, melancolică şi dezorientată. Vezi, alt dezavantaj. Dacă am face o analiză SWOT, am vedea imediat ce multe dezavantaje sunt şi ce puţine avantaje.

– Analize, avantaje, dezavantaje, mormăi Ana printre dinţi. Prea multe calcule! Eu te iubesc. Înţelegi asta?

– Ah, ce vorbe mari spui! tresări Titus.

– Cum ai vrea să-ţi vorbesc? Asta simt. Ţi-e frică şi de vorbele mari?

– Poate că da.

– Titus, important e ce simţi tu. Mă iubeşti? Mă mai iubeşti? îl întrebă Ana, privindu-l în ochi.

– Nu ştiu, Ana, suspină Titus. În acest moment, nu sunt interesat de nimeni şi nimic.

– Momentul ăsta va trece şi noi vom continua împreună, spuse Ana hotărâtă.

I se agăţă cu braţele de gât, îl strânse puternic şi-l sărută, apăsându-i buzele. Titus nu se retrase, dar nici nu-i răspunse la sărut, ci rămase crispat, cu buzele strânse şi cu faţa deformată de un rictus. Parcă i se lipise o meduză de gură.

– Haide, Titus, şi mie mi-e greu! rosti Ana, cu ochii înlăcrimaţi. Dar cred că împreună putem trece prin toate. Dă-mi o speranţă! Ce facem noi acum?

– Deocamdată, cred că o să te conduc la poartă. Nu te supăra, nu pot continua discuţia, şopti el.

– Nu e nevoie să mă dai afară, plec singură.

Titus o privi din nou cum se îndepărta, fără a schiţa cel mai mic gest de a o opri. Se uita după ea nu cu regret, nu cu nostalgie, ci mai curând ca să se asigure că nu se va întoarce, că va pleca cu adevărat.

***

Poate că îi era, într-adevăr, frică. Frică de Ana? Frică de femei? Frică de o relaţie, de compromisuri, de dependenţă şi de violarea intimităţii? Frică de perspectiva trădării şi a umilinţelor, mai ales după experienţa cu Leni de anul trecut? Frică de imposibilitatea comunicării? Frică de riscuri, frică de viaţă? Sau mai curând frică de neant, căci percepea uneori relaţiile de cuplu ca pe un spectacol repetitiv, ritualic de reacţii alienante, stereotipice şi degradante? Frică de infern? De infernul reprezentat de ceilalţi sau de infernul din el însuşi? Poate că mai mult de infernul său particular. Dar de ce l-ar fi împărţit cu Ana? De ce să o arunce şi pe Ana în abisurile propriului său infern? Ca să aibă motive să se culpabilizeze şi mai mult?

Se aşeză la măsuţa de răchită, îşi turnă un păhărel de ţuică şi-şi aprinse o ţigară. Exact când scutura ţigara, îl auzi pe bunicul său şoptindu-i de undeva de foarte aproape: „Titus, eşti un prost şi un măgar! Ana te iubeşte!”. Ah, şi bunicul ăsta! Parcă era greieraşul lui Pinocchio! Nu-l lăsa o clipă să respire. Îl urmărea pas cu pas şi comenta tot ce făcea. Nu avea dreptul la propria opinie? Dacă el credea că e mai bine aşa atât pentru el şi pentru memoria bunicului, cât şi pentru Ana, de ce i se împotrivea tocmai tataie? Îşi mai turnă un pahar de ţuică şi încercă să-l ignore.

Era Ana iremediabil o străină? Ştiuse asta de la început şi i-o arătase, astfel încât să nu-şi facă iluzii? Din păcate, răspunsul suna mai curând negativ. De ce se implicase în relaţie, dacă ştia că vor fi întotdeauna doi străini, fiecare cu lumea lui, cu planeta sa cu o traiectorie previzibilă, strictă şi imposibil de schimbat, fără a declanşa cataclisme şi haos în univers? Nu, nu aplicaseră clişeele teatrului absurd la începutul relaţiei lor, atunci nu se gândise la ele.

Ana era, totuşi, fata aceea incredibil de frumoasă pe care o descoperise în luna lui april, în curtea şcolii, ninsă de flori de piersic. Asistase la orele ei de dans şi o privise hipnotizat cum îşi unduia trupul. Băuse multe ţuici şi vişinate împreună cu ea şi cu bunicul la măsuţa de răchită de pe terasă. Se sărutaseră la poartă şi, de emoţie, uitase să-i ceară numărul de telefon. Trecuseră împreună pe sub copacii şi printre tufele scânteind de licurici care semănau cu arborii de mallorn din ţara elfilor. Ana dansase halucinant în poieniţă, dezbrăcându-se pentru el, mişcându-şi, pe ritmuri de salsa, fundul încins, bombat, atât de ispititor, tot pentru el. Se tăvălise cu ea în iarba fragedă şi înaltă, mirosind a garofiţe de câmp. Îşi sacrificase biletul ei de Bingo ca să-l scoată pe el de sub bocancii lui nea Bebe. Îl ridicase şi-l susţinuse la moartea bunicului, atunci când se prăbuşise şi se sfărâma ca icebergul împotmolit în epavă. Îl ajutase cu toate pregătirile de înmormântare, alergând împreună cu el după acte şi aprobări şi zbătându-se până la epuizare. Îl conduseseră împreună la groapă pe tataie şi se rugaseră amândoi la mormântul său. Pregătise cu mâna ei salatele, friptura şi sarmalele pentru masa de parastas. Şi se străduia acum să-l readucă la viaţă, să-i redea sufletul unui Zombie, să-l învie.

Dar el? Ce-i oferise el? Cu ce-o ajutase el? Cu nimic. Ba chiar mai rău. Ignorase spectacolul ei pentru care Ana se pregătise tot anul, deşi ea îl aştepta ca pe Mesia. Apoi o dăduse afară din casă.

De ce o lăsase totuşi, la început, să-şi facă iluzii? De ce-i dăduse impresia că o iubea, că ar fi putut sfida împreună legile Cosmosului şi genera o coliziune a planetelor? Că lumile lor s-ar fi putut contopi, fie şi în urma unui accident, dezechilibru, şoc cosmic? Că şi-ar fi putut asuma o relaţie? Îi înşelase aşteptările, îi permisese să spere, apoi o abandonase, fără a se uita măcar în urmă (sau, mă rog, dacă o făcea, era doar ca să se asigure că totul s-a terminat). Sigur, nu se gândise de la început că lucrurile vor evolua astfel, dar, atunci, trebuia să fi fost prevăzător, să nu se şi să nu o implice prea mult. Măcar dacă s-ar fi despărţit imediat după ce s-au cunoscut, ar fi fost mai puţin traumatizant pentru ea. Acum ea se scufunda tot mai adânc într-o mlaştină fără fund din care nu putea ieşi nici măcar trăgându-se de păr ca baronul Münchausen.

La al şaselea pahar de ţuică, Titus simţi că nu doar corpul îi ardea, ci şi sufletul. Ardea în flăcările Gheenei. Ah, ăsta era infernul, lava care îi invadase sângele şi limfa, sentimentul cumplit de culpabilitate, vinovăţia incandescentă care îl devora până la ultimul neuron. Ar fi preferat să fie ars pe rug sau să îmbrace haina înveninată de sângele Hidrei a lui Hercule. Era VINOVAT. Ştia că era mai vinovat decât toţi dictatorii, decât Stalin, Hitler, Mao, Pol Pot, Gaddafi şi Al Assad la un loc. Şi se ruga să nu fie iertat. Niciodată.

Îi era scârbă de el însuşi. Greşise ireparabil faţă de Ana şi de tataie, îi distrusese Anei viaţa, nu era demn de bunicul

său, niciunul dintre ei nu l-ar fi putut ierta. Nici Dumnezeu. Îl ruga chiar pe Dumnezeu să-l pedepsească cât mai mult, căci niciun supliciu nu i se părea pe măsura păcatelor sale. Dar însuşi sentimentul de vinovăţie (fără speranţa iertării) care-l tortura acum era pedeapsa cea mai mare, infernul de unde nu mai avea scăpare, doar se spune şi-n „Divina Comedie": „*lasciate ogni speranza voi ch'entrate*".

Se simţea de parcă toate păcatele lumii ar apăsa asupra lui şi l-ar strivi. Sentimentul de culpabilitate îl făcea să se înconvoie şi să urle de durere. Încercă să-l aline, dându-se cu capul de pereţi, smulgându-şi părul din cap şi barba, arzându-se cu ţigara. Ar fi vrut să convertească suferinţa psihică într-una fizică ceva mai suportabilă, dar nu reuşea decât în mică măsură.

Era vinovat, trebuia să moară. Oricum, nu mai suporta infernul culpabilităţii, durerea psihică era sălbatică, halucinantă şi... atât de surprinzătoare. Nu fusese pregătit pentru ea. Era mai terifiantă şi mai sfâşietoare decât experienţa absurdului, a neantului şi chiar decât despărţirea de bunicul. Un vultur uriaş, mutant, de foc şi magmă, cu ochi paralizanţi de Meduză, cu gheare tăioase, metalice ca păsările de pe lacul Stymphale, cu ciocul de oţel lichefiat care îi devora conştiinţa, clipă de clipă...

Se gândi să se sinucidă: să se otrăvească sau să se spânzure, de exemplu cu cablul de telefon. Tăie cablul cu mişcări nesigure, şi-l trecu în jurul gâtului, o dată, de două ori, apoi se opri brusc. Nu, asta nu era o pedeapsă. Era, dimpotrivă, o eliberare. Trebuia să trăiască şi să sufere. Să trăiască aşa, cu conştiinţa lui încărcată, arzând în focul Gheenei, fără a spera sau a aştepta o purificare. Să ispăşească, dacă era nevoie, neîntrerupt, la nesfârşit.

Se hotărî să accepte infernul, nu merita altceva, trebuia să-l înfrunte cu curaj. Îşi asuma infernul tot aşa cum Sisif îşi acceptase pedeapsa şi îşi împingea, zi de zi, bolovanul la deal, fără speranţă. Nu mânca mai nimic, nu dormea, fuma în schimb ţigară după ţigară şi, din când în când, mărea porţia de ţuică obişnuită. Ajunsese aproape scheletic, obrajii îi erau supţi, cu pomeţii ieşiţi în afară şi împungându-i pielea, faţa căpătase un aspect pergamentos, cearcănele întunecate coborau până în dreptul gurii, doar ochii îi străluceau straniu şi exaltat. Trăia într-o stare de semiconştienţă, de insomniac care veghează noapte de noapte şi nu mai poate separa realitatea de vis. Se spăla pe dinţi cu pastă de ras, uita robinetul deschis la baie şi aragazul aprins, eventual cu ceva pe foc, îşi aprindea ţigările invers, adăuga sare sau bicarbonat de sodiu în cafea, îşi punea chiloţii, şosetele sau albumele bunicului în frigider, iar feliile de brânză telemea le lăsa în sertar, în dulap, peste pijamale, scana bonuri de la magazin şi facturi în loc de poze. O dată, din greşeală, scanase chiar şi un afiş electoral prăfuit şi mâzgălit al doctorului Opărescu, pe care vântul îl adusese în curte. La bucătărie, de fiecare dată când uita ceva pe foc, se avânta periculos de mult astfel încât să-i sară stropi încinşi de ulei în faţă sau râcâia îndelung cu unghiile murdare, netăiate în cratiţa mistuită de foc, inhalând cu nesaţ mirosul de ars şi căutând parcă să ghicească ceva în desenele obscure de scrum.

Obiectele din jur nu-şi pierduseră consistenţa, transformându-se în umbre şi aburi, ci, dimpotrivă, crescuseră intimidant ca-n „Jack şi vrejul de fasole", se rigidizaseră şi îi apăreau uriaşe, metalizate, contondente, ostile. Mai curând el devenise străveziu ca un abur şi se temea de orice atingere. Dacă apăsa clanţa uşii,

se curenta. Dacă Mişu i se aşeza în braţe, gemea de durere şi făcea eforturi să nu-l respingă. Chiar şi Mişu părea că se simte inconfortabil pe picioarele lui slabe şi osoase şi prefera să se aşeze lângă el, eventual punându-şi doar capul în poala lui. Abia avea putere să iasă din camera sa pe terasă şi uneori se prăbuşea şi zăcea la pământ minute în şir, zvârcolindu-se ca un epileptic. Îl durea capul îngrozitor, îi era greaţă şi puţinul pe care îl mânca, de obicei, îl vomita. Se bucura într-un fel când îi era foarte rău fizic pentru că asta îl mai mângâia şi-l mai îndepărta de adevărata durere sufletească.

După două săptămâni de astfel de ispăşire, Titus deschise calculatorul (pe care se aşternuseră straturi groase de praf de când nu-l mai folosise). Atingerea fiecărei taste îi provoca dureri ascuţite, de parcă nişte cuţite i-ar fi străpuns degetele şi s-ar fi răsucit fără milă în mâinile lui. Chinuindu-se zadarnic să se concentreze, însă aproape savurând durerile provocate de atingerea tastelor, îi scrise Anei o scrisoare de despărţire în care se acuza furibund şi-şi cerea iertare, deşi ştia că nu merită. Scrisoarea însă nu o trimise imediat, ci o păstră ca draft în meniul de Gmail pentru că îi era teamă să nu fi făcut greşeli de redactare şi de ortografie din cauza oboselii cumplite şi a stării de rău fizic dar, mai ales, psihic pe care o resimţea.

După ce salvă scrisoarea ca draft, Titus se târi cu chiu cu vai până la baie, târşâind papucii bunicului. Se privi relativ uimit în oglindă. Cine sau ce dracu' mai era şi arătarea asta? Noroc că nu-i păsa prea mult. Luă o foarfecă şi-şi tăie barba stufoasă cât putu de mult. Apoi îşi rase faţa, direct, fără să se dea cu spumă şi fără să aştepte să se înmoaie barba. Îşi tăie câteva şuviţe din păr cu foarfeca. Nu, nu era suficient. Se gândi

să se radă în cap. Complet. Mai tăie o şuviţă, apoi se opri brusc. Forţa ascunsă a părului... Puterea lui regeneratoare, erotică, eliberatoare... Părul lui Samson, fecioarele despletite care se abandonează dragostei din poezia romantică, pletele lui Iisus, pletele rockerilor, pletele lui din liceu... O milă indescriptibilă faţă de sine însuşi îl cutremură şi ochii i se umplură de lacrimi. Nu, nu putea să se radă în cap. Se simţea în stare să se sinucidă, să accepte pedepse medievale ca tragerea pe roată sau arderea pe rug, dar nu, sub nicio formă, să fie ras în cap! Nimeni, dar absolut nimeni pe lumea asta, indiferent de ce ar fi făcut, nu ar fi trebuit să primească o astfel de pedeapsă!

Aruncă foarfeca şi aparatul de ras, se aşeză pe terasă la măsuţa de răchită şi-şi turnă un pahar de ţuică. Văzu buturuga de Nokia pe măsuţă. Se descărcase de mai bine de o săptămână. Nu-l mai încărcase nici măcar ca să pună alarma, să vadă ora exactă sau să se uite în calendar. Nu mai vorbise la telefon de luni de zile. Oare ce făcea Ana? Dacă-l sunase de cincizeci de mii de ori şi el nu răspundea? Dacă intrase în panică? Dacă îşi făcea griji şi suferea acum mai mult ca el?

Poate că Ana nu vroia să se despartă de el, poate că îl iubea într-adevăr, dacă-l accepta oricum, aşa ticălos şi mizerabil cum era. Ea se comportase mai matur, deşi era mai mică decât el. Era capabilă să-l ierte, chiar dacă nu merita sub nicio formă. În schimb, el se baricadase în suferinţa lui solitară, egocentrică, solipsistă ca-ntr-un Turn Eiffel şi o privea de sus, tot timpul prea departe de ea pentru a o înţelege. Era oare bine să ignore voinţa ei? Să decidă el singur pentru amândoi? Dar el? El ce vroia? Ce simţea? O mai iubea? Chiar şi simplul fapt că plonjase fără rezerve în infernul culpabilităţii şi al autopedepsirii îi demonstra că, într-un fel, încă mai ţinea la ea. Dacă greşea mai mult

insistând să se despartă? Şi sub ce motiv? Al depresiei sau al vinovăţiei sale? Asta nu ar fi agravat lucrurile?

Îşi luă telefonul şi-l puse la încărcat, fără să îndrăznească încă să-l deschidă. Apoi se aşeză la birou în camera lui. Deschise din nou calculatorul. Era ora 3:28 a.m. Nu mai văzuse un film de câteva luni. Simţea nevoia de ceva curat şi încurajator, prea îl înăbuşea propria mizerie. Căută în lista de filme, selectă „Brazil" şi-şi puse căştile. Vizionă tot filmul fără întrerupere, fără să fumeze, fără să se ducă la toaletă, aproape fără să respire. De fiecare dată când îl vedea îi plăcea şi mai mult. Şi chiar i se părea încurajator, în ciuda finalului tragic. Sam reuşise să învingă sistemul totalitar prin dragoste şi prin puterea imaginaţiei. Chiar dacă murea (fizic) pe scaunul de tortură, el rămânea un spirit liber. Visul şi iubirea îi permiteau să evadeze, cel puţin simbolic. Dacă în timpul torturii aşa-zişii aliaţi imaginari, Tuttle şi mama lui, îl trădaseră, Jill, adevărata lui dragoste, nu îl părăsise şi îl ajutase să învingă.

Inima lui Titus tresălta, iar ochii încercănaţi, dar încă frumoşi, strălucitori, cu gene lungi şi arcuite îi înotau în lacrimi. Oare nu o iubea şi el pe Ana ca Sam pe Jill, chit că nu făcuse nimic pentru ea (în timp ce Sam încercase cu orice chip s-o salveze pe Jill şi se sacrificase pentru ea)? Nu era Ana aceea care la început îl făcea să zboare ca Jill pe Sam? Îşi mai putea aminti ninsoarea florilor de piersic, fericirea aceea inefabilă şi starea de plutire? Inspiră adânc mireasma răvăşitoare a primăverii. Florile de piersic începură să ningă peste birou şi calculator, peste pat şi peste sobă. Simţi o respiraţie fierbinte aproape de urechea lui. Buze dulci ca florile de piersic se lipiră de gâtul lui. Mână în mână cu Ana, Titus se înălţă şi zbură. Iar singurele graniţe erau cele ale imaginaţiei sale.

XI

Titus se trezi pe la prânz. Se simţea odihnit, deşi dormise doar câteva ore. Era palid, foarte slăbit, dar ochii îi străluceau. Se dădu jos repede din pat, se spălă, se aranjă în oglindă (astfel încât să nu fie prea vizibile locurile unde tăiase şuviţele cu foarfeca), îşi curăţă blugii negri şi-şi luă un tricou negru curat. Îşi făcu o cafea tare, mâncă un sandvici cu brânză telemea şi un ou fiert, apoi fumă o ţigară. Verifică dacă telefonul era încărcat şi, tremurând de emoţie, îl deschise. Căută numărul Anei cu mişcări febrile. Aproape că i se oprise inima când telefonul sună. Dar, bizar, Ana nu răspunse. Ce se întâmplase? Ea răspundea, de obicei, imediat, nu ca el. Mai sună o dată, de două ori, de trei ori. Nu mai avea de ce să aştepte. Se parfumă în fugă şi ieşi val-vârtej pe uşă.

Deşi alergă până la poarta casei Anei, drumul i se păru incredibil de lung. Cu toate că fugea, i se părea că se mişcă în gol sau că abia avansează câţiva centimetri, aşa ca în coşmarurile din copilărie când era urmărit, alerga şi nu reuşea să înainteze. Atunci simţea în ceafă răsuflarea grea şi fetidă a urmăritorilor. De obicei, se trezea ţipând, în ultima secundă, înainte să fie prins. Când ajunse la poartă, cu obrajii încinşi şi fruntea şiroind de sudoare, abia mai respira. Bătu tare de câteva ori, dar nimeni nu veni să-i deschidă. Scoase telefonul şi o sună din nou pe Ana. Telefonul era acum închis. Ce ciudat! Ana nu-şi închidea niciodată telefonul. Bubui în poartă cât putea de tare cu pumnii şi cu picioarele. Câinele Anei, un animal de o culoare incertă, jigărit şi pipernicit, legat cu o funie lungă, începu să latre ca ieşit din minţi. Titus se simţi încurajat. Ce bine! Poate că Ana avea să vină la poartă. Titus continuă să bubuie la

poartă, iar câinele să latre disperat. În cele din urmă, îşi făcu apariţia la poartă tatăl Anei, un bărbat cu mersul nesigur, părul rărit, obrajii scofâlciţi şi ochii tulburi, injectaţi.

– Bună ziua! strigă Titus. O caut pe Ana.

– Ana nu-i acasă, zise tatăl ei cu o voce răguşită, fără să-i arunce măcar o privire.

– Nu-i acasă? Dar unde e? se interesă Titus.

– A plecat la Bucureşti.

– La Bucureşti? se minună Titus. Când?

– Azi dimineaţă, e, acum vreo trei ore.

– Dar de ce? Ce să facă la Bucureşti?

– Are un interviu.

– In-in-ver-tiu? se bâlbâi Titus. Pentru ce anume s-a dus?

– Să danseze într-o trupă. Ce să-i faci, vrea să ajungă vedetă, oftă tatăl Anei.

Titus simţi că inima i se opreşte şi că i se taie picioarele. Rămase câteva minute fără a putea rosti vreun cuvânt, agăţat de poartă asemeni unui afiş electoral inutil şi mâzgălit care va fi luat de vânt, mototolit sau rupt în bucăţi în următoarele minute. Paralizat precum condamnatul care aşteaptă înfrigurat să-l sfâşie pendulul Inchiziţiei sau ca fluturele prins în plasa păianjenului, îl fixa cu privirea pe tatăl Anei. În privirea lui se amestecau groaza – cumplită, animalică – şi, totodată, fascinaţia sfârşitului.

Clătinându-se, zdrobit, Titus plecă fără să-şi ia măcar la revedere. Nu se gândea la nimic, nu mai simţea nimic, în afară de un dor vag de sfârşit, de a trece dincolo şi de a se elibera. Nici nu realiză cum ajunse acasă. Când Mişu i se frecă de picioare, nu-l observă. Cerul se întunecase, vântul şuiera, uşile

scârţâiau, podeaua se zgâlţâia şi geamurile zăngăneau. Casa părea bântuită. Să fie oare bunicul? Nu, bunicul îşi găsise liniştea. Nu exista decât o singură fantomă. El însuşi. De câteva luni bune bântuia casa bunicului. Nu avea putere să apese clanţele şi să deschidă uşile, în schimb, ar fi putut trece prin ziduri. Nu se mai vedea nici în oglindă.

Presiunea din atmosferă părea insuportabilă. Un tunet puternic zgudui pământul din temelii. „Simfonia destinului", îşi zise Titus resemnat. Cu mâini tremurătoare, palid, dar hotărât, luă cheile de la bătrâna Dacie. Un fulger despică cerul exact când se urcă în maşină, dar Titus nu renunţă. Porni maşina şi demară cu viteza maximă de care era capabilă bătrâna Dacie, pârâind, trosnind şi lăsând în urmă nori grei de fum.

Acceleră. Toată fiinţa lui fu absorbită de fiorul adrenalinei. Acceleră din nou, la maxim. Bătrâna Dacie trepidă, gata să explodeze. Gonea nebuneşte, fără ţintă, fără teamă, fără regrete, fără speranţă. Suspendase timpul, ieşise de sub „teroarea istoriei". Uitase totul. Nu mai aştepta nimic. La câţiva kilometri de ieşirea din sat, se stârni o ploaie torenţială, cu grindină biciuitoare. Fulgerele dansau provocator pe parbriz. Dansul Salomeei. Dansul ielelor. Dansul Anei. Titus nu porni ştergătoarele, ci înaintă aşa, orbit de ploaie şi de lumina halucinantă a fulgerelor.

***

Întuneric. Titus înainta prin tunel, orbecăind, împiedicându-se, căzând şi ridicându-se iar. Pereţii tunelului păreau reci şi umezi. Încercând să-şi păstreze echilibrul, Titus se sprijini de un perete. Vru să-şi retragă mâna, dar se încleştase de ceva.

Când reuşi să şi-o dezlipească, observă că era plină de o pastă ciudată, cleioasă: parcă storcise o omidă gigantică. Deodată, văzu în faţă o luminiţă. Deci, era adevărat că exista „luminiţa de la capătul tunelului”. Pe măsură ce se apropie de ea, devenea tot mai intensă şi mai strălucitoare. Acordurile unui vals de Strauss se auziră în surdină. Lumina deveni orbitoare. Valsul feeric se auzea tot mai tare. Titus alergă spre lumină, cu braţele deschise. „În sfârşit, liniştea, fericirea!”, şopti el, închizând ochii săi mari cu gene lungi şi zâmbind.

Lumina era însă atât de puternică încât nu se distingea niciun contur. Titus se frecă la ochi. Parcă se vedea, totuşi, vag, o poartă de aur. Titu se îndreptă spre ea. Când ajunse în faţa ei, cineva... care semăna teribil de bine cu nea Bebe, poliţistul din sat, îi bară calea. Nea Bebe iar?! Se frecă la ochi din nou, sperând ca imaginea aceea inopinată şi enervantă să dispară, dar fără succes.

– Stai, bă! Unde te duci? zbieră nea Bebe, poliţistul.

Titus îl privi uluit şi dezorientat de parcă i-ar fi aruncat cineva o plăcintă fierbinte în faţă ca-n desene animate. Încercă totuşi să schiţeze un răspuns:

– Bună ziua, nea Bebe! Mă duceam spre poarta de aur.

– Ha-ha-ha! se cutremură de râs poliţistul. Aha, şi cum vrei tu să intri pă poarta dă aur? Pân ieflaţie? Ai bilet? se răsti nea Bebe.

Ah, iar întrebarea asta! Nu putea scăpa niciodată de ea?! Îşi adună forţele şi ripostă:

– Nu cred că am bilet, dar tu poţi să-mi demonstrezi că am nevoie de bilet ca să intru pe poarta de aur? De ce insinuezi că aş intra prin efracţie? Şi, apropo, se spune „e-frac-ţi-e”!

Mâna mare şi vânoasă a poliţistului se înfipse în gâtul lui Titus.

– N-ai, bă, bilet de Bingo? Atunci ai pus-o, boule!

Poliţistul îl strânse până când Titus se învineţi la faţă şi horcăi, iar apoi îi dădu drumul, azvârlindu-l la pământ dintr-o mişcare.

– Nu am bilet de Bingo... şi nici n-o să-mi cumpăr, zise Titus încet, cu ochii în pământ, fără să se ridice de pe jos.

– N-ai, bă, bilet de Bingo? De când n-ai mai jucat? E unii care vine aci cu teancu' şi tot nu-i las dacă nu vrea muşchii mei! rânji nea Bebe, iar ochii săi mici se cufundară complet în grăsime.

– „Sunt" unii care „vin" cu teancu', mormăi Titus printre dinţi.

– Ce-ai zis, bă? Nu cumva vrei să-mi faci reclamaţie? Ai găsit formularul M-508? hohoti el de râs.

Titus tresări.

– Da', de data asta, hai, treacă de la mine… că parcă fără acuzat se duce toată distracţia! râse nea Bebe.

Titus se cutremură. Inima i se strânse. Auzise oare bine? „Acuzat?" De ce?

– Hai, mişcă, bă, n-auzi? urlă nea Bebe, lovindu-l de câteva ori în coaste.

Titus încercă să-şi reprime gemetele, se ridică şi înaintă împleticindu-se, sub loviturile poliţistului.

Ajunse într-o sală uriaşă, intens luminată, cu loji şi balcoane aurite, sculptate în stil rococo, de care erau atârnate ghirlande de flori multicolore. Văzu în faţă o scenă mare pe care dansau latino tinere zvelte şi bronzate, în bikini. Coşuri

cu flori de gală (gerbere, crini şi orhidee imperiale) erau aşezate triumfal pe marginile scenei.

Sala era ticsită de lume. Titus recunoscu în public pe mulţi dintre cunoscuţii săi de la oraş şi de la ţară: părinţii copiilor de la şcoală şi de la liceu, colegii lui, profesori de la şcoală sau de la liceu, vecini, oameni din disco-bar, babele de la biserică. Toţi îi aruncară priviri furibunde, pline de ură, îl fluierară şi-l huiduiră, ba chiar baba cu negul uriaş pe nas îl scuipă drept în faţă, în timp ce smocul de păr de pe neg se zbârlise ameninţător. Titus închise ochii, oftă adânc şi-şi şterse faţa cu podul palmei.

Oamenii din sală ronţăiau chipsuri, popcorn şi beau Coca-Cola. Auzea crănţănitul neîntrerupt şi fâsâitul sticlelor de Cola deschise. Dar sunetul ăsta nu mai era familiar şi prietenos ca pe vremea bunicului, când stăteau amândoi la măsuţa de răchită, pe terasă, la taifas. Devenise străin şi ostil. Din când în când, publicul făcea o ploaie de confetti din floricele şi transforma paharele de plastic în farfurii zburătoare, lansate drept spre el.

Fu condus către scenă, în loviturile poliţistului şi în fluierăturile publicului. În timp ce el se apropia de scenă, dansatoarele în bikini se retrăgeau în culise. Pe drum spre scenă, avu ocazia să vadă mai bine sala în care se afla, deşi, într-un fel, se temea să afle toate detaliile. Sus, deasupra scenei, scria mare, cu beculeţe aurii, strălucitoare: „*Verdict Show*".

În spatele scenei, în stânga sus, era atârnat un banner reprezentându-le pe vrăjitoarele Melissa şi Vanessa, zâmbind ca la OTV în timp ce înţepau fiecare câte o păpuşă voodoo (una cu chipul mamei Oanei Zăvoranu, Mărioara, alta cu

figura lui Pepe), cu sloganul „Soarta e cum ţi-o fac Melissa şi Vanessa!”. Titus observă şi în dreapta sus un banner pentru „Farmacia inimii, Catena”.

Pe scenă, Titus avu surpriza să întâlnească şi alte figuri cunoscute: vânzătoarea de la minimarketul din sat, barmanul de la disco-bar, baba cu dintele de aur, tatăl Esmeraldei, tatăl Dariei şi profesoara de la liceu care-l invitase la prezentările Herbalife. Stăteau cu toţii aşezaţi la o masă lungă, purpurie, cu ornamente aurii, aflată între cele două bannere, chiar la mijlocul scenei. Scaunul din mijlocul mesei, mai înalt şi mai impozant decât restul, negru, ergonomic, din piele era gol şi-i dădea fiori. Parcă îl mai văzuse undeva. Când se apropie de oamenii de la masă, aceştia începură să se agite şi să şuşotească. Titus le aruncă o privire fugară şi dezorientată, apoi îşi plecă ochii iar. Surprizele nu încetasară însă. Câteva minute mai târziu, când scaunul din mijlocul mesei se ocupă, Titus înlemni. Pe scaunul managerial din piele, trona chiar directorul de la liceu, îmbrăcat într-o robă aurie foarte strălucitoare şi cu perucă pe cap. Titus îl surprinse aranjându-şi firele „rebele” din perucă şi studiindu-şi cu atenţie ciocănelul. Foşnetul robei sale aurii îl fascina: misterios şi incontrolabil ca mişcarea unei reptile. Nu se putea opri să nu-l asculte. Directorul îşi întorsese acum privirea hipnotică spre el şi rânjea. Emana, ca de obicei, superioritate, forţă şi siguranţă de sine. L-ar fi putut strivi cu un singur rânjet.

Un ecran mare, poziţionat în stânga mesei difuza deocamdată videoclipuri cu muzică latino. În dreapta mesei era instalat un panou cu numere (specific jocurilor de Bingo). În faţă, aproape de marginea scenei, mai spre dreapta, fusese

amenajat un fel de amvon auriu, scânteietor, decorat cu foarte multe basoreliefuri. Acestea reprezentau ipostaze din viaţa tumultoasă a vedetelor din showbiz-ul românesc, de exemplu Oana Zăvoranu în luptă (mai mult sau mai puţin dreaptă) cu maică-sa sau cu soţul său, Pepe, Nikita sinucigându-se în direct la OTV, Moni şi Iri trăgând de Irina, fetiţa lor, după divorţ, de erau să-i rupă mâinile, vrăjitoarele Melissa şi Vanessa fierbând poţiuni şi dansând o horă diavolească, în pădure, noaptea la trei, împreună cu Oana Zăvoranu, Bănel Nicoliţă, Mihaela Borcea, Amalia Năstase şi Inna. Tot în faţă, în stânga, se înălţa un stâlp masiv, îmbrăcat în catifea roşie. Între stâlp şi amvon, strălucea o statuie-vie a Justiţiei: Bianca Drăguşanu într-un costum de baie auriu (chiloţei tanga şi sutien push-up), ţuguindu-şi buzele şi, bineînţeles, ţinând balanţa în mâna bronzată la solar. Din păcate, nu reuşea să-şi păstreze echilibrul şi se bâţâia pe scenă, ameninţând să scape balanţa.

Titus fu împins către stâlp de nea Bebe. Obrajii îi ardeau, stropi de transpiraţie îi picurau pe tâmple, iar pleoapele i se zbăteau sub genele lungi coborâte. Se împiedică. I se muiaseră picioarele, nu-l mai ascultau deloc. Când ajunse în dreptul stâlpului (mai mult împins de poliţist decât mergând pe propriile picioare), nea Bebe îi puse cătuşe, îi ridică braţele şi îl legă de stâlp, în aplauzele furtunoase ale publicului. Titus simţi un nod în gât şi rămase cu ochii în pământ, tremurând uşor. Apoi, nea Bebe se aşeză într-un colţ, la marginea scenei, pentru a putea supraveghea show-ul şi a interveni în caz de necesitate.

O dansatoare, într-un costum foarte sexy imitând blana de panteră, se apropie de Titus cu mişcări foarte provocatoare,

unduindu-şi şoldurile în ritm de salsa. Titus se uita, în continuare, pierdut, în jos, dar ea-i ridică bărbia şi-l sili s-o privească. Degetele ei parcă îl electrocutaseră. Pulsul îi deraie şi simţi iar fluturi în stomac. Era nimeni alta decât Ana! „Pantera" îi sfâşie cămaşa, lăsându-l la bustul gol. Titus tresări: teama persista, se simţea umilit şi îi era ruşine. În acelaşi timp, aerul era încărcat de excitaţie, ar fi putut avea chiar o erecţie necontrolată. Dansând, Ana îl zgârie pe spatele gol cu unghiile ei lungi şi ascuţite, vopsite cu ojă roşie, parţial decolorată. Întreg corpul lui Titus tresăltă, mai puţin de durere, cât de emoţie şi de dorinţă. Apoi Ana luă de pe jos un bici cu mâner aurit şi îl lovi. Mai curând uşor şi senzual. Titus gâfâi şi gemu ca şi cum ar fi făcut dragoste, iar publicul aplaudă încântat.

Îmbrăcat în hainele somptuoase de liturghie, popa Chivu îşi făcu apariţia ţopăind şi cântând vechea melodie a lui Ricky Martin, „Go, go, go": „Te distrezi/Azi la „Verdict Show"/Tu contezi/Azi la „Verdict Show"/Tu decizi/Tu eşti cel mai bun/ Tu câştigi/Asta chiar acum!". Nasul lucios şi borcănat era roşu, obrajii – rumeni, iar părintele părea mai vesel şi mai sprinţar ca niciodată. În ploaia de confetti-floricele, popa Chivu urcă în amvon, dansând, cântând şi trimiţând binecuvântări publicului din sală. Lumea aplaudă frenetic şi se agită puternic, aşa că directorul bătu ferm cu ciocănelul în masă.

Cocoţat în amvon, popa Chivu citi pe nas actul de acuzare, gesticulând puternic şi strâmbându-se:

– Ooo-noo-rată instanţă, aici de faţă, în boxa acuzaţilor, se află însuşi Saaa-taaa-naaa, diavolul în carne şi oase, ferească-vă bunul Dumnezeu de uneltirile lui! Auziţi! După ce o vreme s-a sustras de la sfânta datorie de a juca la Bingo ca

noi toţi ceilalţi (fluierături în sală), a devenit apoi încă şi mai ticălos şi mai păcătos şi, abuzând de bunăvoinţa noastră, lăsând impresia că joacă şi că a intrat în rândul lumii, impostorul, trădătorul, Saaa-taaa-naaa a început să falsifice biletele de Bingo, ruinându-vă dumneavoastră şansa de câştig!!!

Urlete de mânie cutremurară sala. Agitaţie teribilă, fluierături, huiduieli, fafurii zburătoare din paharele de Cola aruncate spre Titus. Câteva persoane din public leşinară. Popa îşi frecă mâinile.

Făcându-şi curaj şi întorcându-se cu faţa spre public atât cât îi permiteau cătuşele, Titus strigă cât putu de tare:

– E o minciună! N-am jucat niciodată la Bingo, n-am falsificat nimic!

I se păru că vocea îi era înghiţită de tumultul din public. Vru să mai strige încă o dată ca să se facă auzit, dar Ana se repezi la el şi-l plesni cu biciul fără milă, de câteva ori la rând, în aplauzele publicului. Titus se zbătu şi gemu. Câteva dâre roşiatice îi brăzdară spatele gol.

Directorul bătu cu ciocănelul în masă, se uită la ceas şi-i făcu semn părintelui Chivu să încheie.

– Ce-aş mai putea să spun acum despre uneltirile diavolului... încercă popa să-şi continue predica, dar fu întrerupt de o nouă lovitură de ciocănel.

– Nu mai putem spune acum decât că „soarta e cum ţi-o fac Melissa şi Vanessa”! Nu uitaţi, aveţi 30% discount pentru voodoo doar luna aceasta! Cu siguranţă, se merită, interveni prompt directorul, restabilind ordinea şi echilibrul de forţe şi, totodată, mulţumind sponsorul.

– „Merită”, nu „se merită”, bolborosi Titus, dar Ana îl pocni din nou, neîndurătoare, cu biciul.

– Ce-ai zis, bă, ţărane? Sigur că se merită! Dar acum să vină martorii acuzării, comandă scurt şi sec directorul.

Mai întâi, apăru ca martor al acuzării însăşi directoarea din sat, îmbrăcată într-o rochie lungă de seară verde, cu paiete şi pene de struţ. Avea o ţinută dreaptă şi demnă, părul roşcat, stufos părea proaspăt permanentat, iar ochii verzi, spălăciţi alunecau iscoditori de la decorurile de pe scenă la publicul din sală. Directoarea luă hotărâtă microfonul şi se lansă într-o diatribă necruţătoare:

– E profesor, vă vine să credeţi?

În sală se auziră fluierături şi strigăte de mânie. Directoarea continuă impasibilă:

– Trebuia să-i educe şi să-i protejeze pe copiii dumnea-voastră. Dar ce-a făcut el? Discriminare etnică, i-a întărâtat pe unii contra altora, a băgat zâzanie între români şi romi, i-a făcut pe sărmanii noştri concetăţeni să se omoare între ei! A îmbolnăvit minţile micuţilor nevinovaţi, a pervertit suflete inocente! A inflamat spiritele, a generat scandaluri şi a băgat copiii în spital! M-a lăsat descoperită în mijlocul semestrului! Şi când a venit la şcoală, era în ultimul hal, îmi pare rău că n-am sunat la 112! A falsificat nu doar biletele de Bingo, ci şi rezultatul alegerilor, interzicându-ne să ne exprimăm liber opinia, bruindu-ne sistematic şedinţele PDL şi favorizându-l pe candidatul PSD, astfel încât ciuma roşie continuă să infecteze şi să distrugă blestematul nostru sat!

Un val de rumoare zgudui sala. Titus simţi stropi reci de sudoare pe frunte. Încercă să vorbească, dar Ana îl lovi tare,

de mai multe ori, cu biciul. Vorbele se transformară în gemete de durere. Valuri de sânge începură să curgă pe spatele său gol. Lumea din sală urlă, în delir, huiduindu-l pe Titus.

Directorul interveni la timp, bătu cu ciocănelul în masă şi anunţă al doilea martor al acuzării: primarul din sat, proaspăt reales, Miki Hamsteru. Acesta, aproape chel, durduliu şi greoi, veni la microfon, şiroind de transpiraţie:

– E un vandal, un bagabont şi un ciocoi! Devastează proprietăţile, distruge natura, se comportă indecent şi imoral! A fost descoperit de nea Bebe în pielea goală într-o poieniţă cu o gagică (râsete isterice în sală) şi apoi a vrut să stingă ţigara de un copac, să dea foc la pădure (urlete de furie în sală)! Fără nea Bebe, acum pădurea era scrum! Nu doar că a lipsit de la vot, ceea ce e în sine dezgustător, dar a încercat să falsifice alegerile, organizând evenimente de campanie pentru PDL în ora lui, în sala lui de clasă, distribuind fluturaşi la şedinţele cu părinţii şi făcând jocurile murdare ale lui John Smântână! Nu i-au ajuns şpăgile de la John Smântână? Trebuia să falsifice şi biletele de Bingo? Aşa cum a contrafăcut biletele de Bingo şi v-a furat fericirea, ticălosul ăsta e în stare să vă smulgă şi puţinul pe care-l mai aveţi: să vă ia chipsurile, floricelele şi Cola de la gură!

Fluierăturile şi huiduielile la adresa lui Titus se înteţiră. Ana îl plesni din nou cu biciul. Titus încercă să-şi controleze respiraţia pentru a face durerea mai suportabilă, dar nu reuşi. Vroia să vorbească, dar cuvintele îi ieşiră urlete, primite cu aplauze în sală.

Directorul lovi cu ciocănelul în masă şi anunţă al treilea martor al acuzării. Un bărbat mititel, dar ager, cu faţa tuciurie şi ochi sticloşi îşi făcu apariţia pe scenă: tatăl lui Ţunami.

Titus tresări puternic, fără să fie lovit de Ana, doar la vederea martorului. Tatăl lui Ţunami luă şi el microfonul şi zbieră cât îl ţineau puterile, făcând spume la gură de furie:

– Haoleu, mâncaţi-aş, jigodia asta de prof iera să-mi homoare puradeii! Mi-a nenorocit copilaşii, mi i-a băgat la spital, m-a lăsat fără lumina hochilor şi fără hajutor la bătrâneţe! Să-l scurtăm de coaie şi să-i luăm gâtu', futu-i paştele mamii lui de javră!

Lumea în sală se înfierbântă, fluierând şi aruncând şi mai multe pahare de Cola înspre Titus. Ba chiar unul dintre pahare se dovedi o piatră ascuţită care-l lovi pe Titus la antebraţul drept. El primi orecum resemnat lovitura. Ce mai conta? Urmau şi cuţite?

Ceva sticli pe scenă... şi nu erau ochii tatălui lui Ţunami. Un cuţit, într-adevăr! Tatăl lui Ţunami, fără să ţină cont de curtea de justiţie şi fără să mai aştepte rezultatul procesului, se năpusti asupra lui Titus pentru a-şi face dreptate singur, dar nea Bebe interveni prompt şi-l împinse cu forţă înapoi în public. Tatăl lui Ţunami zbură până în al doilea rând din sală, accentuând spaima şi forfota din public. Cuţitul se înfipse, din fericire, în pălăria unei doamne, astfel încât arăta acum chiar decorativ, ca un accesoriu la modă.

Titus tremura uşor, cu ochii în pământ. Se simţea foarte rău, totul se învârtea cu el. Mai avea puţin şi delira. Cătuşele îi intrau în carne, spatele parcă îi luase foc şi îl durea înfiorător. Nimănui nu părea să-i pese, nici măcar Anei. La un moment dat, Ana trecuse pentru o clipă prin faţa lui şi el reuşise să-şi intersecteze privirea cu a ei. Privirea lui arăta dragoste şi implora milă, dar a ei devenise alunecoasă ca ochii

directoarei şi se mutase rapid asupra directorului-judecător. Îl ignorase. Asta îl durea mai mult decât rănile fizice şi decât acuzaţiile mincinoase.

Profitând de micul incident cu tatăl lui Ţunami, Titus încercă să o strige pe Ana. Îşi adună puterile şi îngăimă pierdut: „Ana! Ana! Te iubesc, Ana!”. Vocea lui venea parcă din altă lume, nici el nu putea să o audă, darămite Ana. Poate că totuşi se va gândi ea singură la el, poate-şi va aduce aminte... Dar Ana luă impasibilă biciul şi continuă să-l lovească sălbatic.

Directorul bătu cu ciocănelul în masă şi anunţă al patrulea martor al acuzării. Pe scenă se urcă o tânără roşcată, fâşneaţă, îmbrăcată într-un halat alb, foarte scurt şi foarte decoltat. Sânii rotunzi şi apetisanţi îi tresăltau, ivindu-se pe jumătate din decolteul generos. Titus îşi ridică faţa transpirată, schimonosită de durere către ea şi se cutremură. Avea genele lipite şi ochii împăienjeniţi de lacrimi şi sudoare, dar nu, nu se putea înşela: asistenta sexy era Leni! Pentru o clipă, uită parcă de suferinţa fizică care-i devora trupul, în schimb sufletul îi sângeră. Furia, sentimentul trădării, frustrarea, gelozia, orgoliul rănit, speranţele ruinate se treziră. Leni, femeia adulteră! Merita omorâtă cu pietre. Supsese scula directorului. Scula monstrului. Scula diformă, de extraterestru sau de mutant a clovnului ăluia ticălos care acum îl judeca pe el! Da, Leni trebuia pedepsită şi nimeni altcineva. Nu el, ci Leni merita cea mai cumplită pedeapsă. O ura, da, o ura din tot sufletul.

Leni se duse la microfon şi anunţă zglobie că a venit doar să verifice starea acuzatului. Se apropie de Titus cu stetoscopul şi simulă o consultaţie. Evită însă se se uite în

ochii lui. Titus îi văzu sânii mari şi voluptuoşi fremătând când manipula stetoscopul. Ce frumoşi erau! Cândva, erau numai ai lui... sau aproape numai ai lui. Cât timp trecuse de când îi mângâiase şi-i sărutase ultima oară? Când dormise ultima dată cu buzele lipite de urma ei de ruj de pe pernă? Când culesese ultima oară firele ei de păr roşcat din pieptenele argintiu, fără să se îndure să le arunce la WC? Când băuse ultima cafea din ceaşca marcată cu rujul ei, sorbindu-i parcă buzele?

Amintirile astea îl tulburau, de parcă s-ar fi uitat îndelung, printr-un ciob de presse-papier cu coral, spre o lume interzisă.

Nu, nu o mai iubea acum, dar nici nu putea să o urască în străfundul sufletului. Lumea aceea pe care o întrezărise pentru o clipă îl răvăşise cu dulceaţa şi tandreţea ei.

– Te iert, Leni. Eu te iert, şopti Titus, încercând să schiţeze un zâmbet.

Dar Leni nu-i aruncă nici măcar o privire. Se întoarse la microfon, unduindu-şi şoldurile şi spuse:

– Mai trăieşte! Deşi nu ştiu dacă merită! Ce să vă mai zic de bestia asta?! Pe mine m-a nenorocit… S-a purtat ca un ţăran. Mă ţinea toată ziua la cratiţă, mă încuiase în bucătărie! Nu mi-a adus o dată o floare măcar! Era gelos şi-mi făcea scene, mă ameninţa că mă omoară! Mi-a distrus viitorul, mi-a înşelat speranţele, m-a amăgit. Dacă vreţi, întrebaţi-o şi p-ailaltă care i-a sucit fiara asta turbată minţile!

– „Căreia” i-a su... bolborosi Titus, înecându-se, fără a reuşi să termine.

Ana confirmă, dând din cap şi lovindu-l pe Titus cu furie de câteva ori la rând. Apoi, ţăcănind din tocurile înalte ale pantofilor ei aurii, pătaţi de sânge, Ana se îndreptă spre Leni şi-i înmână biciul. Leni luă biciul de la Ana fără să clipească şi îl plesni şi ea pe Titus. El se zbătu şi urlă, iar publicul din sală aplaudă cuprins de exaltare. Spatele lui Titus era carne vie, iar sângele curgea în valuri, picurând pe podea. Câţiva stropi căzură şi pe stetoscopul lui Leni, dar ea nu-i băgă în seamă.

Între timp, la microfon apăru doctorul Opărescu cu figura lui jovială şi mucalită.

– Bine v-am găsit! Eu nu sunt martor al acuzării. Vreau să vă rog, totuşi, să vă gândiţi mai mult la sănătate când votaţi şi să „Daţi prioritate/Pentru sănătate", cum am zis eu în campanie. Şi mai e ceva. Să vă spun sau nu motivul principal pentru care am venit? Nu ghiciţi? De fapt, am venit după asistenta aia „bună", spuse el pe un ton confidenţial, făcând cu ochiul.

Lumea se amuză şi aplaudă. Doctorul Opărescu începu s-o alerge pe Leni pe scenă spre marele haz al publicului, dar directorul interveni ferm, cu trei lovituri de ciocănel:

– Apărarea n-are nimic de spus? rânji el, abia abţinându-se să nu bufnească în râs.

Lumea din sală vociferă, fluieră, scuipă floricele şi aruncă din nou cu pahare de Cola.

– Dacă îmi permiteţi, doamna avocat, Clarisa Lernea, e absentă. Nu şi-a terminat şedinţa de masaj. Se pare că o reţine... maseurul tailandez, dezvălui unul dintre membrii juriului, profesoara de la liceu, fosta colegă alui Titus, cu o voce scăzută, zâmbind cu subînţeles.

– Ooo! Ce tare! se auziră murmure admirative în sală.

Ochii directorului sticliră lubric. Stropi de transpiraţie i se prelingeau pe frunte şi pe tâmple. I se încinsese chelia sub perucă. Poate că data viitoare va fi el maseurul thailandez care o va reţine pe Clarisa peste program. Singura dată când va sta peste program! Dar acum trebuia să se concentreze şi să dea verdictul. Se uită la ceas, îşi şterse faţa năduşită, îşi aranjă peruca şi spuse tare, cu vocea lui dominatoare care nu admitea obiecţii:

– Fiindcă timpul ne presează şi fiindcă, oricum, verdictul e evident…

– Vinovat! izbucni popa către sală, cu faţa congestionată şi cu pumnul ridicat, profitând de moment pentru a atrage atenţia publicului asupra sa.

Ropote de aplauze, strigăte şi fluierături se auziră în sală. Publicul fierbea, sala se ridică în picioare, urlând într-un glas „Vinovat!”. Directorul aruncă o privire ucigătoare în direcţia părintelui Chivu care-i subminase autoritatea şi, totodată, deviase atenţia publicului şi aplauzele către el.

Titus închise ochii. Ar fi vrut să leşine, dar nu putea. Durerea îl menţinea într-o stare insuportabilă de luciditate. Şi ăsta era doar începutul, încă nu anunţaseră pedeapsa.

Directorul lovi cu ciocănelul în masă.

– Ce să-ţi spun, părinţele, parcă n-ar fi evident! Păstrează-ţi predicile şi verdictele pentru slujbele tale de Bingo sau pentru şedinţele PSD de la Cucuieţii din Deal! Asta dacă nu cazi într-un şanţ pe drum... OK, vom anunţa în curând sentinţa. Dacă acuzatul are emoţii prea mari, v-aş ruga să-i daţi un Rudotel de la sponsorul nostru, Catena. După cum

vedeţi, Catena nu te lasă la greu. „Farmacia inimii, Catena”, fredonă el tare şi cam fals, dar plin de entuziasm.

Şiroind de sânge, tremurând, cu buzele arse şi cu ochii împăienjeniţi şi înlăcrimaţi, Titus se rugă să leşine, să sară măcar peste partea asta, care nu i se părea cu nimic mai încurajatoare.

Pe ecran fură prezentate diverse pedepse de la cele primitive gen „o bâtă-n cap” la cele ceva mai moderne de tip gazare, scaun electric, injectare cu substanţe letale etc. Exista şi o pedeapsă mare „Bingote” care rămânea surpriză. Pedeapsa se trăgea la sorţi. Publicul trebuia să aleagă un număr corespunzător pedepsei. Se votă în public pentru numărul 25. Şi, extraordinar, pe panou se aprinse chiar numărul 25, iar pe ecran apăru scris cu litere mari, roşii: „Bingote”! Publicul aplaudă în delir. Directorul bătu cu ciocănelul de mai multe ori la rând, pentru că agitaţia în sală era tot mai puternică şi mai dificil de controlat:

– Onorat public, dacă nu faceţi linişte imediat, voi folosi noua armă „Active Denial System” sau „ADS” pentru controlul maselor, rânji directorul, îngustându-şi ochii şi punând pe masă o armă bizară care de la distanţă semăna întrucâtva cu o mitralieră.

Forfota din sală se mai reduse, dar era încă puternică. Titus nici nu observase arma de pe masa directorului, era prea preocupat de propria lui pedeapsă. Directorul continuă hohotind de râs, din ce în ce mai sigur pe el:

– În momentul în care o activez, produce o rază electromagnetică de frecvenţă înaltă pentru ţinte situate pe o rază de până la un kilometru. E foarte discretă, dar foarte eficientă.

Nu o vedeţi, nu o auziţi, nu o mirosiţi, dar o veţi simţi pe pielea voastră. Intraţi într-un cuptor, luaţi foc şi apoi veţi evacua sala.

Freamătul din sală se domoli, iar directorul reveni în forţă:

– Marea pedeapsă „Bingote" vă este oferită de sponsorii noştri, vrăjitoarele Melissa şi Vanessa şi „Farmacia inimii, Catena"! Dacă ceva nu merge cum trebuie, treceţi pe la Melissa şi Vanessa şi pe la farmacia Catena! Nu uitaţi, adevăratele regine ale magiei, cele mai celebre şi mai inestimabile vrăjitoare, Melissa şi Vanessa vă scapă de deochi, farmece de dragoste şi ghinion în afaceri, la Bingo şi la păcănele. Daţi un ban, dar se merită. 30% discount pentru voodoo doar luna aceasta! Soarta e cum v-o fac Melissa şi Vanessa!Vedeţi doar unde a ajuns acuzatul dacă nu a apelat la ele. Şi dacă vă doare inima la propriu sau la figurat, Catena vă aduce alinare imediat! Mulţumim încă o dată sponsorilor! Şi acum, să trecem la pedeapsă. Totul se va petrece chiar sub ochii voştri, totul e LIVE, REAL, ADEVĂRAT!

Titus avu un ultim spasm şi apoi se scufundă în abisurile binecuvântate ale leşinului.

***

O încăpere de spital cenuşie, la Terapie Intensivă. O asistentă îi ia pulsul, iar un medic îi aplică repetat electroşocuri. Pe electrocardiogramă apare o linie frântă care tinde de câteva ori să devină dreaptă. Ana stă încremenită lângă patul lui Titus. I s-au uscat şi lacrimile. Alte electroşocuri aplicate pacientului. Linia de pe ecran începe să oscileze ritmic. Chipul lui Titus tresare. Clipeşte din ochi. Ana tresare

şi ea. Titus clipeşte din nou din ochi şi reuşeşte, cu un efort destul de mare, să-i deschidă. Când o zăreşte pe Ana, e gata să leşine din nou.

– Ce-ai făcut, mă, nenorocitule, prostule, handicapatule? Vroiai să mori ca părinţii tăi şi să mă sinucizi şi pe mine? izbucni Ana, bucurându-se că Titus dădea semne de viaţă, dar fără să-şi poată stăpâni furia şi nemulţumirile.

– „Să te ucid", nu „să te sinucid", îngăimă Titus. Ah, ai dreptate, întotdeauna ai dreptate, îmi pare rău. Iartă-mă, şopti el.

– Mă mai gândesc, nu prea cred că meriţi. Ah, ai avut mare noroc că nu erai departe de Ştefăneşti. Şi că nenorocita asta de Dacie nu prinde mare viteză. Dacă aveai un Ferrari? Te-a găsit vecinu' meu, Ghiţă, când venea cu căruţa de la pădure, a recunoscut maşina şi a sunat imediat la salvare. Apoi m-a sunat pe mine să-mi spună. Eu de-abia ajunsesem la Bucureşti, am lăsat toate când am auzit şi am venit imediat la spitalul judeţean. Am făcut autostopul, doar să ajung mai repede. Vai, ce mi-ai făcut, Titus!

– Ştiu, Ana. Tot ce-ţi pot spune e că te iubesc şi-mi pare rău.

Ana nu răspunse, dar Titus se gândi că vorbele lui avuseră impact. Măcar la fel de mult ca ciocănelul. De ce se gândea la el? Îl trecuseră frisoane când îşi amintise.

– Nu agita şi nu obosi bolnavul, că te dau afară, îi spuse doctorul Anei. Nu vorbi acum de accident. Un pic de tact, chiar aşa?

Titus încercă să-şi găsească o poziţie mai confortabilă în pat în timp ce Ana băga în buzunarul fiecărei asistente sau infirmiere din salon câte 10 lei. Din păcate, nu putea schiţa nicio mişcare, aşa bandajat şi plin de fire cum era. Îşi simţea

gura uscată şi buzele arse. O rugă pe Ana să-i dea o gură de apă sau de ceai. Încercă să bea cu paiul un pic de ceai de muşeţel fără zahăr, dar se înecă, tuşi şi nu reuşi decât să-şi umezească buzele. Ana se aşeză lângă el, luându-l de mâna stângă şi mângâindu-l uşor, căci dreapta era în ghips.

– Ce faci, mă, prostule? Cum te simţi? zise Ana de data asta aproape cu duioşie.

– Am crezut că am ajuns pe lumea cealaltă. Şi, ţi-o jur, nu era deloc mai plăcut ca aici. Nici nu-ţi imaginezi prin ce-am trecut! Eram considerat vinovat la judecata supremă pentru că nu jucasem la Bingo şi că falsificasem bilete şi primisem pedeapsa cea mare, Bingote.

– Pe bune? Ţi-am zis că ai ajuns mai obsedat ca nea Bebe, poliţistul?

– Da, şi nici tu nu erai o prezenţă dintre cele mai simpatice. Mă biciuiai.

– Ce prost eşti! Chiar meriţi!

Ana se aplecă şi-l sărută pe fruntea bandajată. Titus închise ochii de plăcere şi îşi zise că urma buzelor ei ca florile de piersic va rămâne mereu imprimată pe fruntea lui.

– Ăsta pare chiar un final de telenovelă, zise Titus cu vocea întretăiată de emoţie. Ştii că nu mă omor după telenovele.

– A, atunci eu o să plec. Ştii, cred că încă aş mai putea ajunge la timp la interviul de la Bucureşti.

Ana se prefăcu că se ridică. Titus îi strânse mâna cât putu de tare.

– Final de telenovelă... Sunt de acord. E mai bun ca pedeapsa Bingote. Numai că eu nu arăt ca Facundo Arana, ci iar ca Frankenstein.

– Dar Frankenstein nu avea şi el o mireasă?

– Să înţeleg că vrei să devii mireasa lui Frankenstein?

– Stai să mă gândesc. La urma urmei, şi Frankenstein e vedetă şi parcă locuia pe o insulă exotică.

– Insulă exotică la Cercul Polar?! Bine, iubito! Facem petrecerea de nuntă şi luna de miere într-un loc atât de sălbatic încât nicio insulă exotică nu-l poate concura.

– Unde, iubire?

– La disco-bar, unde? râse Titus. Asta ca răsplată pentru că mă biciuiai.

Cuprins

Talent 5

Paradisul infestat de gândaci, Iadul criogenat... și deadline-ul 11

Odiseea unui brad imperial 53

Lady Hannah 57

Obama doar latră, nu mușcă! 135

Proful, Bingo, satul și orașul. O poveste din Estul sălbatic 139